

Hạnh phúc ước hẹn

Contents

Hạnh phúc ước hẹn	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	20
5. Chương 05	29
6. Chương 06	39
7. Chương 07	48
8. Chương 08	51
9. Chương 09	58
10. Chương 10	63
11. Chương 11	72
12. Chương 12	80
13. Chương 13	94
14. Chương 14	106
15. Chương 15	120
16. Chương 16	123
17. Chương 17 (kết)	132

Hạnh phúc ước hẹn

Giới thiệu

Thời đại học trẻ trung đầy sức sống, Tư Nguyên và Chu Lập Đông, một chàng trai thông minh tuấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-uoc-hen>

1. Chương 01

Chương 1 : Người lạ thân thuộc nhất

Chỉ trách chúng ta yêu nhau quá mãnh liệt và sâu đậm

Nên khi tỉnh mộng chỉ biết yên lặng vẫy tay

Nếu lúc gặp nhau có thể kiềm nén những rung động của tâm hồn

Có lẽ đêm nay ta sẽ không khiến mình chìm trong nỗi nhớ trầm luân

- Diêu Kiêm -

“Có những người cả đời không thể ở bên nhau, nhưng có một tình yêu giấu trong tim, nhớ nhung suốt cả cuộc đời.”

Chu Lập Đông đã không nhớ rõ cuộc anh do đâu biết được câu nói này, chỉ biết rằng bỗng nhiên lúc này nó lại hiện lên trong đầu anh.

Đứng trên tầng 18 nhìn xuống cảnh ban đêm dưới ánh đèn đường, anh cảm thấy lòng mình vô cùng lạnh lẽo. Bỗng nhiên có vật gì đó bay vào mắt, anh tháo kính lấy tay khẽ dụi mắt, trên ngón tay có những hạt cát nhỏ, anh từ từ xoa tay, trong đầu cảm thấy trống rỗng, không thoát khỏi được cảm giác buồn rầu chán nản.

Lúc anh đeo kính lên, trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh phồn hoa của thành phố vào cuối ngày, xe cộ đi lại nườm nượp và ồn ã.

“Mình làm sao thế?”

Anh tự giấu cột mình, bình thường anh không phải là một người đa sầu đa cảm như vậy.

Thẩm Lợi đã đứng ngoài cửa đợi anh, cô mặc đồ GUCCI, trang điểm rất lộng lẫy và tinh tế.

“Lập Đông, anh xong chưa?”

Chu Lập Đông cầm chiếc áo vest màu xám nhạt, trả lời: “Xong rồi! Anh đi ngay đây”

Thẩm Lợi là vợ sắp cưới của Chu Lập Đông, cũng là người thừa kế công ty với tổng giá trị tài sản lên tới hơn mười triệu, là điển hình của thiên kim đại tiểu thư, tính cách hơi yếu đuối nhưng đối xử rất tốt với Lập Đông.

Ra đến cửa, Lập Đông lịch sự mở cửa xe cho Thẩm Lợi, đây là chiếc xe LEXUS màu xám bạc, Lập Đông thích dáng vẻ nho nhã và khiêm nhường của nó nên chọn mua ngay khi vừa nhìn thấy.

Nho nhã và khiêm nhường... Rất lâu trước đây cũng có một người nhận xét về anh như thế, nhiều năm trôi qua nhưng anh không bao giờ quên.

Chu Lập Đông vừa mở cửa xe vừa dặn dò Thẩm Lợi: “Lát nữa đến nhà hàng Côn Luân, em tự lái xe về, anh hẹn với Tỉnh Thành và Yến Phi ở đó bàn chút việc.”

Thẩm Lợi có vẻ không vui, cô bĩu đôi môi thoa son hồng: “Sao ngày nào anh cũng có việc? Anh không về, em về có ý nghĩa gì? Thôi được rồi, em sẽ tìm vài người chơi bóng cùng”

“Cũng được, nhưng đừng chơi đến mức quá mệt đấy!” Anh dịu dàng dặn dò cô.

Thẩm Lợi cười: “Em biết rồi.”

Chu Lập Đông luôn đối xử rất chu đáo với Thẩm Lợi, anh yêu cô đến mức để ý đến từng điều nhỏ nhất. Chu Lập Đông là người ở vùng nông thôn, sau khi tốt nghiệp đại học, anh vào công ty làm việc trong hoàn cảnh không có bất kỳ sự quen biết nào. Lúc đầu, anh chỉ là một nhân viên hành chính thư ký bình thường, nên không nhờ Thẩm Lợi, có lẽ bây giờ anh vẫn đang làm việc ở phòng hành chính. Sau đó, quen biết Thẩm Lợi, anh được bổ cô để ý nên mới dần dần bước lên vị trí phó tổng giám đốc, gần như sắp trở thành người kế nghiệp doanh nghiệp này.

Anh rất cảm ơn cô, vì biết ơn nên anh dùng tình yêu mà cô cần để đền đáp, đây là kiểu tình yêu gì? Anh tự hỏi, tận đáy lòng cảm thấy vô cùng buồn bã.

Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi đã đến, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng lớn, nhìn thấy Chu Lập Đông liền vội vàng gọi anh.

“Lập Đông, ở đây!”

Chu Lập Đông chậm rãi bước lại, nở một nụ cười:

“Vội vàng gọi mình ra đây như vậy, có chuyện gì thế?”

Tính cách của anh luôn rất ôn hòa, dường như không để tâm đến những chuyện lớn, cũng không màng đến những chuyện nhỏ nhặt, điều này rất hấp dẫn phụ nữ, đặc biệt là những cô gái đã chán các anh chàng công tử thích phô trương, có lẽ, Thẩm Lợi bị cuốn hút bởi điểm này của anh.

Tĩnh Thành là một người đàn ông có bề ngoài sáng sủa và phong cách rất thoải mái. Anh quay người nhìn Lập Đông: “Tuần sau, vụ đấu thầu bên Đông Khải cậu phải giúp mình! Mình và Yến Phi đang bàn bạc đối sách, nhất định chúng ta phải lấy được dự án này.”

Chu Lập Đông bình tĩnh hỏi: “Bên cậu không phải là có cửa trong sao?”

“Có thì có nhưng không đáng tin cậy. Dù sao cũng phải chuẩn bị thật tốt mới được.” Tĩnh Thành chau mày nói.

“Người phụ trách dự án này của Đông Khải là Hứa Tân Đạt, có quan hệ không tồi với đồng nghiệp Phương Châu của bên cậu, cậu nhờ Phương Châu ra mặt mời anh ấy ra ngoài nói chuyện có lẽ sẽ thành công.” Chu Lập Đông cười đưa ra chủ kiến.

“Đúng là người có tên là Lập Đông! Quan hệ của cậu ấy rất rộng.” Hoắc Yến Phi chúc ngược ngón tay cái.

“Được, mình sẽ gọi điện thoại cho Phương Châu!”

Tĩnh Thành làm việc rất rõ ràng dứt khoát, ngay lập tức anh gọi điện cho Phương Châu, Phương Châu đồng ý hai ngày sau sẽ giúp hẹn gặp Hứa Tân Đạt.

“Như thế này, coi như đã hoàn thành một nửa công việc.” Chu Lập Đông nói, tính cách của anh rất thận trọng, một nửa của anh có ý nghĩa là đang hứa hẹn sẽ thành công.

“Một nửa còn lại thì sao?” Hoắc Yến Phi hỏi.

“Một nửa còn lại là nên chuẩn bị những gì cần chuẩn bị, đợi đến khi trúng thầu!”

Sự việc đã giải quyết xong, ba người quyết định uống một ly để chúc mừng.

Trong ánh đèn đỏ của quán rượu Sanlitun, Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi không ngừng uống rượu, Chu Lập Đông chỉ uống hai ly rồi không muốn uống nữa.

“Sợ về nhà phải quỳ trên tấm ván giặt quần áo sao?” Tĩnh Thành trêu anh.

Chu Lập Đông không giải thích, khẽ cười rồi chỉ tay vào ba chai rượu ngoại hai người họ đã uống rỗng không: “Uống nhiều quá hại sức khỏe.”

Chu Lập Đông luôn biết cách không chế bản thân, Tĩnh Thành cười anh: “Cậu sợ bà xã nói, hại sức khỏe cái gì? Cậu làm mình buồn cười chết mất”

Hoắc Yến Phi cũng cười theo: “Phải nói bà xã cậu rất được, ít nhất cũng vô cùng giàu có. Chỉ có điều hơi danh giá. không so được, không so được !”

Đối tượng không so được là ai, ba người đều không nói, Chu Lập Đông chuyển chủ đề: “Hai người uống nhiều rồi đúng không?”

Tĩnh Thành lắc đầu: “Chưa! Thế này đã là gì... Gọi thêm hai chai”

Anh hét lên nhưng đầu gục xuống.

Không lâu sau, hai người đã say khướt, Chu Lập Đông không khỏi buồn phiền: Hai người đàn ông to lớn thế này, làm thế nào để đưa họ về nhà?

Hương khác của thành phố.

Hôm nay Hác Tư Nguyên về muộn, vì dự án của Đông Khải nên cô thường phải làm thêm đến hơn mười giờ, ăn vội vàng bữa ăn đêm rồi mới về nhà. Công ty cách phòng trọ cô thuê không xa, đi bộ cũng chỉ mất hơn mười phút, vì thế hàng ngày cô đều đi bộ đi làm, dưới ánh trăng, cô có thể yên lặng nghỉ ngơi trên đường.

Cô vừa đi vừa nghĩ ngợi việc tham gia đấu thầu Đông Khải, công ty cô là công ty nhỏ, thực lực không thể sánh bằng Song Nguyệt, có lẽ chuyện trúng thầu hơi xa vời, nhưng mặc dù vậy, không thể không cố gắng.

Bắc Kinh đang dần vào giữa thu, sáng và tối đều lạnh, Tư Nguyên kéo sát chiếc áo gió màu trắng vào người, có lẽ ngày mai cô nên mặc quần áo dày hơn, chiếc áo gió này không đủ tránh lạnh, cô định cuối tuần đi xem áo khoác. Chỉ có điều bây giờ giá cả tăng nhanh, một chiếc áo khoác tử tế cũng phải tiền nghìn, mặc dù lương cô không thấp nhưng vẫn có vẻ hơi lãng phí.

Lúc này, trên đường có ba người đàn ông đang lao đảo bước lại, Tư Nguyên nhìn họ, cô bắt gặp ánh mắt của Chu Lập Đông. Cũng lúc đó, bất giác Tư Nguyên dừng lại, ngạc nhiên nhìn đôi mắt không có gì thay đổi so với ký ức của cô, trong lòng cô giống như bị kim đâm, đau đến mức khiến người ta phải hít thở một hơi thật sâu.

Lúc ngừng đầu nhìn lên, Chu Lập Đông dường như nhìn thấy ảo giác xuất hiện trước mắt, cô đứng ở đó, giống hệt như trong ký ức của anh, không hề thay đổi, chiếc áo gió màu trắng ngà bay trong gió lạnh, cô giống như một nàng tiên dưới ánh trăng, mái tóc đen thẳng mượt bị gió làm rối. Điều không giống trong ký ức là ánh mắt lạnh đậm khiến hình ảnh của cô trở nên không thật, đây là một giấc mơ sao? Anh muốn gọi tên cô theo bản năng, giống như anh đã ngàn vạn lần gọi tên cô trong mơ. Anh bước lên phía trước, môi mấp máy hồi lâu mà không biết làm thế nào để thốt lên thành lời.

Tĩnh Thành cũng nhìn thấy Tư Nguyên, mặc dù uống nhiều nhưng anh vẫn có thể nhận ra sự có mặt của cô, anh vui mừng hét lên: “Tiểu sư muội!” rồi lao đảo bước lại gần cô.

Tư Nguyên ngạc nhiên, vội vàng cúi đầu giả vờ không nghe thấy, tiếp tục bước về phía trước.

“Tiểu sư muội!”

Tĩnh Thành vẫn hét gọi phía sau rồi nhanh chân đuổi theo, vừa bước được hai bước anh đã đâm vào cột điện bên đường. Chu Lập Đông đỡ anh: “Cậu nhận nhầm người rồi.”

Tĩnh Thành vẫn ở trong trạng thái choáng váng đầu óc “Sao thế được? Rõ ràng chính là Hác Tư Nguyên,”

“Không phải cô ấy.”

Chu Lập Đông khẽ nói: “Tư Nguyên... Hác Tư Nguyên để tóc ngắn..”

“Mình nhìn thấy giống Hác Tư Nguyên!”

Hoắc Yến Phi theo kịp họ, nói: “Hai người uống nhiều quá rồi!”

Chu Lập Đông gọi một chiếc xe bên đường, nói với lái xe: “Sư phụ, anh đưa hai người này về, tôi sẽ viết địa chỉ cho anh, đến nơi anh lần lượt cho họ xuống là được.” Nói xong anh nhét vào tay người lái xe hai trăm tệ.

Gặp việc tốt như vậy, người lái xe rất vui mừng, vội vàng đồng ý.

Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi về, Chu Lập Đông đứng yên bất động, anh nhìn về phía cuối đường, ánh đèn lúc sáng lúc tối, dường như đang chiếu le lói đến tận cùng thế giới.

Liệu có phải hôm nay anh uống nhiều rượu nên mới sinh ra ảo giác như thế không?

Nhưng ảo giác này kỳ diệu đến mức anh muốn đắm chìm mãi trong đó mà không cần tỉnh lại.

2. Chương 02

Chương 2 : Anh đã chờ đợi em quá lâu rồi

Em khẽ cười, không nói gì với anh

Anh cảm thấy vì điều này, anh đã chờ đợi em quá lâu rồi

-Tagore-

Hác Tư Nguyên bước về nhà, tìm cô đập rất nhanh.

Cô vội vàng đun một ấm nước, pha cho mình một ít sữa, gần đây công việc quá mệt mỏi nên cô thường xuyên mất ngủ, Tổ Kế khuyên cô nên uống một cốc sữa trước khi đi ngủ.

Tổ Kế là bạn thân cùng ký túc xá với cô thời đại học, đã từng yêu thầm Hoắc Yến Phi là một trong tam kiếm khách.

Cô đã từng cười cô ấy: “Hoắc công tử có gì tốt? Thô lỗ, ngay cả viết một bức thư tình cũng gây ra chuyện buồn cười.”

Tổ Kế nói: “Thích những chuyện buồn cười anh ấy gây ra, anh ấy mạnh mẽ hơn người, bên ngoài thì lạnh lùng bên trong lại yếu đuối như Chu Lập Đông nhà cậu nhiều.”

Cô bối rối bắt đầu kể về những đặc điểm tốt của Chu Lập Đông: “Lập Đông không phải là người như thế anh ấy lịch sự, hòa nhã, làm việc thận trọng, tỉ mỉ và chu đáo, mặc dù bề ngoài trông anh ấy rất từ tốn nhưng thật ra luôn có chủ kiến riêng, quan trọng nhất là anh ấy chỉ yêu một người là mình...”

Mỗi lần nghe thấy cô nói như vậy, Tổ Kế lại giận dữ cầm con gấu bông mà Chu Lập Đông tặng ném về phía cô: “Đi đi, thật không biết phải nói với cậu thế nào, cậu còn không cưới anh ấy đi! Mau ôm lấy Chu Lập Đông nhà cậu mà đi ngủ!”

Thế là cô ôm lấy chú gấu bông ngốc nghếch nằm trên giường mỉm cười, tiếp tục nghĩ anh ấy tốt như thế nào, là người đẹp trai nhất trong tam kiếm khách, là người lạnh lùng nhất, thông minh nhất, nhìn bề ngoài giống như một thân sĩ nhưng thật ra cũng có lúc có thể làm chuyện không tốt... Nghĩ mãi rồi không sao ngủ được, cô đợi điện thoại chúc ngủ ngon của Chu Lập Đông mỗi buổi tối.

Hồi ức là ánh trăng không thể nắm bắt, nếu cố giữ sẽ trở nên tối đen...

Chuông điện thoại vang lên, đây là bài hát mà cô thích nhất, Tư Nguyên vội vàng định thần lại.

“Vâng, tổng giám đốc Châu... tôi chưa ngủ, đúng, tôi làm xong rồi, tôi đặt trên bàn làm việc của ông, ngày mai đi làm ông có thể nhìn thấy.”

Hóa ra tổng giám đốc gọi hỏi cô công việc thế nào. Tư Nguyên thở dài, một công ty nhỏ như thế này luôn kéo dài thời gian làm việc và tăng cường áp lực công việc để tận dụng sức lao động của nhân viên, nhưng đây là lựa chọn của cô.

Mau ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm sớm!

Vài ngày sau, tổng giám đốc tìm Tư Nguyên: “Cô mang hồ sơ dự thầu này tới cho chủ nhiệm Hứa của Song Nguyệt nhé!”

“Vì sao hồ sơ thầu của chúng ta lại mang cho Song Nguyệt?” Cô nghi hoặc, không thể không hỏi.

Tổng giám đốc nhìn đôi mắt đen long lanh của cô, nói với vẻ tiếc nuối: “Khả năng trúng thầu của họ cao, nếu hợp tác với họ, cho dù chúng ta không trúng thầu thì cũng có lợi”

Tư Nguyên đến Song Nguyệt, đợi chủ nhiệm Hứa ở phòng lễ tân, không ngờ lại gặp Tỉnh Thành ở đây.

Tối hôm đó, thật ra cô nghe thấy Tỉnh Thành gọi nhưng cô không đáp vì không muốn giữ quan hệ với họ nữa.

“Hác Tư Nguyên, lần này cô không chạy thoát được nữa!” Tỉnh Thành dùng tay ấn lên vai cô, nhìn cô cười đắc ý, “Tôi đã nói người hôm đó tôi nhìn thấy là cô, Lập Đông còn nói là không phải!”

“Tĩnh sư huynh?” Tư Nguyên ngạc nhiên, vì sao Tĩnh Thành lại ở đây?

Nhìn thấy tiêu đề hồ sơ cô cầm, Tĩnh Thành chau mày: “Cô làm ở công ty của ông Châu?”

Tư Nguyên gật đầu: “Tổng giám đốc Châu bảo tôi mang đến cho chủ nhiệm Hứa.”

Tĩnh Thành dặn dò lễ tân: “Giục Hứa Vân Cường để anh ấy mau ra lấy!” Nói xong liền hỏi Hác Tư Nguyên, “Mấy năm nay cô đi đâu? Vì sao không thấy có tin tức gì?”

Tư Nguyên cười; “Tôi ở Tây An hơn một năm, thời gian còn lại đều ở Bắc Kinh.”

Tĩnh Thành ngạc nhiên: “Vì sao cô không liên lạc với chúng tôi?”

“Tôi không có cách nào liên lạc với mọi người..

Lúc ra đi cô đã từ bỏ tất cả mọi mối ràng buộc với mọi người.

“Bây giờ gặp lại rồi chúng ta có thể tụ tập!” Tĩnh Thành kéo cô lại với thái độ cầu khẩn, “Đợi tôi gọi Lập Đông và Yến Phi.”

“Anh đừng gọi, Tĩnh sư huynh. Tôi còn có việc, hôm khác tụ tập sau.” Tư Nguyên thu người lại, khê khàng nói.

Tĩnh Thành nhìn thấy ánh mắt hoang mang của cô, dường như có tâm sự.

“Tôi sẽ xin phép ông Châu giữ cô ở lại ăn cơm, không gọi Lập Đông và Yến Phi nữa.”

Tĩnh Thành đưa Hác Tư Nguyên đến Cửu Đầu Điều ăn món ăn của Hồ Bắc. Anh cười nói: “Tôi vẫn nhớ cô thích ăn những món này.”

Tư Nguyên cũng cười: “Cảm ơn sư huynh.”

“Không phải trước đây cô gọi tôi là Tĩnh Thành sao? Bây giờ ra trường sao lại gọi là sư huynh?” Tĩnh Thành trêu cô, không nổi với cô rằng anh vẫn nhớ

dáng vẻ đáng yêu của cô thời đại học, không có ánh mắt đầy cảnh giác và mệt mỏi như bây giờ.

“Trước đây tôi nhỏ tuổi, không hiểu chuyện.”

Tư Nguyên không thể không nhớ đến dáng vẻ không biết người trên người dưới của Tĩnh Thành, không biết bắt đầu từ lúc nào anh trở nên bình thản và khách sáo, tạo khoảng cách với người khác như bây giờ?

Lúc đó cô vẫn còn hai tay chống eo, giận dữ hét gọi anh: “Tĩnh Thành, nếu anh không mời tôi ăn nhiều món ăn tôi thích, đừng hy vọng Lập Đông giúp anh viết bài luận văn hôm nay”

Vì thế Tĩnh Thành nếu không mời Chu Lập Đông ăn một bữa ngon, cũng phải mời cô ăn kem mới được.

Trước đây, Tĩnh Thành gọi cô là “Tài nữ Hác Tư Nguyên”. Có lúc thân thiết gọi cô là tiểu sư muội, vì cô và anh học cùng một khoa, anh học hơn cô một khóa. Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi không học cùng khoa nhưng cùng khóa.

“Nhắc lại, vẫn thấy món gao nếp nấu sen và hoa quế ở nhà hàng bên ngoài cổng phía tây là ngon nhất, rất mềm, thơm và ngọt.” Tĩnh Thành nói. Tư Nguyên gật đầu: “Đúng rồi, hồi đó chúng ta đi ăn đều ăn hết hai đĩa.” Cô nói đến đó rồi không nói gì nữa.

“Hôm nào chúng ta sẽ đi ăn?” Tĩnh Thành quan sát thái độ của cô, thận trọng đề nghị.

“Không ăn được nữa, sư huynh không biết sao? Hàng ăn đó đã bị dỡ bỏ rồi” Tư Nguyên nói với giọng đều đều.

“Dỡ bỏ” Tĩnh Thành có vẻ không tin “Vì sao lại dỡ bỏ? Cô đã quay lại đó lúc nào?”

Dỡ bỏ thì dỡ bỏ, trên thế giới này có chuyện gì không thể thay đổi sao?” Tư Nguyên buột miệng nói,, không nhận ra giọng nói mình có phần hơi lạnh lùng, nhìn thấy ánh mắt của Tĩnh Thành, cô biết mình đã quá đề phòng nên vội vàng nói thêm: “Thời gian trước, tôi đi qua đại học Giao thông, tiện đường đến cổng phía Tây chơi”

Tĩnh Thành chỉ thở dài “Gần đây bận quá nên hai năm nay chúng tôi không về thăm trường,”

Tư Nguyên hỏi Tĩnh Thành: “Sư huynh làm việc gì? Tôi vẫn nhớ anh được giữ lại làm ở bộ đường sắt tại Bắc Kinh phải không?”

“Đã bỏ từ lâu rồi, tôi và Lập Đông, Yến Phi lập ra công ty này, bây giờ đang làm thuê cho chính mình”

Hóa ra tam kiếm khách vẫn là tam kiếm khách, bây giờ vẫn làm việc cùng nhau.

Tư Nguyên ngạc nhiên: “Thế Song Nguyệt...”

“Vốn dĩ là Tam Nguyệt sau đó Lập Đông chỉ muốn góp tiền mà không muốn tham gia, chỉ còn tôi và Yến Phi nên đổi tên thành Song Nguyệt” Tĩnh Thành nói. “Ồ, hóa ra là như vậy.” Tư Nguyên nhanh chóng hiểu mọi chuyện. Ăn cơm xong, Tư Nguyên đứng dậy: “Sư huynh, tôi phải về trước. Nếu còn ở lại, tổng giám đốc Châu sẽ sa thải tôi mất.”

Tĩnh Thành hỏi: “Hay là tôi nói với ông Châu một tiếng để ông ấy quan tâm đến cô hơn?”

Tư Nguyên khẽ chau mày rồi vội vàng cười: “Ông ấy đã quan tâm đến tôi đủ rồi, nếu quan tâm hơn nữa sẽ để tôi ngồi vào vị trí của ông ấy mất.”

“Có vẻ như cô làm việc cùng ông Châu rất tốt” Tĩnh Thành cũng không gượng ép, bỗng nhiên lâm trạng của anh trở nên rất vui, cảm thấy tiểu sư muội của mình lại giống như trước đây, dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ.

“Hẹn gặp lại!” Cô vẫy tay rồi đi.

Tư Nguyên đi xa rồi, Tĩnh Thành nhìn theo bóng dáng của cô, đột nhiên nghĩ đến Chu Lập Đông.

Năm đó, lúc cô rời khỏi trường học, Chu Lập Đông đứng ở một nơi cô không thấy nhìn theo cô, anh không hề động đậy, lúc Tĩnh Thành bước tới muốn an ủi anh mới nhận ra nước mắt anh đang chảy khắp mặt.

Đó là lần đầu tiên Tĩnh Thành nhìn thấy Chu Lập Đông khóc, cũng là lần duy nhất một người đàn ông bình thường không bao giờ động sắc mặt khóc như vậy, nỗi đau đớn của Chu Lập Đông khiến một người đàn ông như anh động lòng. Nhưng Tĩnh Thành cũng biết anh không thể lên tiếng gọi người đang đi xa dần quay lại

“Tiểu sư muội” Bỗng nhiên Tĩnh Thành gọi to sau lưng cô.

Dáng người gầy gầy dừng lại, Tư Nguyên quay đầu lại cười: “Sư huynh, sao thế?”

Tĩnh Thành nhìn mái tóc dài không giống trước đây của cô, có vẻ như đang có tâm sự.

“Hẹn thời gian tụ tập cùng Lập Đông và Yến Phi, đã nhiều năm qua rồi, cô và Lập Đông cũng nên hòa giải”

Chu Lập Đông bỗng nhiên nhớ đến câu thành ngữ, cũng là bài học ở đại học Giao thông: “Uống nước nhớ nguồn”¹.

Mỗi lần nghĩ đến, anh lại cảm thấy như có những con suối nhỏ trong lòng đang chảy quanh mình, yên lặng, hiền hòa nhưng hơi buồn thương.

Trong trí nhớ của anh cũng có ánh mắt như vậy, luôn vui vẻ như một con suối nhỏ, không buồn bã như thế này...

“Tư Nguyên...” Anh gọi tên cô nhiều lần.

Anh gọi rồi gọi nữa, giống như... giống như cô vẫn đang ở bên anh.

Ngày đó, lúc bước vào cổng phía nam của trường học, cô nhìn thấy tòa nhà Tư Nguyên và nói với giọng đắc ý: “Anh xem, tòa nhà đó đặt tên theo tên em!”

Thái độ tự hào của cô khiến anh không nhịn được cười,

Tư Nguyên rất xinh đẹp, không phải sắc đẹp dựa vào son phấn, đài các, cô thanh nhã và yên bình như ý nghĩa tên của cô. Mỗi lần học bài, cô ngồi yên lặng bên cạnh anh, có lúc nhìn trộm anh, có vẻ rất vui và hài lòng giống như một chú gấu lấy trộm được bình mật ong, ánh mắt vui mừng của cô khiến một người ít

bộc lộ tâm trạng như anh cảm thấy trong lòng dậy sóng, khóe miệng cong lên, bộc lộ rõ cảm xúc ngọt ngào vì hạnh phúc.

Anh vẫn còn nhớ cô từng nói với anh bằng một vẻ đáng thương: “Người ta lập đông ăn bánh sủi cảo, vì sao chúng ta lại ăn mỳ?”

Anh âu yếm nhìn cô: “Hôm nay là sinh nhật của anh!”

“Hóa ra anh sinh vào ngày lập đông!” Cô nói xong rồi cười rạng rỡ, “Chẳng trách anh tên là Lập Đông!”

Nhưng vì sao những kỷ niệm ngọt ngào như thế trong hồi ức chỉ khiến anh cảm thấy ngày càng khó chịu khi nhớ lại, lòng anh đau như dao cắt.

Chu Lập Đông đắm chìm trong những hồi ức của mình, Tỉnh Thành đến từ lúc nào anh cũng không biết. Lúc anh định thần lại ngẩng đầu lên, Tỉnh Thành đang nhìn anh và cười: “Lập Đông, cậu nhớ mùa xuân sao? Nhớ mùa xuân đến mức mặt mũi trắng bệch?”

Anh không nổi giận, ôn tồn nói: “Chuyện của Đông Khải thế nào rồi? Phương Châu đã mang tiền đến cho Hứa Tấn Đạt chưa?”

Hoắc Yến Phi bước vào cửa đúng lúc đó, bật tay kêu tách một tiếng rồi nói: “Xong! Hứa Tấn Đạt đã thông qua, Song Nguyệt nắm chắc dự án này trong tay rồi.”

Chu Lập Đông đứng dậy, không nói nhiều: “Lấy được là tốt!”

Thấy anh muốn đi, Tỉnh Thành vội vàng nói: “Cậu đừng đi, mình còn có chuyện muốn nói”

“Chuyện gì, sao nghiêm túc thế?” Chu Lập Đông dừng lại.

Tỉnh Thành nói: “Mình đã gặp Hác Tư Nguyên!”, nói xong liền chăm chú quan sát thái độ của anh.

Trong giây lát, không thể diễn tả thái độ của Chu Lập Đông như thế nào, anh chỉ yên lặng một lát rồi nói: “Gặp rồi thì sao?”

Hoắc Yến Phi vô cùng ngạc nhiên: “Tiểu tài nữ?”

“Nhiều năm đã qua, điều nên quên có lẽ cũng quên rồi, bây giờ mọi người đều không giống hồi đó nữa, chúng ta hẹn thời gian gặp nhau thôi” Tỉnh Thành nói.

“Thẩm Lợi tìm tôi có việc, tôi phải về Cửu Đỉnh, nói chuyện sau!” Chu Lập Đông nói xong rồi bước ra ngoài.

“Lập Đông!” Tỉnh Thành gọi sau lưng anh.

Anh dường như không nghe thấy gì nữa.

Ngày lập đông vào cuối tuần, Hác Tư Nguyên muốn ăn mỳ nên không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô bắt xe đến Thiên Bồng Cư, ở đó có món mỳ của Bắc Kinh xưa rất đúng vị, mấy năm không đến, ông chủ vẫn nhớ cô: “Cô là sinh viên của đại học Giao thông đúng không?”

Cô lắc đầu: “Đã lâu rồi cháu không còn là sinh viên của trường nữa.”

“Tốt nghiệp mấy năm rồi sao?” Ông chủ cười vui vẻ như gặp lại người quen cũ, “Đi làm ở đâu rồi?”

“Cách đây rất xa.” Tư Nguyên nhớ lại chuyện cũ, vừa ăn vừa nói chuyện với ông chủ, hàng ăn không lớn, chỉ có hơn chục bàn ăn, ông chủ là người rất có phong cách, không để tâm đến những khách hàng ông không thích nhưng lại nói chuyện thao thao bất tuyệt với những khách hàng mà ông thích.

Làm không đắt khách nhưng ông cũng không để ý, bảo người giúp việc mang một đĩa lạc rang và chai rượu lên, vừa uống vừa nói với Tư Nguyên: “Cô biết vì sao tôi nhớ cô không? Đó là vì bạn trai của cô, thỉnh thoảng cậu ấy vẫn đến chỗ tôi ăn, lần nào cũng gọi món mỳ mà hai người thường ăn trước đây.”

Tư Nguyên vừa ăn một miếng, bỗng nhiên cảm thấy rất chua: “Sao cho nhiều giấm thế?”

Ông chủ gọi người giúp việc: “Đổi bát khác cho cô gái này!”

Tư Nguyên vội vàng lắc đầu: “Không sao, chưa một chút... dễ ăn.”

Ăn mỳ xong, Tư Nguyên cảm thấy hơi khó chịu nên đi men theo hàng liễu về phía nam, đến đối diện trường trung học 105 mới nhận ra mình đã đến cổng phía tây trường đại học Giao thông.

Đi dọc theo cổng phía tây, bên tay trái là phòng tập thể dục và sân vận động, nhìn thấy học sinh đang đá bóng ngoài sân vận động, Tư Nguyên cảm thấy mình đã trải qua rất nhiều thăng trầm.

Bước về phía trước là ký túc xá, cô đã từng đứng dưới khu ký túc xá nam đợi Chu Lập Đông và bị Hoắc Yến Phi không cẩn thận dội cho một chậu nước lạnh vào người, đến mức một người tính cách hiền lành như Chu Lập Đông cũng phải lên nhà cho Hoắc công tử một trận, làm cho anh ta ba ngày không ra được khỏi giường. Nhớ đến thái độ giận dữ của Hoắc công tử lúc đó, Tư Nguyên không nhịn được cười.

Đi thẳng từ phía bắc sang phía nam là tòa nhà Tư Nguyên, Hác Tư Nguyên đi vòng sang khu lớp học, cô nhìn thấy hàng cây ngân hạnh phía trước tòa nhà, những chiếc lá vàng rụng theo từng cơn gió vàng đến nhức mắt.

Nhìn thấy tòa nhà mười hai tầng, Tư Nguyên nhớ lúc mình mới đến trường đại học Giao thông nhập học, lúc đó cô còn trẻ tuổi non nớt, thở hổn hển kéo hành lý, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy hai chữ “Tư Nguyên” rất to, cô tròn mắt ngạc nhiên, lúc nhìn thấy câu thành ngữ “Uống nước nhớ nguồn”, cô mới bật cười, hóa ra tòa nhà này và tên cô giống nhau, đúng là có duyên một cách kỳ ngộ.

Tòa nhà Tư Nguyên, Tư Nguyên, nhớ nguồn, rốt cuộc xuất phát đâu?

Ngày hôm sau, trên đường đi làm về gặp Chu Lập Đông, Hác Tư Nguyên không hề cảm thấy kỳ lạ.

Chu Lập Đông cười với cô, qua lớp kính sáng - màu, Tư Nguyên có thể nhìn thấy vẻ buồn bã trong ánh mắt của anh. Trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên cảm giác xót xa, hai người nhìn nhau không nói gì.

Nhiều năm đã trôi qua, vì sao anh vẫn không vui? Đây không phải là điều anh muốn sao?

“Ồ, lâu rồi không gặp.” Tư Nguyên định thần lại, chào anh giống như gặp lại một người bạn cũ.

Giọng cô cố gắng giữ bình tĩnh để che giấu đi những tình cảm trào dâng trong lòng,

Chu Lập Đông khẽ mỉm cười, một hồi lâu mới nói: “Chúng ta đi bộ với nhau một lát.”

Anh đi đằng trước, Hác Tư Nguyên theo sau, họ đi dạo giống như hồi ở trường học năm đó.

Đi một đoạn xa, Chu Lập Đông mới quay người hỏi: “Em sống có ổn không?”

Tư Nguyên gật đầu cười giống như cô vẫn cười với anh ngày xưa, nhưng nước mắt cũng bắt đầu theo khóe mắt chảy xuống: “Rất ổn!” Trong giọng nói của cô thể hiện sự kiên quyết đến kỳ lạ.

Sau đó hai người không nói gì nữa.

Im lặng hồi lâu, Tư Nguyên nói: “Em phải đi.”

Chu Lập Đông không đáp, chỉ nhìn khuôn mặt gầy gầy của cô rồi nói: “Để anh tiễn em”

Tư Nguyên lắc đầu nói; “Đừng tiễn, tiễn chỉ là lời nói khi người ta chuyển đi nơi khác mà thôi.”

Lúc Chu Lập Đông đang bối rối với câu nói này, Hác Tư Nguyên đã quay người bỏ đi, anh nhìn theo chỉ thấy bóng hình cô với dáng vẻ vội vàng.

¹ Trong tiếng Trung, “tư nguyên” có nghĩa là “nhớ nguồn” (mọi chú thích đều của người dịch)

3. Chương 03

Chương 3: Mệnh mang

Nếu em là một giọt nước mắt trong mắt anh, vì sợ mất em, anh sẽ không bao giờ khóc.

- Hannah Jo Keen -

Chu Lập Đông dựa người lên ghế sofa, gần đây mệt quá, công ty có nhiều việc, có nhiều tâm sự trong lòng nên anh cảm thấy hơi mệt mỏi.

Thẩm Lợi dựa vào gần anh, nũng nịu nói: “Lập Đông, lâu rồi mình không ở bên nhau, hay là tối nay về nhà mình?”

Anh giả vờ như đang ngủ, hơi thở nặng nề.

Thẩm Lợi đẩy anh, giận dữ nói: “Anh cứ lạnh nhạt với em, ngày nào đó anh sẽ phải hối hận!” Cô nói xong rồi bỏ đi.

Chu Lập Đông nhắm mắt lại, cảm thấy lòng mình trống rỗng đến đáng sợ, không thứ gì có thể lấp đầy được. Vì sao đàn ông phải có nhiều dục vọng như vậy?

Anh cầm điện thoại rồi nói: “Tĩnh Thành, chọn thời gian để mọi người có thể tụ tập đi!”

Địa điểm tụ tập được chọn là nhà hàng Vương Phủ.

Tĩnh Thành đi một chuyến tới công ty của Tư Nguyên, thông báo cho cô việc gặp nhau, tiện thể nói với tổng giám đốc Châu, dự án Đông Khải đã được quyết định, anh sẽ giao cho họ làm một phần nhỏ.

Tổng giám đốc Châu rất vui mừng, liên miêng nói gần đây Tư Nguyên rất vất vả, đồng ý cho cô nghỉ phép hai ngày.

Hác Tư Nguyên nghe thấy địa điểm gặp nhau là nhà hàng Vương Phủ, cô hơi do dự: “Ở đó có xa xỉ quá không?”

Tĩnh Thành nói không chớp mắt: “Dù sao cũng là Lập Đông mời, bây giờ cậu ấy có tiền, thường hay bóc lột tôi và Yến Phi, cũng nên thưởng công cho chúng tôi rồi.”

Tư Nguyên không biết phải nói gì nên nói: “Đến lúc đó, nếu có thời gian tôi sẽ đi.”

“Không phải có thời gian sẽ đi, mà là không có thời gian cũng nhất định phải đi!” Tĩnh Thành nghiêm túc nhìn vào mắt cô và nói.

Tư Nguyên hoang mang tránh ánh mắt của anh, nghĩ một lát rồi gật đầu.

Chu Lập Đông thay bảy, tám chiếc cà vạt, cảm thấy không chiếc nào phù hợp với mình, cuối cùng anh đành mặc chiếc áo sơ mi kẻ, khoác chiếc áo len màu nâu nhạt trẻ trung mới cảm thấy hài lòng hơn một chút.

Anh lái xe đến nhà hàng Vương Phủ rồi mới nhớ ra vẫn còn sớm nên vào siêu thị gần đó mua một bao thuốc. Bình thường anh không hút thuốc, hút một điếu là ho sặc sụa, ho đến mức chảy cả nước mắt,

Anh sờ trán tự hỏi mình: “Mình sao thế?”

Lúc Tĩnh Thành đến, Chu Lập Đông mới bước vào nhà hàng, bàn bạc với Tĩnh Thành công việc làm ăn.

Tĩnh Thành nhắc lại chuyện cũ: “Lập Đông, vài năm nay công ty của chúng ta kiếm được một ít tiền, cậu hoàn toàn có thể rời khỏi nhà họ Thẩm làm ăn riêng, không cần phải ở đó nhìn sắc mặt của người ta.”

Chu Lập Đông cười, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mình ở đó vẫn ổn.”

“Làm huynh đệ với nhau nhiều năm nay, có lúc thật sự không biết cậu nghĩ như thế nào, báo ơn cũng phải có giới hạn, hơn nữa, cậu cũng đã báo ơn quá đủ rồi” Tỉnh Thành nói.

“Mình nghĩ thế nào không quan trọng, dù sao năm đó là lúc mình khổ sở nhất, họ.. Chuyện này nói đến đây thôi.” Chu Lập Đông không muốn nói thêm nữa, người khác không cần hiểu những gì anh nghĩ, năm đó anh đã chọn con đường này nên quyết định chấp nhận mọi hậu quả.

Tỉnh Thành thở dài rất to, trong lòng không hiểu vì sao Lập Đông luôn muốn báo ơn, hà tất phải khổ như thế, anh nghĩ, trong lòng không thể vô lo vô nghĩ trên mặt vẫn lộ vẻ kiên định. Hai người lặng yên không nói gì nữa,

Hoắc Yến Phi và Tư Nguyên cùng bước vào nhà hàng.

Anh nhìn ánh mắt của Tỉnh Thành và Chu Lập Đông, bỗng nhiên toát mồ hôi trán, vội vàng giải thích: “Trên đường tôi gặp tiểu tài nữ, thấy cô ấy đi bộ trên đường nên đưa đi một đoạn.”

Hác Tư Nguyên cười khê, để lộ hai má lúm đồng tiền nhân nhật, cô nói: “Đây là lần đầu tiên tôi đến một nơi đẹp như thế này”

Chu Lập Đông đang cười, nghe thấy câu nói này của cô, nụ cười trên mặt dường như đông cứng lại, bỗng nhiên anh muốn rút tóc mình, anh đang làm gì? Khoe giàu sang với cô sao? Chứng minh với cô lựa chọn năm đó của anh là đúng đắn sao?

Tỉnh Thành vội vàng phân bua: “Chọn đến đây chỉ là vì muốn yên tĩnh thôi.”

Tư Nguyên ngồi xuống cạnh Tỉnh Thành, bên phải là Hoắc Yến Phi, hai người không ngừng gấp thức ăn cho cô, cô chỉ cúi đầu ăn, yên lặng, dường như giữa họ vẫn là tiểu tài nữ và tam kiếm khách như nhiều năm về trước.

Chỉ vài năm nhưng họ không bao giờ có thể quay về thời đó nữa.

Ngồi ăn được một lúc, bỗng nhiên Hoắc Yến Phi nói: “Tiểu tài nữ, kể cho chúng tôi nghe cuộc sống những năm gần đây của cô đi, để chúng tôi hiểu hơn.”

Tư Nguyên đặt bát đĩa xuống, hỏi lại với giọng dịu dàng: “Anh muốn hiểu gì?”

Hoắc Yến Phi ôm đầu, có vẻ như suy nghĩ gì đó rồi mới nói: “Cô và Tổ Kế còn liên lạc với nhau không?”

Tư Nguyên cười, điều này rõ ràng không liên quan đến việc hiểu cô.

“Có!”

Hoắc Yến Phi vội hỏi: “Cô ấy vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe.”

Yến Phi xoa tay: “Cô kể nhiều hơn một chút được không? Vì sao nói chuyện toàn nói một hai chữ là thôi?”

Tư Nguyên ôn tồn nói: “Tôi và Tổ Kế thường xuyên liên lạc với nhau, cô ấy rất khỏe.”

Hoắc Yến Phi sốt ruột: “Cô ấy có nhắc đến tôi không?”

Tư Nguyên gật đầu.

“Cô ấy nói thế nào?” Hoắc Yến Phi chờ đợi với vẻ hơi đắc ý.

“Cô ấy thường xuyên kể với con trai về anh, cô ấy nói: Sau này lớn lên, đừng giống bạn học của mẹ là Hoắc công tử, ngu dốt và bất tài!”

Thái độ hưng phấn của Hoắc Yến Phi trở nên vô cùng thất vọng: “Con trai?”

Tỉnh Thành và Chu Lập Đông không nhịn được cười nhưng sợ làm tổn thương đến anh nên không thể để lộ ra trên mặt.

“Con trai thì làm sao?” Tư Nguyên hỏi

“Sao cô ấy lại lấy người khác?” Hoắc Yến Phi than thở, dường như không muốn nghe câu trả lời.

Tư Nguyên nói rành rọt từng chữ từng câu: “Rất đơn giản, cô ấy quyết định không chờ đợi nữa.”

Trên mặt Chu Lập Đông vẫn có vẻ như đang muốn cười, nghe thấy vậy, anh ngạc nhiên đứng bật dậy: “Mình ra ngoài gọi điện thoại!”

Thấy anh vội vàng bước ra ngoài, mặc dù Hoắc Yến Phi vẫn chưa kịp định thần lại nhưng anh nói không giấu giếm: “Lập Đông cũng thật là... gọi điện thoại gì mà phải gọi sau lưng chúng ta?”

Tĩnh Thành nhìn anh, xua tay: “Cậu đừng can thiệp, cậu ấy có chuyện của cậu ấy.”

Chu Lập Đông đứng ngoài hành lang, không biết phải gọi điện cho ai, nhìn danh sách liên lạc trong điện thoại, anh chọn một cái tên quen thuộc, người kia rất nhiệt tình; “Phó tổng giám đốc Chu, lâu rồi không gặp, hôm nào đó gặp nhau ngồi nói chuyện, đang có vụ làm ăn muốn bàn bạc với anh.”

Anh đồng ý, cất điện thoại rồi cảm thấy mất mát điều gì đó. Con đường trước mắt trở nên nhạt nhòa mờ ảo, không nhìn rõ được bất kỳ điều gì. Anh cố gắng lắc đầu rồi nói với chính mình: “Chu Lập Đông, người đừng quên, người phải tự mình đi con đường này!”

Lúc Chu Lập Đông quay lại, anh đã lấy lại được nụ cười hiền hòa của mình, dường như anh không tranh giành điều gì với bất kỳ ai, cả thế giới được thu lại tận sâu đáy mắt anh.

Tư Nguyên nhớ lại nhiều năm trước đây, Chu Lập Đông cũng nhìn cô với ánh mắt như thế, nói lời tạm biệt cô, mặc dù không đủ kiên quyết, không đủ nhẫn tâm nhưng lại khiến cho người khác thất vọng đến mức trái tim tan nát.

Anh đã từng nói rõ ràng: “Anh phải theo đuổi tiền tài và quyền lực, em không hiểu, anh cần phải làm Julien trong Đỏ và Đen, anh không thể để bất kỳ ai ngăn bước chân của anh”

Hơi nóng của trà Bích Loa Xuân rất lớn, mặc dù chỉ pha một tách nhỏ nhưng không biết vì sao, hơi nóng của nó cũng khiến người ta cay mắt, Tư Nguyên không tiếp tục ngồi thêm được nữa, cô cầm túi đứng dậy, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Tôi có việc, phải đi trước.”

“Cô có thể có việc gì? Không phải Tĩnh Thành đã giúp cô xin nghỉ phép sao?” Hoắc Yến Phi không hài lòng.

Tĩnh Thành không nói nhiều, ôn tồn nói: “Đã như vậy, để tôi tiễn cô.”

Tư Nguyên lắc đầu: “Nếu tiện, tôi muốn để Hoắc công tử tiễn tôi.”

Hoắc Yến Phi không hiểu, vội vàng nói: “Tiện, tiện!”

Tư Nguyên hướng về phía Tĩnh Thành khẽ gật đầu: “Tĩnh sư huynh... Cảm ơn ba người đã tiếp đãi, tạm biệt!”

Nhìn theo bóng hai người bước ra khỏi nhà hàng Vương Phủ: “Lập Đông, đừng nhìn nữa, nêu nhìn tiếp mặt cậu sẽ úp xuống đất mất!”

Chu Lập Đông không bộc lộ thái độ gì, lạnh lùng nhìn anh, chỉ một ánh mắt mà khiến Tĩnh Thành cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong lòng khiến anh run rẩy nhưng vẫn không sợ nói thêm một câu: “Ồ, thật khó coi, lần nào cũng đeo một lớp mặt nạ giả vờ cười, bây giờ mới để lộ bộ mặt thật vì ai đó.”

Quả nhiên Chu Lập Đông không cười, anh trầm giọng nói: “Tĩnh Thành, cậu đừng bận tâm vô ích.”

Tĩnh Thành yên lặng rồi ngẩng đầu cười lớn: “Lập Đông, mình nói chúng ta đúng là huynh đệ tốt!”

Chu Lập Đông vẫn không cười, chỉ nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ: “Tĩnh Thành, cậu đừng cười nữa, thái độ rất khó coi.”

Ngay lập tức Tĩnh Thành không cười nữa, bực bội nhìn anh nói: “Tên họ Chu kia! Có vẻ như cậu muốn nói câu này từ rất lâu rồi!”

Ở một nơi khác, Hoắc Yến Phi hỏi Hác Tư Nguyên: “Vì sao cô muốn tôi tiễn cô?”

Tư Nguyên chớp mắt: “Vì anh nợ tôi.”

“Lúc nào? Vì sao tôi không biết?” Hoắc Yến Phi không hiểu.

“Lâu rồi, tôi cũng quên rồi!” Tư Nguyên khẽ cười.

Thời đại học, chỉ cần không có giờ học, cô đều ở chỗ Chu Lập Đông, mặc dù Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi quý cô, nhưng tắm giặt không tiện, lại khó nói, nên mắng Chu Lập Đông coi trọng sắc đẹp mà quên bạn bè. Hoắc Yến Phi nói: “Đợi bao giờ hai người kết hôn đừng mong mình đến làm phù rể, ngày nào cũng thấy hai người ở với nhau, phiền lòng.”

Lúc đó, cô phản đối Hoắc Yến Phi: “Ai nói tôi và Lập Đông sau này sẽ kết hôn

“Nếu hai người không kết hôn thì lấy đầu tôi làm bóng đá!” Hoắc Yến Phi bực bội nói.

“Tôi nhớ rồi, Hoắc công tử!” Cô cười nói.

Bây giờ, cô và Chu Lập Đông đã mỗi người một ngả, Hoắc công tử không còn gì để nói, anh đã thua, vì sao không nợ cô?

Hoắc Yến Phi không nói lại được Hác Tư Nguyên, mồm miệng cô lạnh lợi, tư duy nhanh nhạy, hồi học đại học anh đã không nói lại được cô, sau đó cho dù Tư Nguyên nói gì anh cũng nhất quyết không đối đáp lại.

Đưa Hác Tư Nguyên về nhà, cuối cùng Hoắc Yến Phi không nén được tò mò hỏi: “Tiểu tài nữ, bây giờ cô có bạn trai chưa?”

Tư Nguyên yên lặng một lát rồi lắc đầu.

“Bây giờ Lập Đông đã đính hôn với Thẩm Lợi rồi, cô đừng chờ cậu ấy nữa!” Hoắc Yến Phi nhất thời không giấu được nói với cô.

“Ai nói tôi đợi anh ấy?” Trong lòng Tư Nguyên cảm thấy đau đớn, nặng nề trả lời.

“Không phải thì tốt! Tiểu tài nữ, bây giờ tôi vừa chia tay với bạn gái hay là chúng ta cặp thành một đôi?”

Bỗng nhiên Tư Nguyên bật cười: “Hoắc công tử ơi Hoắc công tử, có vẻ như hồi học đại học, sau khi đầu óc anh bị ngâm nước, nước không chảy ra được thì phải!”

Nhìn thấy Hác Tư Nguyên bước đi xa dần, Hoắc Yến Phi vỗ đầu, trầm nghĩ: Đầu óc ngấm nước, sao anh không nhớ? Có phải cô đang chửi anh không?

Chu Lập Đông nhận được điện thoại của bố gọi từ quê, bố anh nói: “Chú ba bị bệnh, phải đi Bắc Kinh khám bệnh, con tìm cho chú một nơi để ở.!”

Chu Lập Đông đồng ý ngay: “Con sẽ liên hệ tìm khách sạn, mọi việc cứ để con lo.”

Ông Chu lớn tiếng nói với anh: “Khách sạn đắt đỏ! Con nghĩ tiền của con không phải là tiền sao? Không phải ở chỗ con cũng rộng sao? Một cái giường là được.”

Chu Lập Đông là một người con hiếu thuận, anh nói: “Vâng, ở chỗ con cũng được.”

Chu Lập Đông và Thẩm Lợi có một căn phòng, đó là của nhà họ Thẩm mua cho họ ở sau khi kết hôn. Nhưng anh và Thẩm Lợi đi làm quá xa nên không thường xuyên đến đó ở, thường sống ở nhà bố mẹ của Thẩm Lợi, vì thế nên căn phòng bỏ không.

Hôm đó, Chu Lập Đông ra bến xe phía tây Bắc Kinh đón chú ba, đưa ông đến căn phòng ở ngoại ô.

Trên đường, chú ba không ngừng ca ngợi: “Lập Đông, bây giờ cháu là niềm tự hào của cả nhà!”

Trước đây, lúc người nhà nói như thế Chu Lập Đông cảm thấy rất tự hào, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy hơi chua chát. “Để có niềm tự hào này, thật sự không phải dễ dàng!” Anh nói không biết để chú ba nghe hay để mình nghe.

Thẩm Lợi biết trong nhà có người ngoài đến ở, cô không vui, trách móc Chu Lập Đông: “Vì sao anh tùy ý để ai đến ở thì ở?”

Chu Lập Đông nói: “Ông ấy không phải là người ngoài, là chú ba của anh.”

“Anh kiếm ở đâu ra nhiều chú như thế?”

“Nhà ai chẳng có họ hàng?” Anh muốn từ tốn giải thích với Thẩm Lợi, nhưng Thẩm Lợi không nghe, nhướn mày: “Ngày mai tìm cho khác cho ông ấy ra ngoài ở!”

“Em đừng bộc lộ tính cách tiểu thư như thế nữa, chú anh bị ốm, sao có thể để ông ấy ra ngoài ở được? Hơn nữa, căn phòng đó vẫn để trống.” Anh cảm thấy hơi buồn.

“Em trẻ con ở điểm nào? Em nói cho anh biết, Chu Lập Đông, chỗ em không phải là chỗ tạm trú, ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!” Càng nói Thẩm Lợi càng kích động, cổ cô hơi đỏ lên.

“Chú ấy đã đến ở rồi, đợi khám bệnh xong rồi bàn tiếp!” Chu Lập Đông không vui, không muốn tranh cãi với Thẩm Lợi nữa, đi vào phòng đọc sách, hôm nay là một ngày mệt mỏi, anh phải làm thêm giờ.

Thẩm Lợi cảm thấy tủi thân, than thở: “Chu Lập Đông, có lúc em nghi ngờ không phải anh yêu em mà yêu cái nhà này.”

Chu Lập Đông không nói gì, cảm thấy một góc nào đó trong lòng mình đổ sụp.

Thẩm Lợi cầm chiếc bao tập thể hình rồi giận dữ bước ra ngoài, Chu Lập Đông biết cô đến phòng tập thẩm mỹ, anh cũng không ngăn cản, tối nay anh ở yên tĩnh một mình.

Nhìn thấy từng tập văn bản, Chu Lập Đông cảm thấy chóng mặt, vì sao các con chữ đều đang nhảy múa? Anh nhắm mắt hít thở thật sâu, muốn để lòng bình tâm lại nhưng tim càng lúc càng đập nhanh hơn. Đầu óc anh rối loạn, anh muốn xóa bỏ tất cả, nhưng cho dù cố gắng như thế nào, trong đầu anh vẫn vang lên giọng nói dịu dàng ảm áp và một gương mặt cuối mơ hồ.

Anh đã gần như không thở được nữa, dạ dày anh khó chịu, nếu tiếp tục ngồi như thế này anh sẽ không thở được nữa.

Anh vội vàng ra khỏi cửa, lái xe chạy hai vòng quanh đường vành đai, ban đêm không tắc đường nên anh phóng nhanh như bay. Hạ cửa kính xuống để gió thổi vào mặt, tìm đôi chút cảm giác kích thích và mạo hiểm.

Nhìn thấy những tòa nhà cao tầng và cầu vượt vụt qua trước mắt bỗng nhiên anh cảm thấy mình sống quá vội vàng, đến mức anh không kịp nhìn kỹ những cảnh vật xung quanh.

Thẩm Lợi đi chơi đến nửa đêm mới về, có lẽ uống nhiều rượu nên lảo đảo bước lên nhà.

Sau khi về nhà, Chu Lập Đông ngồi bên ngoài hóng gió, từ xa nhìn thấy có một người đàn ông cao to, cơ bắp vạm vỡ đi theo cô từ phòng tập thể hình.

“Thẩm Lợi!” Anh hét to sau lưng cô

Thẩm Lợi quay đầu lại, nhìn thấy Chu Lập Đông đứng bên ngoài đang nhìn cô với vẻ quan tâm, trời lạnh, anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, gió thổi khiến tóc anh rung rung. Cô kéo tay anh, giọng hơi trách móc “Đứng lâu như thế, tay anh lạnh cóng rồi”.

Chu Lập Đông đỡ cô, dịu dàng nói: “Sau này ra ngoài đừng uống nhiều rượu như thế, phụ nữ đi một mình dễ bị bắt nạt”

Thẩm Lợi ngoan ngoãn gật đầu, dịu dàng nói: “Lập Đông, để chú anh ở căn phòng đó, đợi hôm nào có thời gian em sẽ đến đó thăm chú!”

Chu Lập Đông cảm động, trong lòng cảm thấy một chút hối hận, anh còn có thể muốn gì nữa? Anh ôm lấy Thẩm Lợi: “Cảm ơn em đã hiểu anh”

Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi là những người không chịu được nhàn rỗi, lúc không có việc gì làm họ thường đi tập thể dục.

Mọi ngày cuối tuần, Hoắc Yến Phi đề nghị như thường lệ: “Đi chơi gôn thôi!”

Bỗng nhiên Tĩnh Thành nói: “Lâu rồi không chơi cầu lông!”

Hoắc Yến Phi nói: “Phải, chúng ta hẹn nhau ở một phòng tập thể dục, quyết chiến một trận”

“Được, nhưng có hai chúng ta thì không có ý nghĩa gì, không giống như hồi đại học...”

“Vậy gọi Lập Đông và tiểu tài nữ đi” Hoắc Yến Phi không nghĩ ngợi gì, buộc miệng nói

“E rằng rất khó...” Tỉnh Thành thâm cười trong bụng, giả vờ thở dài

“Như vậy có gì khó, cậu gọi Lập Đông, mình gọi tiểu tài nữ, mình sẽ giấu cô ấy” Hoắc yến phi nghĩ đến đâu, nói đến đó, không e ngại gì

Tỉnh Thành nghĩ, đây cũng là một ý khiến hay, mình không cần phải làm người xấu

Chu Lập Đông rất bận, nghe nói đến việc đi chơi cầu lông liền thoái thác: “Mình không có thời gian”

Tỉnh Thành không hề hoang mang “ Dù sao cũng có Tư Nguyên, mình kêu thêm một người đàn ông khác là được”

Chu Lập Đông nghe thấy thế, vội vàng nói : “ Thôi để mình đi cũng được”

Lúc Hoắc Yến Phi gọi Hác Tư Nguyên, anh nói như thế này : “ Lâu rồi không chơi cầu lông nên muốn tìm ai đó độ sức”

Tư Nguyên ý tứ hỏi : “ Có những ai?”

“Có tôi và Tỉnh Thành, cô đến đi, nếu cô thắng tôi sẽ mời cô đi ăn” Giọng của Hoắc Yến Phi nghe rất thành khẩn.

Gần đây Tư Nguyên không đượ nghỉ ngơi, cô đang muốn có cơ hội vận động một chút, nghe thấy vậy, cảm thấy cũng hay nên đồng ý.

Địa điểm hẹn nhau ở nhà tập thể dục của đại học Giao Thông, mọi người đều quen thuộc.

Mặc dù bận nhưng Chu Lập Đông vẫn đến sớm nhất. Anh nhớ lại thời đại học, anh, Tư Nguyên, Tỉnh Thành, Yến Phi thường hay chơi cầu với nhau. Anh và Tư Nguyên một nhóm, thi đấu với Tỉnh Thành và Yến Phi, nam nữ phối hợp nên thường bị thua.

Có lúc thua rồi, Tư Nguyên vô cùng thất vọng nói : “Lập Đông, sao chúng ta chưa bao giờ thắng, có phải vì chúng ta không biết phối hợp với nhau?”

Mỗi lần như vậy, Hoắc Yến Phi đều cười cô : “Lập Đông là gì có tinh thần chơi cầu, cậu ấy nhìn cô suốt, nên không thua mới lạ”

“Vậy chúng ta đổi, lần sau tôi với Tỉnh sư huynh một nhóm” Tư Nguyên đỏ mặt nói

“Đừng, lần sau chúng ta sẽ thắng!” Anh ngăn lại, không để cô và Tỉnh thành chung một nhóm.

“Nếu còn thua tiếp, em sẽ không chung một nhóm với anh nữa” Tư Nguyên dọa anh.

Nhưng lần sau, họ vẫn thua.

“Chu Lập Đông, lần sau cho dù nói như thế nào em cũng không chung nhóm với anh nữa!”

Nhưng, cho dù Tư Nguyên nói như thế nào. Mỗi lần chơi cầu cô vẫn cùng nhóm với anh.

Lúc Hác Tư Nguyên đến sân vận động đại học Giao thông, cô nhìn thấy Chu Lập Đông đang chuẩn bị khởi động, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đã thay quần áo, đang háo hức muốn chơi.

Tư Nguyên đứng ở cổng nhìn họ, thời gian như quay ngược trở lại, cô nhìn thấy tam kiếm khách nhiều năm về trước, sau giây phút hoảng hốt, định thần nhìn kỹ lại, cô mới thấy không phải, ngay cả chiếc vợt cầm trên tay họ cũng không còn là loại vợt rẻ tiền như trước.

Cô cảm thấy mất mát, quay người muốn bỏ đi.

Hoắc Yến Phi tinh mắt nhìn thấy cô bèn gọi “Tiểu tài nữ, chúng tôi ở đây!”

Tư Nguyên đứng bất động, đi cũng không phải, ở cũng không phải.

Tĩnh Thành và Chu Lập Đông cùng nhau bước ra cổng, Tĩnh Thành cười nói: “Mau thay quần áo đi, chỉ còn đợi một mình cô thôi!”

Chu Lập Đông đứng sau lưng Tĩnh Thành, cũng cười rất hiền lành, trong ánh mắt anh chứa đựng biết bao sự chờ đợi và khẩn cầu không nói được thành lời, dường như anh muốn nói: “Em ở lại đi!”

Tư Nguyên từ từ rút tay đang đặt trên cánh cổng, nắm chặt dây đeo của túi đựng vợt cầu lông, khẽ thở dài rồi nói với Tĩnh Thành: “Vậy đợi tôi đi thay quần áo.”

Tĩnh Thành gật đầu, nhìn theo bóng dáng của Tư Nguyên, anh cảm thấy cô vô cùng cô đơn và yếu ớt nhưng lại có một sự kiên cường mạnh mẽ không thể diễn tả được bằng lời.

Anh quay lại nhìn Chu Lập Đông, ánh mắt anh buồn bã xa xăm, dù nụ cười vẫn âm áp nhưng không giấu được tâm trạng buồn bã và thương cảm trong lòng.

“Lập Đông, chúng ta làm nóng người thôi.” Tĩnh Thành nói

Chu Lập Đông cầm vợt, tự tin cười nói: “Được! Lần này mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng mới đến, cậu phải cẩn thận.”

Bỗng nhiên anh lấy lại được năng khiếu chỉ đạo của một người chỉ huy, cảm giác chán nản lúc trước hoàn toàn biến mất. Tĩnh Thành nheo mắt anh nghi ngờ không biết vừa rồi mình có nhìn nhầm không, Lập Đông luôn được đối thủ của anh gọi là “Tiểu Diện Hồ¹ trên thương trường!

Trình độ chơi cầu lông của Chu Lập Đông thật sự có tiến bộ rất nhiều, Tĩnh Thành cũng không kém hai người đều cố gắng không ai nhường ai, chơi mấy hiệp liên tục mà bất phân thắng bại.

Hoắc Yến Phi đứng cạnh nhìn, luôn miệng khen hay, nhưng sau một lúc bỗng cảm thấy có gì không đúng, vội vàng hét: “Ngày cuộc thi vẫn chưa bắt đầu, giữ sức đã”

Tư Nguyên thay xong quần áo đi ra, trừng mắt nhìn Hoắc Yến Phi, khẽ nói: “Hoắc công tử, không phải anh đã nói chỉ có anh và Tĩnh sư huynh đến thôi sao?”

Hoắc Yến Phi quay lại cười: “Dù sao Lập Đông cũng không phải người ngoài..”

Tư Nguyên không biết phải làm thế nào, nghiêng răng nói: “Anh đã tự hủy hoại danh dự của mình! Sau này anh nói gì tôi cũng sẽ không tin nữa!” Nói xong cô bước thẳng về phía trước, không thèm đoái hoài đến anh.

Hoắc Yến Phi vội vàng đuổi theo Tư Nguyên; “Tiểu tài nữ, cô đừng tức giận, tôi chỉ cảm thấy trước đây chúng ta chơi với nhau rất vui, nếu không gặp nhau như thế này sẽ rất đáng tiếc”

Tư Nguyên không nói gì, chỉ chú tâm nhìn Chu Lập Đông và Tĩnh Thành,

Hoắc Yến Phi nhìn theo ánh mắt của cô, thận trọng hỏi: “Cô chơi bên nào?”

Tư Nguyên nhìn thấy Tĩnh Thành quay lại cười với cô bèn nói: “Tôi và Tĩnh sư huynh cùng một nhóm!”

Bốn người phân nhóm chơi như thời trẻ, chỉ có điều tâm trạng không còn giống như trước nữa.

Mọi người đều thận trọng không chỉ vì muốn chơi một trận đấu hay, dường như còn vì muốn tìm lại những khoảnh khắc đã mất trong quá khứ.

Đều từng là những cao thủ cầu lông lẫy lừng ở trường học động tác chơi cầu của họ rất chuyên nghiệp, mỗi lần phát cầu, liên tục vợt đều phải tập trung tinh thần, dù chỉ một giây không chú ý cũng biến thành cơ hội cho đối phương.

Hoắc Yến Phi liên tục tấn công, Tĩnh Thành đành nhảy lên cao phát bóng cho Chu Lập Đông, vốn dĩ Chu Lập Đông có cơ hội đập bóng nhưng anh không làm, chỉ phát nhẹ cầu cho Tư Nguyên, Tư Nguyên cũng phát bóng rất nhẹ, quả cầu bay qua lưới rồi rơi xuống.

Hoắc Yến Phi vô cùng ảo não, trách móc Chu Lập Đông: “Vì sao không đập bóng để ăn điểm?”

Chu Lập Đông chỉ cười: “Mình sợ vướng lưới, ngay cả cơ hội quay người cũng không có!”

Tay cầm cầu của Tư Nguyên run rẩy, quả cầu bay nhanh trước mặt Hoắc Yến Phi. Hoắc công tử phản ứng rất nhanh, nhẹ nhàng đỡ cầu, quả cầu bay ngược lại, Tư Nguyên đành đánh cầu lên cao để tìm cơ hội.

Cầu bay về phía Chu Lập Đông, Hoắc công tử đứng bên cạnh hét to: “Đập đi, Lập Đông, mau đập đi”

Chu Lập Đông không kịp suy nghĩ, đập cầu, cầu bay về phía Tư Nguyên. Tư Nguyên muốn chạy lên phản công nhưng bị trượt chân, trọng tâm không vững nên bị ngã.

Lúc ngã xuống, Tư Nguyên cảm thấy buồn cười, không phải chỉ là một quả cầu thôi, vì sao phải cố sống cố chết như thế?

Thấy Tư Nguyên bị ngã, Tỉnh Thành vội vàng lao lại, Chu Lập Đông còn nhanh hơn anh

“Không sao chứ?” Chu Lập Đông đỡ Tư Nguyên, muốn giúp cô đứng dậy, Tư Nguyên gạt tay anh ra không do dự. Chu Lập Đông ngượng ngùng nhìn cô đang cố gắng đứng dậy.

Hoắc công tử cũng lao lại, nhìn thấy vết thương trên tay Tư Nguyên, anh nói: “Tiểu tài nữ, cánh tay cô bị chảy máu rồi!”

Tỉnh Thành nhanh nhẹn cởi áo khoác của mình buộc một vòng trên tay Tư Nguyên rồi nói: “Hình như trên xe có bông băng, tôi đi lấy!”

Hoắc Yến Phi cũng đi theo, quay đầu lại dặn dò: “Tiểu tài nữ, cô cố chịu đựng một lát, tôi đi mua một chai nước lọc về rửa vết thương cho cô!”

Tư Nguyên dùng tay còn lại giữ cánh tay bị thương, cười nói: “Không cần, chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

“Đừng cố gắng tỏ ra dũng cảm, máu chảy thấm vào áo rồi! Hoắc công tử vỗ nhẹ lên tay cô.

Nhìn vết máu trên nền đất, Tư Nguyên muốn chảy nước mắt không phải vì cảm giác đau bởi vết thương mà vì cảm giác buồn bã trong lòng.

Chu Lập Đông yên lặng đứng bên, dường như bị thôi miên, sau một hồi anh mới cúi người nhặt chiếc vợt trên mặt đất.

“Em vẫn dùng nó sao?” Anh hỏi.

Trước đây anh cũng có một chiếc vợt giống hệt như vậy, đó là vợt hai người cùng nhau chọn khi vào đội thi đấu của trường, tiếc rằng đã bị Thẩm Lợi nghĩ là đồ bỏ đi nên vứt mất.

Lúc đó Thẩm Lợi nói: “Ai còn dùng vợt cầu lông bằng chất liệu này nữa? Bây giờ người ta đều dùng thép các bon rồi”

Vì thế cô vứt nó đi rồi mua cho anh một chiếc vợt nhãn hiệu nổi tiếng giá vài nghìn tệ, còn anh nhìn thấy tất cả những chuyện này xảy ra, không hề có bất kỳ sự phản đối nào.

Chỉ có điều, một chiếc vợt tốt hơn không giúp anh nâng cao trình độ, thậm chí sau này anh không muốn chơi cầu lông nữa.

Tư Nguyên không trả lời, hít thở một hơi thật sâu rồi nói; “Chu Lập Đông, anh tránh xa em một chút có được không?”

Lập Đông sững người ngạc nhiên.

Tỉnh Thành cầm băng gạc đến cuộn từng vòng quanh cánh tay của Tư Nguyên, Hoắc công tử đứng cạnh liên tục nhắc nhở: “Tỉnh Thành, cậu nhẹ tay một chút! Đừng làm đau tiểu tài nữ.”

Tư Nguyên cười: “Không sao, không đau chút nào, thật đấy!”

Hoắc công tử nhìn cô rồi không nói gì nữa.

Chu Lập Đông mặc áo khoác vào rồi nói: “Lát nữa hai người đưa Tư Nguyên về, mình có việc phải đi trước.”

Nhìn theo bóng dáng vội vã của Chu Lập Đông, Hoắc công tử bĩu môi: “Giả vờ như thật. Làm gì có chuyện ngày nào cũng bận như thế?”

Tĩnh Thành chăm chú băng bó cho Tư Nguyên, lúc vô tình ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy một giọt nước mắt chực rơi trên khóe mắt của Tư Nguyên rồi nhanh chóng biến mất.

“Tiểu sư muội!” Anh làm mạnh tay hơn, gọi cô 1 một tiếng.

“Sao?” Tư Nguyên lấy lại được nụ cười trong sáng rạng rỡ

“Đau thì nói một tiếng” Tĩnh Thành nói.

“Không đau, cảm ơn Tĩnh sư huynh!” cô cúi đầu thấy tay mình bị băng kín mít “Chúng ta chơi thêm một lần nữa!”

Tĩnh Thành vuốt mái tóc mềm mại của cô, đầy vẻ yêu thương: “Bị thương rồi còn chơi gì nữa? Nghỉ ngơi một lát đi”

Hoắc công tử cũng phụ họa; “Phải, ba người chơi thế nào được”

Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn Hoắc công tử, ánh mắt như cầu khẩn: “Anh chơi với Tĩnh sư huynh đi, tôi ngồi bên cạnh xem!”

“Thôi, hay là chúng ta đi bộ đến khuôn viên trường.” Tĩnh Thành đề nghị.

Ba người bước ra khỏi sân vận động, đi về hướng đông.

Lúc đi qua sân bóng rổ, Hoắc Yến Phi nói: “Lúc đầu tôi và Tĩnh Thành suýt chút nữa vào đội bóng rổ!”

“Vì sao không vào nữa?” Tư Nguyên tiện miệng hỏi

Tĩnh Thành cười lớn: “Hoắc công tử luôn để bụng một câu nói!”

“Câu gì?” Bỗng nhiên Tư Nguyên thấy tò mò.

Tĩnh Thành cười nói: “Có người nói cậu ấy đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển!”

“Ô?” Tư Nguyên nhìn Hoắc công tử, “Miêu tả rất chuẩn xác, ai nói thế”

“Còn có ai có thể hiểu cậu ta như thế? Chính là Tổ Kế” Tĩnh Thành càng lúc càng cười to.

Hoắc Yến Phi mặt mày ửng đỏ đến mức Tư Nguyên cũng cười theo.

“Tên tiểu tử này, vì câu nói đó của Tổ Kế mà bảo thế nào cậu ấy cũng không chịu chơi bóng rổ nữa.” Tĩnh Thành than vãn.

Tư Nguyên nhớ hồi đó Tổ Kế là tổng thư ký của hội bóng rổ, thật ra Tổ Kế hy vọng Hoắc công tử sẽ vào đội bóng rổ nhưng trong một lần thi đấu, Hoắc công tử lấy bóng đập lên đầu cô nên cô mới cố tình khiến anh tức giận.

Vậy mà Hoắc công tử nhớ câu nói suốt bao năm.

Tư Nguyên thở dài, nếu hồi đó Tổ Kế không thầm yêu Hoắc công tử, có lẽ cô sẽ không nổi giận, cũng không cố tình miêu tả một thiên tài thể thao như thế, Hoắc công tử sẽ không chuyển sang đội cầu lông.

Nếu lúc đó Hoắc công tử tham gia đội bóng rổ, liệu anh và Tổ Kế có thể viết nên một câu chuyện tình không?

Duyên phận đúng là kỳ diệu, có lúc bỏ lỡ không phải vì một lý do rất đơn giản mà vì mọi người không cố gắng giành lấy! Vì yêu không đủ nhiều hay vì số mệnh?

“Đang nghĩ gì thế?” Tĩnh Thành vỗ nhẹ lên vai cô.

“Không có gì... Tôi chỉ đang muốn biết bể bơi trước đây có còn không?” Tư Nguyên quay sang nhìn Hoắc công tử rồi nói: “Anh đừng quên anh đã từng trêu đùa tôi, lúc tôi mới học bơi anh luôn đề nghị sẽ dạy tôi”

“Lúc đó không phải là tôi sợ cô sẽ bị nước làm tổn hại sức khỏe sao?” Hoắc công tử giơ tay đầu hàng, “Nước trong bể bơi có rất nhiều thuốc khử trùng.”

Tĩnh Thành chỉ Hoắc Yến Phi cười lớn: “Yến Phi, quen cậu lâu như thế, đây là câu chuyện cười buồn cười nhất mà cậu từng kể!”

Tư Nguyên chớp mắt: “Hóa ra sư huynh thích nghe chuyện cười? Tôi có rất nhiều chuyện cười liên quan tới Hoắc công tử”

Hoắc Yến Phi làm động tác bịt miệng Tư Nguyên: “Tiểu tài nữ, tối nay tôi mời cô đi hát!”

Tư Nguyên cười: “Được, nhưng không cho anh một mình độc chiếm micro, nếu không tôi sẽ không cho anh hát nữa!”

“Được, được, được!” Hoắc Yến Phi vội vàng gật đầu.

Chu Lập Đông rời khỏi sân vận động, lái xe đến công ty.

Vì là cuối tuần nên công ty chỉ có vài người đến để làm thêm, không khí rất lạnh lẽo, anh muốn gọi thư ký mang đến một tách trà nhưng gọi điện thoại hồi lâu mới nhớ ra hôm nay thư ký nghỉ

Văn phòng yên tĩnh lạ thường, tâm trạng của anh vô cùng phức tạp, muốn làm việc nhưng không thể tập trung. Trong lòng anh dường như đang có một cơn bão đang gầm gừ, vô cùng đau đớn.

Sợ rằng bị kịch sẽ tái diễn, trong số kiếp của tôi những điều càng tốt đẹp tôi càng không thể có.

Chuông điện thoại vang lên hồi lâu mà anh không muốn nghe, trên đời này còn chuyện gì quan trọng nữa? Bây giờ tự mình tạo bị kịch cho mình, còn có thể oán trách ai?

Chu Lập Đông thả mình ngồi dựa vào ghế ngẩng cao đầu chau mày, có lẽ anh bị ma quỷ nhập vào người, có lẽ vật gì đó đang làm mê muội lòng anh? Tóm lại, anh cảm thấy anh không còn là anh nữa!

Buổi tối, sau khi ăn cơm cùng Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi rồi đến hát ở Melody, Tư Nguyên về nhà rất muộn.

Đi chơi suốt cả ngày nên rất mệt, cô nằm trên giường nhưng không sao ngủ được, trong đầu cô luôn hiện lên hình bóng của một người, Tư Nguyên ngồi dậy, dựa vào đầu giường, mở rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đêm mông lung, trên bầu trời đen thẫm thẫm có vài vì sao rất sáng.

Cuộc đời con người trôi qua rất nhanh, không sánh được với sự tồn tại vĩnh hằng của những vì sao, tuy nhiên những vì sao xa xăm không giống như lòng người... Nhớ nhung, cũng may đời người chỉ được tính bằng chục năm, nên nhớ một người suốt ngàn vạn năm không phải là đáng sợ sao?

Cảm giác cô đơn như những con kiến bò trong đầu cô, trong một đêm mất ngủ như thế này, có lẽ cô sẽ phải ngồi đợi đến khi trời sáng?

Hôm sau đi làm, tổng giám đốc Châu thấy Tư Nguyên mệt mỏi liền hỏi: “Tối hôm qua lại làm thêm giờ sao?”

Tư Nguyên xoa lên đôi mắt quầng thâm, ngại ngần lắc đầu: “Không ạ, vì nhà tầng dưới bật ti vi âm ỉ quá nên cháu ngủ không ngon.”

“Sau này dặn họ đừng làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô nữa!”

Tổng giám đốc rất quan tâm đến đời sống của nhân viên. Tư Nguyên thầm nghĩ mình đã gặp được một người lãnh đạo tốt.

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc Châu” Tư Nguyên quay người muốn đi nhưng bị gọi lại, “Lát nữa có một vị khách rất quan trọng; cô đón tiếp giúp tôi, tôi phải đến Đông Hải”

“Không có gì!” Tư Nguyên đáp

Gần trưa, vị khách quan trọng mà tổng giám đốc Châu nói vẫn chưa xuất hiện, những người khác trong công ty bắt đầu đi ăn trưa, cô không có việc gì làm nên nằm bò ra bàn rồi ngủ quên mất.

Cô chỉ muốn nghỉ một lát, công ty không có người nên rất yên tĩnh, cô ngủ say và chìm vào giấc mộng.

Không biết từ lúc nào, Tư Nguyên đang ngủ yên bỗng nhiên hoảng hốt, trong giấc mơ cô hét lên: “Lập Đông!”

Cô bị giật mình bởi tiếng nói của mình rồi tỉnh giấc, cô ôm ngực, nhìn ra ngoài cửa sổ.

¹ Tiểu Diện Hồ (Hồ mặt cười) là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm Thủy hử của tác giả Thi Nại Am

4. Chương 04

Chương 4: Trái tim yếu đuối của tôi, hãy thử học cách quên lãng

Cho dù tình yêu chỉ mang đến cho em cảm giác âu sầu, hãy tin tưởng vào nó.

Khi em chết, thế giới ơi! Hãy thay tôi giữ lại câu nói “Tôi đã từng yêu” trong không gian yên lặng của em.

- Tagore -

Chu Lập Đông không nghĩ sẽ gặp Tư Nguyên ở đây, anh chỉ biết cô đi làm gần đó, không ngờ chính là ở công ty của ông Châu.

Hôm nay anh hẹn ông Châu lấy giúp bạn một lô hàng, Chu Lập Đông và ông Châu đã quen biết từ lâu, lúc đầu mới vào Cửu Tinh, vì một số vụ làm ăn riêng không muốn để nhà họ Thẩm biết, anh trực tiếp tìm gặp ông Châu, lấy hàng rồi bán cho người khác để lấy tiền chênh lệch. Sau đó, Chu Lập Đông có thể hô mưa gọi gió ở Cửu Tinh, không cần ông Châu nữa nên dần dần ít liên lạc.

Nếu lần này em họ xa của anh không khẩn thiết nhờ vả, anh cũng không đến tìm ông Châu.

Chu Lập Đông hỏi nhiều người mới tìm được địa chỉ, anh nhớ trước đây công ty nhỏ này ở một tòa nhà sáu tầng, không biết từ lúc nào đã chuyển đến nơi hơn chục tầng?

Đến cầu thang, có một phòng làm việc khép hờ, anh dừng lại nhìn vào trong và thấy Tư Nguyên.

Anh biết cô đang ngủ.

Thấy Hác Tư Nguyên đang nằm ngủ say trên bàn, ngây thơ như một đứa trẻ, bất giác Chu Lập Đông cảm thấy lòng mình rung động.

Chu Lập Đông bước lại gần Tư Nguyên, chăm chú nhìn cô, anh có một cảm giác đau khổ dâng lên trong lòng mỗi lần nhìn thấy cô.

Khuôn mặt bình thản của cô phảng phất một nỗi buồn khiến anh cũng cảm thấy buồn theo, một lát sau, cô chau mày lại, lông mi bị ướt bởi nước mắt, môi cô hơi run.

Chu Lập Đông muốn lấy tay lau nước mắt cho cô, nhưng khi tay đưa được giữa chừng, bất chợt anh thu tay lại, anh muốn bỏ đi, chân anh như đang cắm rễ xuống đất, không sao động đậy được.

Anh sợ cảm giác này, không phải anh đã muốn rời xa cô sao? Vì sao anh vẫn chịu ảnh hưởng từ cô? Anh thở dài, nói với mình: “Không phải tất cả đã trở thành quá khứ rồi sao?”

Lúc này, Hác Tư Nguyên tỉnh dậy sau giấc mộng, cô khẽ gọi tên anh.

Chu Lập Đông cố gắng nhắc chân lao ra ngoài cửa.

Anh bước nhanh không muốn dừng lại lâu hơn, sợ rằng nếu do dự anh sẽ không rời được khỏi đó.

Tư Nguyên chạy ra ngoài cửa, bóng dáng vội vàng của ai đó đã biến mất, cô nghĩ: “Kỳ lạ, lẽ nào vừa rồi có người đến thật?”

Chuông điện thoại vang lên, Tư Nguyên không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng nghe máy.

“Khách của tôi đã đến chưa?” Tổng giám đốc Châu gọi điện.

“Vẫn chưa đến!” Tư Nguyên ôm trán,

“Chu Lập Đông luôn đúng giờ, vì sao nói đến mà không đến?” Trước khi tắt điện thoại, tổng giám đốc Châu lẩm bẩm.

Tư Nguyên nghe thấy vậy sững người ngạc nhiên, vì sao lại là Chu Lập Đông?

“Tư Nguyên?” Tổng giám đốc Châu cảm thấy đầu bên kia điện thoại yên tĩnh đến kỳ lạ.

“...”

“Tư Nguyên!”

”Dạ?” Tư Nguyên vội vàng định thần lại.

“Cô sao thế? Không có vấn đề gì chứ? Tôi cúp máy đây!” Tổng giám đốc Châu hỏi.

“Vâng, tổng giám đốc Châu, tạm biệt ông!” Tư Nguyên đặt điện thoại xuống, dựa vào bàn làm việc hồi lâu.

Vì sao vừa rồi cô lại mơ thấy Chu Lập Đông?

Trong một ngày đông lạnh giá, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, bắt chập tất cả lao xuống dòng sông giá buốt, anh đang tìm kiếm gì?

Khi lớp băng mỏng trên mặt sông khiến anh đông cứng, anh có biết cảm giác lạnh lẽo không?

Hơn nữa, bỗng nhiên anh... không còn quấy đạp cũng không nổi lên nữa!

Nhớ lại giấc mơ đó, tim của Tư Nguyên đập nhanh và mạnh. Mặc dù không muốn có bất kỳ ràng buộc nào với Chu Lập Đông, nhưng dù sao họ cũng đã từng yêu nhau!

Trái tim từng yêu một người sâu đậm dường như đã vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh, đau đớn đến nỗi không thở được, dù nhầm tưởng rằng đã trở nên lạnh giá nhưng cũng không thể xóa nhòa hết những kỷ niệm và tình cảm yêu thương.

Mình... lúc đó đang đứng trên bờ sao? Mình có thể nhảy xuống cứu anh ấy không? Vì sao mình cảm thấy, nếu anh ấy không còn thở được nữa, mình cũng sẽ nhảy xuống đi theo anh ấy?

Tư Nguyên lấy tay lau mắt, quả nhiên khóe mắt cô có nước, cô lắc đầu để cố gắng quên đi giấc mộng khiến cô đau đớn.

Dù sao bây giờ, người có tư cách nhảy xuống theo anh cũng không phải là cô nữa.

Chu Lập Đông gọi điện cho ông Châu, hẹn gặp vào lúc khác rồi quay về Cửu Tinh.

Thẩm Lợi đang đợi anh ở văn phòng.

“Anh đi đâu?” Thẩm Lợi dường như đợi quá lâu nên sốt ruột, giọng điệu có vẻ hơi gượng gạo.

Chu Lập Đông cũng không so đo, dịu dàng: “Đi gặp một người bạn, tiếc là không gặp được!”

“Bạn như thế nào?” Thẩm Lợi tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là bạn làm ăn rồi”. Chu Lập Đông nhìn thấy có thuốc trên bàn, mở ra lấy một điếu châm lửa hút, không để ý đến Thẩm Lợi nữa, ngồi xem giấy tờ.

Thẩm Lợi đứng dậy, cảm thấy ngạc nhiên: “Gần đây anh có điều gì đó hơi lạ!”

Chu Lập Đông cười, ngẩng đầu nhìn cô: “Lạ ở chỗ nào?”

Thẩm Lợi nhìn Chu Lập Đông, phải, lạ ở chỗ nào? Rõ ràng là một người đàn ông đang cười rất hiền lành! Thẩm Lợi không nói được anh lạ ở điểm nào, nhưng trực giác mách bảo cô, Chu Lập Đông đứng trước mặt và Chu Lập Đông trước đây không giống nhau.

Tiếng giày cao gót của Thẩm Lợi xa dần, Chu Lập Đông mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt vẫn cười nhưng ánh mắt khô khốc.

Trời càng ngày càng lạnh, vào giữa mùa đông, bệnh tình của chú ba chuyển biến không tốt, Chu Lập Đông phải thường xuyên đến bệnh viện. Sau đó cô em họ đến chăm sóc thay Chu Lập Đông, đưa vợ con đến ở trong căn phòng ngoại ô của nhà họ Thẩm.

Thẩm Lợi lại không vừa lòng: “Một người ở còn được, bây giờ cả nhà đến ở!”

“Ở thì ở!” Chu Lập Đông cũng sốt ruột anh thật sự không ngờ em họ lại đưa cả vợ con đến.

Thẩm Lợi và Chu Lập Đông giận nhau vì chuyện căn phòng, đi làm về cô không đợi anh, tự bắt xe về nhà.

Chu Lập Đông nghĩ về cũng không có việc gì nên ở lại công ty làm thêm giờ.

Mọi người trong công ty ở lại làm thêm giờ đều đi mua đồ ăn tối, Chu Lập Đông cũng cảm thấy đói, anh thu dọn đồ định đi thì nhận được điện thoại của bố.

Bố anh gọi điện thoại hỏi thăm bệnh tình của chú ba, dặn dò anh phải chăm sóc con trai và cháu của chú, Chu Lập Đông chỉ có thể đồng ý, nói xong chuyện của chú ba, ông Chu còn nói: “Mùa đông rồi, nhà chị hai con không có tiền mua than đốt, làm hai đứa cháu ngoại lạnh cóng.”

“Ngày mai con sẽ gửi tiền cho chị hai!” Chu Lập Đông đều đều nói.

Chu Lập Đông luôn luôn là người con hiếu thuận, hơn nữa còn rất biết cách quan tâm đến người thân, bố anh cuối cùng cũng hài lòng cúp máy.

Chu Lập Đông chỉ còn biết khẽ thở dài!

Người nhà là những người thân thiết với anh, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, nói chuyện với họ anh cũng bắt đầu trở nên giả dối với chính mình.

Xuống hầm để xe lấy xe, Chu Lập Đông thấy mình không còn cảm giác thèm ăn nữa.

Lái xe đến nhà họ Thẩm, ngồi trong xe hồi lâu mà không muốn lên nhà. Bây giờ anh cần có một nơi đem đến cảm giác an toàn và ấm áp, trút bỏ vẻ bề ngoài là một người đàn ông tài giỏi để có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Nhưng cho dù tốn bao nhiêu tiền, anh cũng không tìm được một nơi như vậy! Thật đáng buồn.

Thẩm Khánh Sơn cũng dừng xe ở dưới nhà, nhìn thấy Chu Lập Đông vẫn đang ở trong xe liền nhả còi. Chu Lập Đông quay lại, thấy bố vợ tương lai đang nhìn mình.

“Bố!” Anh nở một nụ cười, “Bố cũng vừa về sao?”

“Phải”, Thẩm Khánh Sơn nhìn Chu Lập Đông: “Sao thế? Có tâm sự gì sao?”

“Không!” Chu Lập Đông cười, “Con chỉ đang nghĩ đến dự án tháng sau, cần hoàn thành trước Tết!”

“Hóa ra là vì vậy”, Thẩm Khánh Sơn gật đầu: “Dự án này không gấp, để ra Tết làm cũng được, bố đã làm việc với bên đó rồi.”

”Làm xong sớm để tránh đêm dài lắm mộng! Theo con biết, ngoài chúng ta, cũng có vài công ty khác đang nhòm ngó. Chu Lập Đông dừng xe rồi đi theo Thẩm Khánh Sơn lên nhà.

Thẩm Khánh Sơn khoác tay lên vai Chu Lập Đông với vẻ hài lòng: “Lập Đông, bố không nhìn nhầm, con đúng là một người làm được việc lớn, việc gì cũng có thể suy nghĩ chu đáo!”

“So với bố, con còn kém xa!” Chu Lập Đông không phải là người giỏi nịnh bợ nhưng luôn biết cách làm cho người già vui.

Thẩm Khánh Sơn cười lớn: “Thẩm Lợi gặp được con là bố yên tâm rồi!”

Trong nụ cười của Chu Lập Đông thoáng một chút buồn.

Chu Lập Đông thường lấy sự bận rộn để che giấu cảm xúc buồn bã của mình, anh không ngừng làm việc, làm việc và làm việc. Mặc dù không nghĩ ngợi nhưng trong lòng vẫn không xóa nhòa được cảm giác buồn bã. Thỉnh thoảng anh nghĩ về vợ, trước mắt hiện lên nụ cười của Tư Nguyên. Lúc anh muốn giữ lấy hình ảnh đó, cô lại biến mất khiến anh nhớ nhung và trong lòng có một cảm giác trống rỗng không sao bù đắp được. Tình trạng này như một sợi dây thừng cuốn chặt lấy Chu Lập Đông, anh không thể thoát ra, cũng không thể gỡ bỏ.

Anh không phải là người thích uống rượu nhưng gần đây anh phát hiện ra một điều kỳ diệu của rượu, mỗi lần uống vào, anh đều nhìn thấy Tư Nguyên cười rạng rỡ với anh. Lúc say, anh cảm thấy đang yêu như ngày trước. Nhưng sau khi tỉnh rượu, anh lại ghét và sợ hãi cảm giác đó. Trái tim anh mơ màng giữa cảm giác tỉnh và say.

Lúc Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đến quán rượu, Chu Lập Đông đã uống hai cốc rượu mạnh, anh cười nhìn hai người bạn thân rồi nói: “Hôm nay mình phải uống nhiều, hai người có trách nhiệm đưa mình về”.

“Không sợ Thảm Lợi nhà cậu bắt cậu quỳ trên tấm ván giặt quần áo sao?” Hoắc Yến Phi trêu anh.

“Phải, vậy đến nhà cậu ở một đêm!” Chu Lập Đông nhớ ra điều gì đó, nhìn Hoắc Yến Phi rồi nói: “Không tiện thì đưa mình về văn phòng công ty!”

“Tiện! Mình cũng chỉ mong như thế” Hoắc Yến Phi cố tình tiến lại gần Chu Lập Đông, “Da cậu mịn màng thế này, cảm giác cũng không tồi!”

Tỉnh Thành đập lên người Hoắc Yến Phi: “Cậu ấy, đừng khiến người ta sợ được không? Ở đây đông người, người khác không biết nghĩ hai người bị đồng tính thì sao?”

Hoắc Yến Phi giả bộ tạo tư thế lạnh lùng “Giống không?”

Tỉnh Thành nói anh bị bệnh thần kinh, nói xong rồi không thèm để ý nữa, gọi rượu và nhấp nháp.

Chu Lập Đông nói: “Sao không giống? Vì sao không bao giờ thấy cậu đưa bạn gái đến ra mắt?”

“Đó là vì vẫn chưa tìm được ai lọt vào mắt mình!” Hoắc Yến Phi phản bác.

“Lọt vào mắt cậu có lẽ chỉ có người đẹp Vương Đại, nhưng người ta đi nước ngoài rồi!” Tỉnh Thành nhắc nhở.

“Ai nói thế? Người mình thật sự thích là...” Nói đến chỗ quan trọng, đột nhiên Hoắc Yến Phi buột miệng rồi chậm rãi nói: “Nhắc đến cô ấy làm gì? Dù sao cũng đã là chuyện xưa cũ rồi!”

“Không nhắc thì không nhắc! Nào, uống thôi!” Chu Lập Đông rủ rê Hoắc Yến Phi uống rượu.

Tỉnh Thành vẫn uống rất chậm rãi, chăm chú nhìn Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi, ánh mắt mơ màng.

Tỉnh Thành muốn họ uống không quá đà nên quay sang hỏi Hoắc Yến Phi: “Lần trước chị mình giới thiệu cho cậu một người đẹp, kết quả thế nào? Chị ấy vẫn đang đợi tin từ cậu!”

“Ai cơ? Ồ, cậu nói người đó sao, mình không muốn tìm con gái gia đình quá giàu có, vào đó mình sẽ không gắng đầu lên được suốt cả đời!” Hoắc Yến Phi là người nói mà không suy nghĩ, nhưng Chu Lập Đông là người hay nghĩ ngợi, anh uống cạn cốc cười lạnh lùng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hoắc Yến Phi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Tỉnh Thành trách: “Cậu nói chuyện kiểu gì vậy?”

“Mình nói gì?” Hoắc Yến Phi nhìn theo bóng dáng của Chu Lập Đông, chợt hiểu, “Mình không nói cậu ấy.”

Tỉnh Thành đuổi theo Chu Lập Đông ra ngoài.

“Hoắc Yến Phi nói mà không suy nghĩ, đừng để bụng với cậu ấy!” Tỉnh Thành nói.

“Lúc không suy nghĩ mới nói thật!” Chu Lập Đông lắc đầu, có vẻ không biết phải làm thế nào: “Không ngờ Yến Phi lại nghĩ mình như thế!”

“Dây thần kinh của cậu ấy còn to hơn cả cột điện, liệu có thể làm tổn thương người khác không?” Tỉnh Thành giữ Chu Lập Đông lại: “Đều là anh em thân thiết nhiều năm rồi, cậu vẫn không hiểu cậu ấy sao? Mau quay vào đi.”

“Mình không giận cậu ấy, mà là giận chính mình.” Chu Lập Đông nhìn ánh đèn nhấp nháy ở phía xa rồi nói: “Cậu ấy nói không sai, mình muốn tìm một người vợ con nhà giàu có!”

“Thế thì sao? Mỗi người đều có quyền lựa chọn những gì mà mình muốn!”

Chu Lập Đông vẫn lắc đầu, nói khẽ: “Hy vọng đây là điều mình thực sự muốn!” Tỉnh Thành chỉ nhìn thấy cảm giác đau khổ trong ánh mắt của Chu Lập Đông mà không hiểu anh đang nói gì.

“Quay vào thôi! Mình thật sự không giận Yến Phi.” Chu Lập Đông quay người bước vào.

Tỉnh Thành đứng lại vài giây, nghĩ ngợi: “Lập Đông, lựa chọn như thế này có phải là điều cậu thật sự muốn không?”

Ba người uống rượu đến tận đêm khuya, cảm thấy không vui trọn vẹn nên tiếp tục về nhà Hoắc Yến Phi uống.

Hoắc Yến Phi lấy từ trong tủ rượu ra hai chai Ngũ Lương Dạ, rồi tìm trong tủ lạnh được mấy túi lạc, anh nói: “Chỉ có từng này thứ, tụ tập thôi!”

Mỗi người cầm một chén thủy tinh được rót đầy rượu, vừa ăn lạc vừa uống, không biết là ngồi uống bao nhiêu lâu.

Tỉnh Thành vừa uống vừa nói: “Kỳ lạ thật, vì sao hôm nay uống thế nào cũng không say!”

Chu Lập Đông nói: “Mình không uống được nữa, uống nhiều rồi!”

“Chưa, vẫn chưa nhiều!” Tỉnh Thành nói.

“Chưa nhiều vì sao mình lại nhìn thấy Hác Tư Nguyên?” Chu Lập Đông cười rồi nheo mắt muốn nhìn rõ hình ảnh trước mặt, nhưng cố gắng thế nào cũng không nhìn rõ được.

“Không có Hác Tư Nguyên, làm gì có Tư Nguyên ở đây? Cậu đang mơ đấy à?” Tỉnh Thành cũng cười,

“Các cậu nhắc đến Hác Tư Nguyên, vì sao mình lại nhớ đến Tổ Kê?” Hoắc Yến Phi xoa trán, “Đừng nói nữa, uống rượu thôi!”

Cả đêm Chu Lập Đông không về nhà, cũng không gọi điện thoại, Thẩm Lợi không thể không cảm thấy giận anh, mặc dù biết anh ở cùng Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

Sáng sớm hôm sau đến công ty, Thẩm Lợi đến phòng làm việc của Chu Lập Đông.

Chu Lập Đông đang ngồi trước bàn làm việc, nhìn thấy Thẩm Lợi, anh cười với vẻ hối lỗi: “Tối qua uống rượu với Tỉnh Thành và Yến Phi, muộn quá nên anh không về.”

Thẩm Lợi nhếch môi, giận dữ nói: “Người không về, sao cũng không gọi điện thoại?”

Chu Lập Đông ôm vai Thẩm Lợi: “Điện thoại hết pin, anh xin lỗi.”

Nhìn thấy nụ cười hiền của Chu Lập Đông, Thẩm Lợi không giận được nữa: “Ừ sau còn như vậy, em không thèm để ý đến anh nữa!”

Chu Lập Đông dỗ dành Thẩm Lợi: “Lần sau anh sẽ gọi điện!”

Thẩm Lợi hừ một tiếng, ôm lấy Chu Lập Đông: “Để trừng phạt anh một đêm không về, tối nay anh phải đưa em đi mua đồ!”

“Được! Đợi anh làm xong việc rồi đi.” Chu Lập Đông tiễn Thẩm Lợi ra ngoài rồi ngồi trên ghế sofa giữa căn phòng rộng, cảm thấy một cảm giác nặng nề chưa từng có trước đây.

Buổi chiều đi làm về, Thẩm Lợi đến đợi Chu Lập Đông: “Anh nói là sẽ đưa em đi mua đồ!”

Chu Lập Đông thu dọn đồ đạc: “Được, nhưng đi về anh phải làm thêm giờ, anh còn một đồng việc chưa làm xong!”

Thẩm Lợi thích một chiếc áo khoác, đi vào phòng thử đồ, Chu Lập Đông buồn chán ngồi xem tạp chí thời trang, đều là các kiểu thời trang mới dành cho phụ nữ nên anh không có hứng thú. Gấp quyển tạp chí lại, anh nhìn lên, thấy bóng dáng một cô gái mảnh mai đi ngang qua.

Cô gái đó không quay đầu lại, bước về phía một chiếc áo khoác kẻ ô màu xanh, dừng lại một lát tỏ vẻ tiếc nuối rồi bỏ đi và biến mất ở góc rẽ.

Chu Lập Đông không đuổi theo, anh biết, cho dù anh đuổi kịp cũng không có ý nghĩa gì.

Những cuộc gặp gỡ như thế này có thể xảy ra vào bất kỳ lúc nào, đó chỉ là sự tình cờ của số phận, nhưng sự tình cờ lần này liệu có phải do ông trời sắp đặt?

Lẽ nào chuyện cũ giữa anh và cô vẫn chưa kết thúc?

Nghĩ đến đó, trong lòng Chu Lập Đông dường như được nhóm lên một ngọn lửa nhỏ.

Hác Tư Nguyên đi khắp khu trung tâm thương mại Thúy Vi nhưng không tìm được chiếc áo khoác nào vừa ý, đang định bước xuống cầu thang, cô nhận được điện thoại của Tổ Kế: “Mau đến quán cua ở cổng phía tây đại học Giao thông, mình mời cậu ăn món cua cay.”

Tư Nguyên hơi ngạc nhiên: “Cậu đến đại học Giao thông làm gì?”

“Đăng ký, công ty mình bảo mình đăng ký làm nghiên cứu sinh, nghĩ đi nghĩ lại, trường cũ vẫn tốt nhất. Thôi, cậu đến rồi nói chuyện sau, mình đang đứng xếp hàng, sắp đến lượt mình rồi!” Đầu bên kia điện thoại rất âm ỉ.

Tư Nguyên tắt điện thoại đi ra ngoài, bắt xe đến đại học Giao thông, lâu rồi cô không gặp Tổ Kế và cảm thấy nhớ.

Tổ Kế mặc một bộ quần áo màu đỏ trông rất bắt mắt.

Cô nhìn thấy Tư Nguyên, vô cùng vui mừng: “Đến đại học Giao thông là mình muốn gọi cậu đến ngay!”

Tư Nguyên cũng vui mừng, kéo cô ngồi xuống rồi hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Hai người gọi một con cua một cân, vừa ăn vừa nói chuyện.

Tổ Kế liên tục khen: “Đúng là đại học Giao thông rất tuyệt, ăn uống vui vẻ.”

Tư Nguyên nhớ vừa rồi Tổ Kế kể chuyện đăng ký học liền hỏi: “Cậu nói là đăng ký nghiên cứu sinh, đã đăng ký chưa?”

“Rồi!” Tổ Kế nói. “Cơ quan mình yêu cầu, bắt buộc phải đăng ký. Hay là cậu cũng đăng ký? Chúng ta lại có thể đi học cùng nhau.”

Tư Nguyên cười: “Công việc của mình rất bận, sợ là không có thời gian!”

Đột nhiên Tổ Kế nhớ ra điều gì đó, cô nói: “Cậu đoán xem hôm này mình đăng ký học gặp ai?”

“Ai?” Tư Nguyên kẹp càng cua, vừa bóc cua vừa hỏi.

“Tĩnh Thành!” Tổ Kế nói.

Tư Nguyên nghe thấy vậy chỉ cười.

”Anh ấy đến đăng ký hộ tam kiếm khách! Mình đã nhìn thấy anh ấy điền tên lên đơn đăng ký.

Nhưng hình như anh ấy không nhớ mình nữa đứng đối diện nhưng không chào.

“Đột trước mình có gặp tam kiếm khách.” Tư Nguyên nói với giọng đều đều.

“Cậu đã gặp Chu Lập Đông?” Tổ Kế mở to mắt ngạc nhiên nói.

Tư Nguyên suyt một tiếng rồi gật đầu: “Phải gặp rồi!”

“Anh ta vẫn còn mặt mũi gặp cậu sao?” Tổ Kế vẫn hỏi với vẻ khó tin.

“Vì sao anh ấy không thể gặp mình? Anh ấy không nợ mình điều gì.” Tư Nguyên chỉ cười khẽ.

“Năm đó anh ta...”

“Năm đó anh ấy chỉ chọn điều mà anh ấy muốn!” Nhắc đến năm đó, Tư Nguyên bình tĩnh kỳ lạ.

“Cậu vẫn còn nói đỡ cho anh ấy được?” Tổ Kế hơi mất kiên nhẫn.

Tư Nguyên không nói gì, chỉ cúi đầu ăn.

Một lúc lâu sau, Tổ Kế không nhìn được nữa, nói: “Hác Tư Nguyên, không phải cậu vẫn còn thích Chu Lập Đông đấy chứ?”

Tư Nguyên cúi đầu, chậm rãi ăn thịt cua, không cẩn thận cắn vào quai hàm đau điếng, cô lấy lưỡi ấn vào chỗ đau rồi nói: “Tổ Kế, mau lấy khăn giấy giúp mình.”

Cơm xong, Tư Nguyên cùng Tổ Kế đến cổng nam của đại học Giao thông,

“Có chồng cũng tốt, về trễ vẫn có người đón.” Tư Nguyên cười nói với Tổ Kế.

“Nếu hâm mộ, cậu mau tìm một người rồi cưới đi!”

“Đâu phải nói tìm là tìm được.” Tư Nguyên lắc đầu.

“Do cậu yêu cầu quá cao!” Tổ Kế bĩu môi.

Tư Nguyên yên lặng không nói gì, cảm thấy hơi buồn, cô nói: “Xe buýt đến rồi, mình không đợi cùng cậu nữa!” Nói xong, cô nhanh chóng quẹt vé tháng lên xe.

Vì đã qua giờ cao điểm nên người trên xe rất thưa thớt, Tư Nguyên ngồi lên ghế phía cuối xe, nhìn qua cửa sổ, thấy bóng của Tổ Kế được ánh đèn màu vàng phản chiếu, cô lấy ngón tay nhẹ nhàng vẽ hình Tổ Kế trên kính, vừa vẽ vừa nói: “May mắn vì bên cạnh mình còn có một người bạn như cậu!”

Mấy ngày sau, Chu Lập Đông tìm Tỉnh Thành hỏi về chuyện đăng ký học, Tỉnh Thành nói: “Đăng ký xong rồi, đợi thông báo nhập học thôi!”

Hoắc Yến Phi nói: “Thật sự nên hỏi tiểu tài nữ, nếu cô ấy có thể đi học cùng, chúng ta sẽ không phải lo lắng chuyện làm bài tập nữa, cô ấy sẽ bao hết!”

Tỉnh Thành nói: “Sao mà cậu lại biết cách bắt nạt Hác Tư Nguyên như thế?”

“Mình đâu có bắt nạt cô ấy. Mình thích cô ấy.” Hoắc Yến Phi xoa đầu, nói một cách tùy tiện.

Tỉnh Thành chau mày: “Cậu nói linh tinh gì thế.”

Chỉ có Chu Lập Đông không nói gì, vẫn cười rất hiền: “Thật sự, Hác Tư Nguyên có một sức hấp dẫn khiến mọi người xung quanh đều nhớ và quý cô ấy.”

Tỉnh Thành hơi ngạc nhiên: “Cậu vẫn thích cô ấy đúng không?”

“Có một số chuyện không phải nói quên là quên được!” Chu Lập Đông lấy ngón tay luồn vào tóc, khê ấn lên da đầu, một lát sau, anh thấy không khí hơi kỳ lạ. “Đều là chuyện trong quá khứ rồi.” Anh nói.

Tỉnh Thành nghiêm túc nhìn Chu Lập Đông, ánh mắt để lộ một cảm giác kỳ lạ: “Cũng mong như những gì cậu nói!”

Đến tết Dương lịch, Hác Tư Nguyên hết hạn thuê phòng, tổng giám đốc giúp cô tìm một căn phòng mới, hẹn thời gian chuyển nhà.

Ngày chuyển nhà, hẹn mấy người công ty cung cấp dịch vụ chuyển nhà đến giúp nhưng Hác Tư Nguyên đợi cả buổi sáng mà không thấy ai. Cô gọi điện hỏi công ty, người ở đó nói vì Tết nên mọi người đều nghỉ, muốn chuyển phải đợi qua Tết họ mới làm.

Hác Tư Nguyên nghĩ hồi lâu rồi đành cầm điện thoại gọi cho tổng giám đốc: “Tổng giám đốc Châu, cháu muốn chuyển nhà, có thể... nhờ hai người ở công ty đến giúp cháu chuyển nhà được không?”

Ông Châu nói: “Sao cô không nói sớm? Tôi cho mọi người nghỉ hết rồi, sáng sớm nay họ đi Thiên Tân!”

Tư Nguyên than thở: “Đúng là không may!”

Vừa định cúp điện thoại, tổng giám đốc Châu nói: “Cô đừng lo lắng, đợi lát nữa tôi bảo người đến giúp là được.”

Tư Nguyên vừa thu dọn đồ vừa đợi tổng giám đốc Châu cử người đến. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vội vàng đi dép ra mở cửa.

Cô không ngờ người đến là Tỉnh Thành.

“Tỉnh sư huynh!” Tư Nguyên ngạc nhiên đứng cạnh cửa, “Sao lại là anh?”

Anh mặc một bộ đồ rất thoải mái, ung dung đứng ngoài cửa, cười nói: “Ông Châu nhờ tôi đến giúp tướng yêu của ông ấy chuyển nhà!”

Tư Nguyên ngạc nhiên rồi mỉm cười chìa tay: “Mời vào.”

Mấy năm nay, Tư Nguyên mua không ít đồ lúc thu dọn lại rất phiền phức. Cô đã bọc kỹ các đồ cá nhân đặt trong túi ni lông xách tay, túi không chắc nên đồ bên trong bị rơi hết ra ngoài.

Khiến người ta chú ý nhất là một khung ảnh kính rất đẹp, khi rơi xuống đất, kính bị vỡ thành nhiều mảnh.

Tỉnh Thành cúi người nhìn khung ảnh bị rơi ra sắc mặt vô cùng chán nản: “...Không ngờ nhiều năm như thế, cô vẫn còn giữ ảnh của Lập Đông!”

Tư Nguyên cắn chặt môi, gật đầu, “Có vài lần cũng muốn vứt đi!... Hôm nay hỏng hắc rồi!” Cô cầm bức ảnh đã vỡ thành mấy mảnh, “Đã nên vứt đi từ lâu rồi, không phải sao?”

Nhìn thấy gương mặt sáng sủa của Chu Lập Đông trên khung ảnh bị rời thành bảy, tám mảnh rơi trên nền nhà, Tỉnh Thành lo Tư Nguyên sẽ khóc, nhưng cô vẫn yên lặng cúi người xuống nhặt đồ bị rơi.

Cô thu người lại để lộ vẻ yếu đuối và mỏng manh, Tỉnh Thành cảm thấy thương cô, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ, từ trước đến giờ, người mà Lập Đông thích chỉ có mình cô!”

Tư Nguyên không ngẩng đầu lên, cũng không tiếp tục chủ đề đó, chỉ gọi anh: “Tỉnh Thành, anh có thể giúp tôi mang hành lý ra ngoài không?”

Nghe thấy giọng nói nắc nhen của cô, anh trong lòng động đậy, âu yếm nói: “Sao hôm nay không gọi tôi là Tỉnh sư huynh nữa?”

Tư Nguyên lắc đầu, cảm thấy mình vừa nói một cách vô thức, cô muốn đứng dậy thay đổi cách xưng hô nhưng lúc cô sắp đứng lên, mắt cô tối lại, đầu óc trở nên trống rỗng.

Tỉnh Thành muốn bước lên đỡ lấy cô, anh gọi: “Tư Nguyên! Tư Nguyên!” Ngay cả anh cũng không hiểu vì sao mình lo lắng như thế. Có lẽ chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Tỉnh Thành nhận ra tình cảm của mình.

Anh đã trốn tránh rất lâu, đã che giấu rất lâu, hôm nay vẫn...

Tay của anh như bị thứ gì đó thiêu đốt, chạm lên người Tư Nguyên và toát mồ hôi.

Sau giây phút thấy ức chế trong lòng, Tư Nguyên ngược mắt nhìn, chỉ thấy ánh mắt thương yêu của Tỉnh Thành.

“Tôi bị huyết áp thấp nên thường xuyên như vậy.” Cô giải thích.

“Sau này phải chú ý, bị ngã không phải là chuyện chơi!” Anh nhắc nhở.

Trong lòng Tư Nguyên cảm thấy ấm áp: “Tôi nhớ rồi!”

Tỉnh Thành cầm túi đồ trong tay Tư Nguyên: “Đi thôi, tôi lái xe, đồ đặt hết lên trên xe.”

Giúp Hác Tư Nguyên chuyển đồ xong. Tỉnh Thành vội vàng về nhà thay quần áo, mặc dù là gần Tết nhưng anh vẫn bận.

Chu Lập Đông hẹn anh và Hoắc Yến Phi đi bàn chuyện làm ăn với khách hàng.

Lúc Tỉnh Thành đến nơi, Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi đã đợi đến mức sốt ruột không chịu nổi nữa. Hoắc Yến Phi trách móc: “Mình vẫn nghĩ là hôm nay không gặp được cậu!”

“Làm gì mà nghiêm trọng thế?” Tỉnh Thành cười, không hiểu vì sao tâm trạng của anh rất tốt.

“Đi thôi, ông Trịnh muốn gặp chúng ta!” Chu Lập Đông bước lên trước.

“Cậu đi đâu làm gì thế? Để bọn mình đợi lâu quá!” Hoắc Yến Phi đuổi theo sau hỏi.

“Giúp Hác Tư Nguyên chuyển nhà!” Tỉnh Thành đứng lại, nhìn Chu Lập Đông.

Chu Lập Đông nhắm mắt rồi lại mở ra, khoe miệng hơi nhếch lên, coi như chưa nghe thấy Tỉnh Thành nói gì.

Chỉ có Hoắc Yến Phi hơi ngạc nhiên: “Sao tiểu tài nữ chuyển nhà lại gọi cậu?”

“Bởi vì cô ấy không có ai để gọi!” Tỉnh Thành dường như cố ý nói cho Chu Lập Đông nghe.

Chu Lập Đông vẫn không bộc lộ thái độ gì, tiếp tục bước về phía trước, chỉ có điều Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi không nhận ra, bước chân của anh trở nên nặng nề hơn, dường như đang có một thứ gì đó nặng nề lên người anh.

Sau khi xong việc, tam kiếm khách định ai về nhà người đó, nhưng Chu Lập Đông chặn trước xe của Tỉnh Thành, hai mắt sáng quắc “Tư Nguyên chuyển nhà đi đâu?”

Tỉnh Thành dường như có tâm sự: “Có liên quan đến cậu sao?”

“Không được gây sự chú ý cho cô ấy!” Giọng của Chu Lập Đông rất bình thản, giống như bạn bè thường nói với nhau, nhưng quen biết nhiều năm nên Tỉnh Thành biết, đây là lời cảnh báo của Chu Lập Đông với mình.

“Nói cho cậu biết, cậu dựa vào đâu mà can thiệp vào?” Tỉnh Thành dường như cố ý.

Chu Lập Đông lẽ ra nên chột dạ, đương nhiên anh không có tư cách gì để can thiệp hay khuyên Tỉnh Thành, nhưng anh không chột dạ, giờ nắm đầm hương về phía Tỉnh Thành: “Đã nhiều năm nay rồi, đừng nghĩ là mình không biết!”

Tỉnh Thành cũng không muốn bị thua thiệt anh chặn nắm đầm của Chu Lập Đông lại: “Biết thì tốt, đỡ mất thời gian mình giải thích!”

Chu Lập Đông giận dữ giờ nắm đầm. Tỉnh Thành không đánh trả, chỉ trừng mắt nhìn anh thu tay lại.

Chu Lập Đông không nắm lên người Tỉnh Thành mà đập lên xe của anh, một tiếng động lớn vang lên chỉ thấy trên xe có một vết lõm, tay của Chu Lập Đông đầy máu.

“Sao cậu phải khổ sở như thế?” Tỉnh Thành thở dài.

Chu Lập Đông không thể nói lên thành lời cảm giác đau khổ trong lòng mình, giọng nói dường như có một chút van xin, anh nói rất khẽ đầy khổ sở; “Mình nghĩ, mình vẫn yêu Tư Nguyên!”

Tỉnh Thành không biết nên nói gì, anh đứng trong bóng tối, gió đêm khiến anh cảm thấy lạnh.

Chu Lập Đông dựa người vào xe để xe đỡ lấy mình, anh muốn đứng thẳng dậy nhưng sau hồi lâu chân anh vẫn mềm nhũn.

Vì sao anh lại lâm vào tình trạng này?

Anh luôn giữ trong lòng hình ảnh người con gái mà anh yêu, không dám nói thành lời, cô ở trong một khung cửa cách đó không xa, nhưng anh lại không dám đến gần.

Với những người bạn lâu năm, bỗng nhiên anh chủ động bộc lộ tình cảm của mình.

Chu Lập Đông cảm thấy mình đã mất mát quá nhiều, mặc dù đã có nhà lầu xe hơi, anh cảm thấy mình vẫn là một người nghèo khổ.

Anh vẫn nghĩ rằng, cả cuộc đời này sẽ không gặp Hác Tư Nguyên nữa, vì thế, anh định giấu kín tình yêu của anh với cô, đợi đến buổi đêm tĩnh lặng mới một mình âm thầm nhớ cô. Anh có thể có tiền tài, có quyền thế suốt cuộc đời với một sự nghiệp hiển hách.

Nhưng, đêm hôm đó, hình ảnh của Hác Tư Nguyên lại xuất hiện, mái tóc cô dài mượt, ánh mắt trong veo... Tất cả đều nằm ngoài dự kiến của anh, không ngạc nhiên, không vui mừng, chỉ có cảm giác đau đớn giằng xé đến mức không thể thở được.

Bây giờ, anh đã bất lực với chính mình, anh không nói được vì sao phải yêu, nhưng nếu không yêu sẽ không thể sống được!

Không có ai nói cho anh biết nên làm thế nào, giống như nhiều năm trước, lúc anh lựa chọn rời xa cô, không ai có thể nói cho anh biết anh sẽ có cuộc sống như thế nào.

Anh đáng thương và không còn sức lực, không bao giờ có thể bước lại gần ô cửa vẫn sáng đèn.

Trong lúc bàng hoàng chạy trốn, anh đã không còn lối thoát.

Về đến nhà họ Thẩm đã vào nửa đêm, ngôi nhà trống vắng lạnh lẽo lạ thường.

Thẩm Khánh Sơn cùng vợ đi Hàng Châu họp lớp cũ, Thẩm Lệ không có nhà, Chu Lập Đông gọi bảo mẫu Trần, bà vội vàng chạy ra, cúc áo khoác ngoài vẫn chưa cài hết.

“Thôi, bà đi ngủ đi!” Anh xua tay.

Bà Trần giật mình sợ hãi: “Cậu Chu, sao tay của cậu chảy nhiều máu thế?”

“Không sao, không cần thận nên va vào thôi!”

“Tôi đi lấy đồ giúp cậu xử lý vết thương.” Bà Trần vội vàng chạy đi tìm hộp thuốc.

Chu Lập Đông chán nản ngồi trên ghế sofa, lấy di động gọi cho Thẩm Lệ: “Em ở đâu đấy? Lúc nào em về? Có cần anh đi đón em không?” Câu nói nào của anh cũng thể hiện sự quan tâm, âm thanh ở đầu bên kia điện thoại rất phức tạp, nhạc ầm ĩ và có tiếng la hét khiến Chu Lập Đông cảm thấy đau đầu.

“Không cần, hôm nay em sẽ về muộn, giáo viên dạy thẩm mỹ sẽ đưa em về!” Thẩm Lệ hét to trong điện thoại.

Chu Lập Đông đã nhìn thấy giáo viên dạy thẩm mỹ của Thẩm Lệ vài lần, đó là một người đàn ông cơ bắp, luôn nhìn Thẩm Lệ với ánh mắt ám muội. Chu Lập Đông không thích người như vậy, nhưng cũng không tiện nói với Thẩm Lệ, nếu anh nói sẽ thể hiện anh là người không độ lượng.

“Được, em nhớ chú ý an toàn!” Anh dịu dàng nhắc cô.

Thẩm Lệ đã tắt điện thoại và tiếp tục vui chơi với bạn bè ở sàn nhảy.

Hôm đó là tết Dương lịch

5. Chương 05

Chương 5: Chiếc lá ngân hạnh khô

Những cuốn sách kì diệu nhất là những cuốn sách viết về tình yêu.

Tôi đã từng cố gắng đọc thật kỹ; có vài trang vui vẻ, toàn bộ câu chuyện là cảm giác đau khổ, trong đó có một đoạn kể về sự biệt li.

- Goethe -

Tam kiếm khách đăng ký nghiên cứu sinh trong lúc đi làm nên dù coi như một trò tiêu khiển hưng Chu Lập Đông làm việc rất chăm chỉ, vì đã đăng ký học nên anh tìm lại một số tài liệu chuyên ngành hồi mới ra trường để ôn lại. Nhìn lại những trang sách cũ, anh có cảm giác được quay về thời trẻ. Trên trang sách vẫn còn một chiếc lá ngân hạnh đã khô, vàng đến nhũn mắt.

Chu Lập Đông vẫn còn nhớ năm đó, anh và Hác Tư Nguyên đi dạo dưới tòa nhà Tư Nguyên, lá ngân hạnh rụng bay trong gió, vô tình rơi lên đầu anh, Hác Tư Nguyên kiễng chân giúp anh lấy xuống rồi hôn lên môi anh, lòng anh nổi sóng, không sao giữ bình tĩnh, sau một lúc lâu mới nhớ rằng phải hôn lại cô.

Tòa nhà Tư Nguyên đã chứng kiến nụ hôn đầu tiên của họ, cây ngân hạnh đã lưu lại những hạnh phúc và ngọt ngào họ từng có.

Chiếc lá ngân hạnh được Tư Nguyên ép vào trang sách, còn nhớ lúc đó, cô nói với giọng chan chứa hy vọng: “Đợi ép xong, em sẽ làm cho anh một thanh đánh dấu sách thật đẹp!”

Anh chưa bao giờ chờ đợi thanh đánh dấu sách đó, bởi khi sắp tốt nghiệp, anh đã lựa chọn một con đường tắt mà mọi người đều xem thường. Lúc đi thực tập anh đã gặp Thẩm Lợi, Thẩm Lợi thể hiện rõ ràng thiện cảm của mình với một chàng trai nho nhã như anh, vì thế anh có ý đồ lần sau sẽ đưa cô về nhà và nhẹ nhàng cầm tay cô trên đường..

Anh cần có tiền đồ, tiền bạc và địa vị.

Không chỉ anh cần, gia đình anh, một gia thuần nông bao đời nay cũng cần.

Nhưng con đường này có thật sự nhanh hơn không? Vì sao đi đến tận bây giờ anh lại bắt đầu nghi ngờ? Anh chẳng phân biệt rõ ràng được con đường của mình nữa.

Nhưng, đã đi được một nửa đường rồi, có thể quay lại từ đầu không? Liệu anh có đủ năng lực và dũng khí không?

Có những việc càng muốn quên càng nhớ rõ ràng hơn, Chu Lập Đông ép mình không nghĩ đến những chuyện trước đây nữa, anh cũng không ngừng nhắc bản thân: “Cho dù như thế nào, không phải tất cả đều trở thành quá khứ rồi sao?”

Sau giây lát anh lại nhớ đến Tư Nguyên, nhớ đến đôi mắt đẹp của cô, khoe mắt hơi cong lại khi cười.

Sau đó, anh lại ngẫm ảm chỉ mình: “Mày không được hối hận, điều gì là điều mày muốn, điều gì là điều mày nên muốn?”

“Không được, cuộc sống như thế này khiến tôi không thở được, vì sao tôi không thể yêu? Tôi có thể tiếp tục sống như thế này không?”

Chu Lập Đông liên tục đấu tranh với tư tưởng của mình như vậy, tính toán được mất mà không thể đưa ra lựa chọn, cũng không thể lựa chọn! Có lẽ, lúc đi bước đầu tiên, anh đã cắt tất cả đường lùi cho mình lúc đó, anh đã quyết định sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Nhìn thấy Chu Lập Đông lo lắng và gầy đi,

Thẩm Lợi lo lắng nói: “Hôm nào nói chuyện với bố em xin cho anh nghỉ phép, gần đây có lẽ anh làm việc mệt quá!”

Chu Lập Đông mỉm cười: “Không sao, gần đây công ty bận, nghỉ phép sẽ làm lỡ việc.”

“Cũng không thể chỉ kiếm tiền mà không cần sức khỏe được!” Thẩm Lợi nói.

“Chưa đến mức như thế!” Chu Lập Đông lại bắt đầu nghe điện thoại, ký giấy tờ.

“Thật là không hiểu được, không phải là chúng ta không có tiền!” Thẩm Lợi lo lắng, muốn thuyết phục Chu Lập Đông dừng lại: “Anh kiếm nhiều tiền như thế để làm gì?”

Chu Lập Đông không nói gì, anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Trước đây lúc không có tiền, anh nghĩ, nếu sau này có tiền anh sẽ hiếu thuận với bố mẹ, chăm sóc anh chị em, mua nhà, mua xe. Nhưng bây giờ đã đủ tiền để nuôi bố mẹ rồi, lo lắng nhà cửa cho anh chị em, có nhà rồi, có xe rồi, nên nghĩ đến mình, nhưng

vì sao anh vẫn chưa dừng lại? Có phải vì anh làm việc theo quán tính? Hay là anh cảm thấy lòng mình trống rỗng nên muốn dùng công việc để bù lấp?

“Sau đợt này, anh sẽ nói với bố chuyện xin nghỉ phép!” Anh nhẹ nhàng dỗ dành Thẩm Lợi: “Đến lúc đó, anh sẽ đưa em đi Thái Lan, không phải em vẫn nói muốn đi chơi sao?”

Nghe thấy Chu Lập Đông nói thế, Thẩm Lợi vui mừng, không còn lo lắng nữa, cô nói: “Anh đừng nuốt lời vài ngày nữa em sẽ đến công ty du lịch hỏi chuyện này.”

“Đã muốn đưa em đi từ lâu, sao có thể nuốt lời được?”

Thẩm Lợi cười rồi rời khỏi phòng làm việc của Chu Lập Đông, “Em đi làm việc, hôm nay tâm trạng em vui, buổi tối mời chú ba anh ăn một bữa nhé!”

“Được, đồng ý với sự sắp xếp của em” Trong lòng Chu Lập Đông cũng cảm thấy vui, mặc dù chỉ là vui mà thôi.

Gần đến Tết, Chu Lập Đông đưa chú ba ra bến xe về nhà, mặc dù chú ba chưa khỏi bệnh, nhưng không thể không về theo phong tục ở nông thôn. Chú ba hỏi Chu Lập Đông: “Cháu và người ấy của cháu lúc nào về?”

“Năm nay chúng cháu không về, ăn Tết ở Bắc Kinh” Chu Lập Đông nói.

Chú ba lắc đầu với vẻ ngạc nhiên: “Vẫn còn chưa cưới, sao có thể ăn Tết ở nhà người ta được?”

“Không phải vì công việc bận thôi.” Chu Lập Đông vội vàng giải thích.

Lúc chú sắp lên tàu, Chu Lập Đông nhét vào tay em họ năm trăm tệ: “Cầm lấy mua gì đó cho chú ba, anh bận nên không có thời gian đi mua.”

Em họ anh cũng không từ chối, nhận tiền rồi nói: “Anh nhiều tiền, tiêu một ít của anh cũng không sao!”

“Đúng, đúng, đúng, anh em với nhau không phải nên như vậy sao?” Chu Lập Đông cười.

Thẩm Lợi lấy những thứ để bồi bổ sức khỏe trong nhà dùng không hết để vào hai chiếc túi to để Chu Lập Đông xách lên tàu, nhìn thấy tàu bắt đầu khởi động, Chu Lập Đông cảm thấy nhẹ người.

Anh nghĩ, thời buổi bây giờ, có gì dùng có bệnh, không có gì dùng không có tiền, đây là một chân lý vô cùng chuẩn xác.

Trên sân ga, rất nhiều người lao động mang chiếu giải ra để nằm vì không mua được vé tàu, có một số người đợi đến bốn, năm ngày, đầu tóc rối bù và bẩn thỉu. Trên màn hình chiếu đi chiếu lại quảng cáo của các hãng Adidas, Chanel không phù hợp với cảnh tượng đó nên Chu Lập Đông cảm thấy buồn cười, đứng lại xem.

Người đứng xếp hàng trước quầy bán vé chen chúc, âm ỉ, hận rằng không thể lật đổ cả nhà ga.

Chu Lập Đông nhớ đến thời đại học, mỗi lần về quê anh cũng phải chịu đựng cảnh này.

Nhưng từ khi quen biết Thẩm Lợi, anh ít đi tàu hỏa, thỉnh thoảng về nhà anh đi bằng máy bay. Nhìn lại, đúng là con người phải có tiền mới không phải chịu khổ. Có tiền, có địa vị, con người ta sẽ lên một tầng lớp khác. Ở một nơi phức tạp như thế này khiến Chu Lập Đông cảm nhận được rõ ràng tầm quan trọng của đồng tiền, cũng chỉ có những lúc như thế này, nỗi nhớ Hác Tư Nguyên của anh mới giảm đi phần nào.

Thật ra, anh đang cố gắng thuyết phục mình, lựa chọn trước đây của anh không sai!

Nhưng trong cuộc sống, phân biệt đúng sai liệu có dễ dàng như thế không?

Trong xã hội hiện tại, con người đều theo đuổi một số điều hư vô, không biết điều gì mới là bản chất của cuộc sống. Rất nhiều người khi nhìn lại mới nhận ra tất cả chỉ là phù phiếm. Trong thế giới bận rộn này, dường như người ta đều quên mất thời gian và không gian cuộc sống của mình. Đời người chỉ biết theo đuổi, mong muội và mù quáng.

Chu Lập Đông có thật sự thuyết phục được mình hay không?

Bản thân anh cũng không biết.

Từ lần trước có chuyện không vui với Tỉnh Thành, Chu Lập Đông không gặp Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi.

Hôm đó, vẫn là Hoắc công tử ra mặt gọi hai người đi xem thi đấu bóng chày: “Không để gì mới có vé xem, ai có thể nói là sẽ không đi!” Mặc dù Hoắc công tử không nhanh nhẹn nhưng anh cũng nhận ra sự khác lạ giữa hai người, cố tình tìm cơ hội này để hai người hòa giải.

”Mình và Tỉnh Thành không sao, nhiều năm kết nghĩa anh em, chỉ là tranh cãi nhỏ nhỏ, không để bụng. Chu Lập Đông cười đứng ngoài cổng nhà thi đấu giải thích với Hoắc công tử.

“Vậy thì tốt!” Hoắc công tử cười vui vẻ, “Lát nữa xem xong trận bóng mình mời đi uống rượu!”

Tỉnh Thành thấy Chu Lập Đông nói thế cũng thấy ngại, cười nói: “Chuyện giữa hai chúng ta để sau hãy nói! Bây giờ xem bóng và uống rượu!”

Hác Tư Nguyên không có kế hoạch về nhà vì vé máy bay và tàu đều không dễ mua. Nhưng 27 tháng Chạp âm lịch, mẹ kể gọi điện cho cô, giọng vô cùng lo lắng: “Tư Nguyên, dù thế nào con cũng về, bố con đang bệnh nặng!”

Tư Nguyên vừa uống một ngụm nước nên bị sặc ho không ra, nuốt không trôi, dường như không thở được, cô nấc nghẹn trong điện thoại, đồng ý với mẹ kể

Buổi chiều, Tư Nguyên gọi điện thoại khắp nơi đặt vé, nhưng, tất cả các điểm đặt vé máy bay và tàu đều hết vé.

Tổng giám đốc Châu nói: “Tôi giúp cô hỏi Tỉnh Thành, trước đây cậu ấy đã từng làm ở bộ đường sắt, ít nhiều cũng có mối quan hệ, nếu không được, công ty sẽ cử xe đưa cô về.” Nói xong, ông trực tiếp gọi điện cho Tỉnh Thành.

Công ty của ông Châu là một công ty nhỏ, có ba chiếc xe có thể dùng, một chiếc Audi, hai chiếc Buick để phục vụ công việc kinh doanh, nếu cử một chiếc xe đưa Tư Nguyên về có thể làm lỡ rất nhiều việc, cô sẽ không yên tâm. Mặc dù như vậy, Tư Nguyên vẫn rất cảm động đến mức ứa nước mắt: “Cảm ơn ông, tổng giám đốc Châu!”

“Đừng khách sáo thế đối xử tốt với cô không phải vì muốn bóc lột giá trị thặng dư của cô sao?” Tổng giám đốc Châu nói vui.

Tư Nguyên cười nhưng không dễ gì xóa tan cảm giác buồn bã trong lòng.

Chu Lập Đông đến Song Nguyệt tìm Tỉnh Thành.

Không muốn mình bị kẹp giữa anh em và người từng yêu, càng không muốn anh em của mình bị kẹp giữa mình và người mình yêu.

Tỉnh Thành vừa đi gặp Ngô Kiến Vĩ, giúp Hác Tư Nguyên mua vé tàu, “Bố của tiểu tài nữ bệnh nặng nên cần về nhà gấp!” Hoắc Yến Phi nhún vai nói.

Chu Lập Đông không nói ra được thành lời vì sao mình buồn, có lẽ là buồn thay cho Hác Tư Nguyên, bởi vì anh biết Tư Nguyên yêu bố nhất, bây giờ bố cô bị bệnh nặng, chắc chắn cô sẽ rất đau lòng! Cũng có lẽ buồn cho chính bản thân anh, vì lúc Hác Tư Nguyên gặp khó khăn, người đầu tiên cô nghĩ đến không phải là anh mà là Tỉnh Thành.

Chu Lập Đông đứng một lát, cảm thấy ngực mình như bị thứ gì đó chèn lên, cười chán nản.

“Sao thế?” Hoắc Yến Phi vỗ lên vai Chu Lập Đông, “Chẳng trách Tỉnh Thành nói cậu cười giống như đang nhớ mùa xuân, sắc mặt rất kỳ lạ, quả thật là rất giống!”

Chu Lập Đông đắm Hoắc công tử: “Không được nói lung tung.”

“Cậu không mời mình ăn tối sao?” Hoắc Yến Phi gọi với theo phía sau Chu Lập Đông.

“Lần sau đi, mình còn có việc!” Chu Lập Đông không quay đầu lại, bước ra khỏi Song Nguyệt.

Ở bãi đỗ xe, Chu Lập Đông gọi điện cho Kiến Vĩ, “Cậu giúp mình xem còn vé tàu đi Cát Tân ngày nào? Hàng ngày giữ lại bao nhiêu vé?” Thời đại học, Ngô Kiến Vĩ nằm ở giường phía trên Chu Lập Đông, quan hệ giữa hai người rất tốt, anh thực tập cùng Tỉnh Thành ở bộ đường sắt rồi ở lại đó làm việc.

“Ngất mắt, sao lại hỏi câu này? Vừa rồi Tỉnh Thành cũng hỏi hết như vậy.” Đương nhiên Ngô Kiến Vĩ chơi thân với Chu Lập Đông hơn Tỉnh Thành, hơn nữa cũng biết Chu Lập Đông và Tỉnh Thành luôn là bạn tốt của nhau nên không giấu điều gì.

“Tỉnh Thành tìm cậu? Cậu lùi việc của cậu ấy lại, việc của mình rất quan trọng!” Chu Lập Đông cầm chặt lấy điện thoại về mặt tàn nhẫn và nhạo báng. Anh không muốn Tỉnh Thành có vé đưa cho Hác Tư Nguyên, việc đó cần phải được làm bởi anh, không phải sao?

Thật ra, anh không nhận ra mình đang sợ hãi, sợ Tư Nguyên cảm động trước hành động của Tỉnh Thành, sợ mình sẽ bị khủng hoảng vì đổ kỵ.

Lập Đông thầm mắng mình yếu đuối và tự ti, sau đó anh tìm cho mình trăm ngàn lời viện cớ với chính mình: “Mình cần phải bảo vệ tình yêu của mình!”

Ngô Kiến Vĩ nói với Tỉnh Thành: “Ngại quá, hết vé rồi thật sự tôi không còn cách nào khác.”

Tỉnh Thành chau mày: “Không phải là vẫn còn giữ lại dự trữ sao? Lấy cho tôi một vé là được!”

Ngô Kiến Vĩ nhớ đến lời căn dặn của Chu Lập Đông liền nói: “Chỗ tôi không còn vé nào nữa, cậu đến bến tàu tìm người giúp xem sao!”

Bước ra khỏi trung tâm phục vụ hành khách, bụng Tỉnh Thành nóng như lửa đốt: “Thối đời gì không biết? Kiếm một tấm vé cũng khó như vậy! Chẳng trách Tư Nguyên không mua được!”

Tỉnh Thành ngồi vào trong xe, nghĩ xem nên tìm ai để giải quyết vấn đề.

Lúc đang vò đầu suy nghĩ, anh nhìn thấy Chu Lập Đông, “Lập Đông đến đây làm gì?”. Tỉnh Thành không gọi Chu Lập Đông, chỉ từ xa nhìn theo bóng anh bước vào phòng trung tâm phục vụ khách hàng.

Dáng người Chu Lập Đông rất cân đối, không thể không thừa nhận, anh có ngoại hình rất đẹp. Người như vậy rất có đức và tài năng! Chu Lập Đông là người quan hệ rộng rãi, đi đến đâu cũng có người giúp đỡ và có khả năng ứng phó với mọi việc. Tỉnh Thành cười mình: “Ca ngợi Chu Lập Đông như vậy, không phải là đổ kị cậu ấy chứ?” Sau đó anh lắc đầu rất mạnh, “Làm bạn bè nhiều năm rồi, vì sao lại làm như vậy?”

Không đợi Chu Lập Đông ra, Tỉnh Thành đã lái xe đi.

Anh trực tiếp gặp Hác Tư Nguyên: “Không mua được vé, tôi quyết định sẽ lái xe đưa cô về, tiện thể đi xem băng đảng để mở mang tầm mắt.”

Không mua được vé, Tư Nguyên hơi thất vọng; nhưng vẫn rất biết ơn Tỉnh Thành, cô nói: “Cảm ơn Tỉnh sư huynh, anh không cần đưa tôi đi, đợi vài ngày nữa, lúc mua được vé tôi sẽ về!”

“Cô gái ngốc nghếch, chuyện này đâu có thể chờ đợi? Nếu về muộn, không gặp được người cần gặp, không phải là điều đáng tiếc sao?” Tỉnh Thành cầm tay Tư Nguyên đang che lấy mặt thấy mắt cô sưng mọng, anh giúp cô lau nước mắt rồi nói: “Tôi về bàn giao việc cho Hoắc Yến Phi một lát, ngày mai sẽ xuất phát!”

Tư Nguyên không biết nên nói như thế nào, mối ân tình lớn như thế không phải chỉ một lời cảm ơn là có thể giải quyết.

“Tỉnh sư huynh!...” Tư Nguyên gọi một tiếng rồi không biết nói như thế nào nữa.

Tỉnh Thành bước ra ngoài cửa, thấy Tư Nguyên gọi mình vội vàng dừng lại hỏi: “Sao thế?”

Tư Nguyên chỉ mấp máy môi mà không nói được thành lời.

“Hãy đợi tôi!” Tỉnh Thành nhắc lại một lần nữa với vẻ kiên định.

“Vâng!” Tư Nguyên khẽ gật đầu.

Không biết vì sao, Tỉnh Thành dường như nhìn thấy Tư Nguyên đang cười trong nước mắt!

Dù khổ dù mệt thế nào, anh cũng cảm thấy xứng đáng.

Tư Nguyên không ngờ Chu Lập Đông xuất hiện, cô cũng không mong chờ anh xuất hiện.

Nhưng anh đang cười rạng rỡ đứng trước mặt cô, lấy ra một tấm vé: “Đây là vé tàu đi Cáp Nhĩ Tân!”

Tư Nguyên nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, cảm thấy chưa bao giờ lạ lùng như thế: “Vì sao?”

“Bởi vì anh biết em cần!” Anh đặt vé vào tay cô, quay người muốn đi.

“Không phải bất kỳ điều gì em cần anh cũng có thể cho.” Tư Nguyên rưng rưng nước mắt, yếu đuối và khổ sở.

“Vì thế anh chỉ mang đến cho em những điều có thể.” Chu Lập Đông nói khẽ như một tiếng thở dài.

“Lập Đông, đều đã trở thành quá khứ rồi, anh không nợ em điều gì!” Hắc Tư Nguyên khẽ nói.

“Nhưng, anh tình nguyện để anh nợ em!”

“Thôi, em nghỉ sớm đi, chuyến tàu tối mai, vẫn còn kịp chuẩn bị, anh sẽ đưa em đi, còn có Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi.”

Tư Nguyên đứng ở cửa cầu thang bất động, mắt nhìn theo bóng Chu Lập Đông đi xa dần.

Ngoài ga người vẫn đông nườm nượp.

Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi đứng ngoài bậc thềm tìm Hắc Tư Nguyên khắp nơi: “Không thể đã đi rồi được?” Hoắc công tử luôn không giữ được kiên nhẫn.

“Tàu vẫn chưa chạy, sao có thể đi được?” Chu Lập Đông tiếp tục nhìn xung quanh.

“Kỳ lạ, sao cũng không thấy Tỉnh Thành đâu?” Hoắc công tử hỏi.

“Có lẽ đi cùng Tư Nguyên!”

Cuối cùng Chu Lập Đông cũng nhìn thấy Hắc Tư Nguyên, trong rừng người cô từ từ bước lại, vẻ đau thương khiến cô không giống những người khác.

“Đã hẹn là anh sẽ đến đưa em đi, vì sao không đợi mọi người?” Chu Lập Đông vốn ăn nói nhẹ nhàng nên người khác không biết anh đang trách cô hay đơn thuần chỉ là một câu hỏi.

“Em tự đi xe đến cho tiện!” Tư Nguyên nói với Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi, cô nhìn quanh rồi hỏi:

“Tỉnh sư huynh đâu?”

“Có lẽ đang trên đường!” Chu Lập Đông tiện tay lấy va li hành lý của Tư Nguyên.

“Các anh không cần tiễn em, đây không phải là lần đầu em đi tàu!” Vài năm nay, cô đều một mình xách hành lý đi tàu về nhà.

“Đã để chúng tôi gặp thì đưa cô đi là điều nên làm!” Hoắc công tử nói.

“Trên đời này không có nhiều điều đương nhiên như thế!” Tư Nguyên khẽ cười nói với Hoắc công tử.

Nghe thấy Tư Nguyên nói thế, bất giác Chu Lập Đông lùi lại một bước, va vào Tỉnh Thành đang vội vàng chạy lại.

Mặt của Tỉnh Thành đầy vẻ hoài nghi: “Sao lại đi tàu vậy? Không phải tôi đã hẹn sẽ đưa cô về sao?”

“Đông Bắc có tuyết lớn, đường cao tốc bị tắc, lái xe không an toàn.” Tư Nguyên giải thích.

Tỉnh Thành nói: “Được, nhưng cô đi một mình nhớ phải chú ý an toàn, còn nữa, nếu vạn nhất có chuyện gì phải tự mình bảo trọng!”

Tư Nguyên gật đầu, lấy hành lý từ trong tay Chu Lập Đông, xé vé lên tàu.

Nhìn thấy cô bước tới gần cửa toa tàu, Chu Lập Đông cảm thấy đau lòng, anh ôm ngực, khẽ gọi tên cô: “Tư Nguyên!”

Có lẽ cảm nhận được tiếng gọi của anh, Hắc Tư Nguyên quay đầu lại, bước lại gần tam kiềm khách cô lấy trong túi ra một phong bì thư rồi đưa cho Chu Lập Đông. “Lập Đông, em quên mất không gửi anh tiền vé tàu!”

Chu Lập Đông ngạc nhiên nhìn chiếc phong bì rồi nói: “Giữa chúng ta hà tất phải tính toán rõ ràng đến mức này sao?”

Tư Nguyên nghiêm túc nói: “Luôn luôn là như vậy!”

Hoắc công tử và Tỉnh Thành cũng ngạc nhiên.

Lần này Hác Tư Nguyên đi thật, không nói một lời tạm biệt giống như lúc cô rời khỏi đại học Giao thông năm đó, cô yên lặng bước qua tòa nhà Tư Nguyên và không quay đầu lại.

Tàu đã chuyển bánh và từ từ rời đi trước mặt tam kiếm khách.

Tỉnh Thành nhìn Chu Lập Đông, lạnh lùng nói: “Hóa ra cậu đã tìm Ngô Kiến Vi!”

Chu Lập Đông không nói gì, tay vẫn ôm ngực.

Dường như Hoắc Yến Phi hiểu được sự tình, vỗ vai hai người rồi nói; “Đừng quên, chúng ta là anh em!”

“Anh em? Được, vậy đã là anh em, hôm nay mình sẽ nói thẳng, mình thích Hác Tư Nguyên!”

Chu Lập Đông cười nói: “Thích thì sao? Cậu có thể khiến cô ấy yêu cậu không?”

Trong lòng Tỉnh Thành dường như có một khoảng trống vô tận, anh không thể thẳng thắn nói với Chu Lập Đông: “Có thể!”

Sau khi đưa Hác Tư Nguyên đi đã là nửa đêm, Chu Lập Đông muốn được yên tĩnh một mình nên về căn hộ ở ngoại ô.

Khu nhà rất tĩnh mịch, Chu Lập Đông dừng lại ở dưới nhà một lát cảm thấy tim mình vô cùng đau đớn.

Anh nhắn tin cho Thẩm Lợi: “Anh tiếp khách về muộn, sợ làm phiền mọi người ở nhà, tối nay anh ở Mạt Lợi Viên.”

Dường như ngay lúc đó, anh thấy Thẩm Lợi gọi điện “Lập Đông, anh ở đâu?”

“Bãi đỗ xe ở Mạt Lợi Viên” Chu Lập Đông ngạc nhiên nghe thấy giọng hốt hoảng của Thẩm Lợi, “Em sao thế? Có chuyện gì không?”

“Không... Không có gì, tối nay, em cũng ở Mạt Lợi Viên, em xuống bãi đỗ xe đón anh!”

“Không cần, bên ngoài rất lạnh!” Chu Lập Đông tâm lý nói.

Thẩm Lợi đã tắt điện thoại.

Chu Lập Đông đứng trước cửa thang máy đợi hồi lâu mới thấy thang máy đi xuống. Một người đàn ông cao to lao ra khỏi thang máy chạy ra ngoài cửa “Giờ này vẫn còn có người ngoài sao?” Chu Lập Đông không thể không nhìn theo bóng dáng người đàn ông, có vẻ rất quen!

Thẩm Lợi đứng ở ngoài cửa đợi anh: “Sao lâu thế?”

“Anh đợi thang máy!” Chu Lập Đông vội vàng kéo Thẩm Lợi vào phòng, “Đừng để bị lạnh!”

Trên giá dép ngoài cửa dép để lộn xộn, Chu Lập Đông nhìn vào trong phòng khách rồi hỏi: “Có khách đến sao?”

Thẩm Lợi chỉnh lại đệm trên ghế sofa: “Làm gì có khách nào?”

Chu Lập Đông nhìn cốc rượu trên bàn: “Sao một người lại có hai cốc rượu?”

“Ồ, em chuẩn bị trước cho anh!” Thẩm Lợi nói.

Nhìn thấy thái độ mất tự nhiên của Thẩm Lợi, Chu Lập Đông dường như suy nghĩ điều gì đó, anh nói: “Hôm nay tiếp khách với Tỉnh Thành, anh uống cũng không ít, bây giờ anh muốn uống một tách trà.”

Thẩm Lợi vội vàng đứng dậy: “Để em đi pha cho anh!”

“Không cần, ai dám làm phiền đại nhân” Chu Lập Đông ngăn Thẩm Lợi lại rồi bước vào phòng bếp.

Cửa sổ trong phòng bếp không có rèm, nhìn qua khung kính có thể nhìn thấy những vì sao xa, mặc dù ánh sáng yếu ớt nhưng rất thuần khiết.

Chu Lập Đông thất thần nhìn ra xa, đầu óc trống rỗng.

Phía sau, cánh tay nhỏ nhắn của Thẩm Lợi ôm lấy eo anh: “Lập Đông, anh đang nghĩ gì?”

Chu Lập Đông nhẹ nhàng gỡ tay cô ra: “Anh mệt đi nghỉ thôi!” Anh quay người bỏ đi.

Thẩm Lợi ngập ngừng: “Chu Lập Đông!”

Chu Lập Đông ngẩng đầu, mặt không bộc lộ thái độ: “Anh vừa pha trà cho em!”

Anh không muốn chịu đựng cô thêm nữa.

Ngày Hắc Tư Nguyên quay về Bắc Kinh đúng vào 14 tháng Hai, Tổ Kế đi xe đến đón cô và mang theo một bông hồng.

Tư Nguyên cười nói: “Đây là lần đầu tiên mình nhận được hoa hồng!”

Tổ Kế hỏi: “Chu Lập Đông chưa bao giờ tặng hoa hồng cho cậu sao?” Nói xong mới biết mình lỡ lời, không thể không tự trách mình: “Mình ăn no rừng mỡ, tự nhiên nhắc đến anh ta làm gì?”

Tư Nguyên không để tâm, cô nói: “Không nói chuyện lãng mạn với cậu nữa, tự nhiên đi xa như vậy đón mình! Không phải mình đã nói mình có thể tự về sao, mình cũng không mang nhiều đồ!”

Tổ Kế cũng không không nghe cô than thở nữa, xách túi của cô đặt vào trong xe, nhấn phanh rồi nói: “Ngồi yên chưa, bản cô nương bắt đầu cho xe bay đây!”

Về đến căn phòng nhỏ, tiễn Tổ Kế về, Tư Nguyên mới nằm trên giường bật khóc.

Lúc đưa bố cô đi, cô không khóc; lúc biết bố cô muốn được chôn chung với mẹ cô, cô cũng không khóc; lúc cô đến mộ bố mẹ cáo biệt, cô cũng không khóc; chịu đựng suốt đường đi, bây giờ, cô không thể ngăn được nước mắt của mình nữa, cô trách móc vì sao họ lại rời bỏ cô? Vì sao bố cô lại độc ác như vậy, không muốn để cô nhìn mặt lần cuối? Vì sao cô lại cô đơn trên thế giới này?

Khóc mệt rồi, Tư Nguyên lấy gấu bông gối lên đầu, để mình đắm chìm trong cảm giác trống rỗng.

Chuông điện thoại liên tục vang lên, cô nghĩ mình đang gặp ảo giác nhưng tiếng chuông như thúc giục khiến Tư Nguyên không thể không nghe điện thoại: “Xin chào, tôi là Hắc Tư Nguyên.”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng, Tư Nguyên thở dài: “Gọi nhầm sao?” Cô vừa định tắt điện thoại, bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Tư Nguyên, em vẫn ổn chứ?”

Cái gì ổn? Cái gì không ổn? Tư Nguyên yên lặng không nói gì rồi tắt điện thoại, lúc này, cô sợ mình sẽ yếu đuối mà mò xuống giếng sâu của tình cảm.

Cô cần sự an ủi và cảm giác ấm áp, nhưng cô sợ rằng khi sa vào đó, một lần nữa cô sẽ không thể hồi phục được.

Chu Lập Đông cầm điện thoại không muốn đặt xuống, vừa rồi rõ ràng anh nghe thấy tiếng cô khóc, rõ ràng anh nghe thấy giọng nói không thể bị thương hơn được nữa của cô: “Tôi là Hắc Tư Nguyên!” Giọng nói này như vang vọng bên tai anh, càng lúc càng lớn rồi đột ngột nổ bùng lên trong đầu anh, khói nồng nồng tràn khắp lục phủ ngũ tạng.

“Tư Nguyên, xin lỗi!” Anh nói không thành tiếng.

Nhân viên thư ký nhìn thấy Chu Lập Đông đưa tay ôm ngực, mặt mày nhăn nhó, miệng không ngừng lẩm bẩm, khóe miệng chảy ra một vệt máu.

Nghĩ rằng có chuyện không hay nên vội vàng đưa anh đi bệnh viện.

“Chảy máu dạ dày, cũng may là đưa đến kịp thời!” Bác sĩ nói với Thẩm Khánh Sơn.

Thẩm Khánh Sơn thở phào nhẹ nhõm, nói với thư ký của Chu Lập Đông: “Lần này may mà có cậu!”

Nhân viên thư ký không dám nhận công, vội vàng nói: “Phó tổng giám đốc Chu là người may mắn!”

Thẩm Khánh Sơn nhìn quanh rồi nói: “Phiền cậu thông báo cho Thẩm Lợi, để con gái tôi đến bệnh viện!”

Nhân viên thư ký vội vàng nghe lời.

Lúc Chu Lập Đông tỉnh lại, xung quanh anh tối đen. Anh động cựa, cảm thấy một phần cơ thể vô cùng đau đớn, “Đây có phải là địa ngục không?” Anh tự hỏi.

Nghĩ đến địa ngục, bỗng nhiên anh nhớ đến Hác Tư Nguyên, anh đã gọi điện thoại cho cô. Lẽ nào hai người đã âm dương xa cách? Anh vẫn chưa nói với cô anh hối hận như thế nào. Đường như ở trong bóng tối quá lâu anh mới nhận thấy một tia sáng.

Cửa được mở ra, ánh đèn ngoài hành lang hắt vào trong phòng.

Có người nhẹ nhàng bước vào, áp sát người bên cạnh anh, cầm lấy tay anh khẽ gọi: “Lập Đông, Lập Đông!”

Chu Lập Đông không muốn trả lời.

Cửa phòng lại được đẩy ra, lần này là bác sĩ trực ca: “Cô Thẩm!” Bác sĩ khách khí chào Thẩm Lợi.

“Rốc cuộc anh ấy thế nào rồi? Vì sao mãi không tỉnh?” Thẩm Lợi hỏi.

“Anh ấy mệt quá, chúng tôi đã tiêm cho anh ấy ít thuốc an thần, hy vọng anh ấy có thể nghỉ ngơi!” Bác sĩ thấy Chu Lập Đông không có điều gì đáng e ngại

nên sang phòng bệnh khác.

Thẩm Lợi ngồi một lát, cảm thấy nhàm chán, sau khi ra ngoài nghe điện thoại, cô không quay lại nữa.

Giữa đêm khuya, bốn bề tĩnh mịch đến đáng sợ; Chu Lập Đông muốn nhắm mắt đi nghỉ nhưng không sao ngủ được, trong đầu anh chỉ hiện lên hình ảnh của Hác Tư Nguyên, rồi bóng dáng của cô dần dần rời xa, anh muốn giữ lại nhưng không sao giữ được!

Cho đến khi trời sáng, anh mới mơ hồ ngủ thiếp đi.

Vừa ngủ được một lát, có người đến thăm, đó là bà Thẩm và bảo mẫu mang cháo cho anh.

Bà Thẩm nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Chu Lập Đông liền nói: “Bố con nói để con yên tâm nghỉ ngơi, công ty đã có ông ấy lo!”

Chu Lập Đông cười: “Để bố con chịu mệt rồi!”

Bà Thẩm cầm bát cháo đợi cho nguội rồi nói: “Còn khách sáo gì nữa, đã là người một nhà rồi!”

Chu Lập Đông hơi nhảy cảm với chữ “người một nhà”, anh cười khổ sở trong lòng, người một nhà? Anh từng hy vọng có thể vào được nhà này để hưởng vinh hoa phú quý, đó là điều anh đã không tiếc bất kỳ điều gì để đánh đổi, nhưng bây giờ vì sao khi bà Thẩm nhắc đến chữ “người một nhà”, anh lại cảm thấy thất vọng và buồn bã?

Ở bệnh viện thành phố.

Hoắc Yến Phi kéo Tĩnh Thành, chỉ vào cửa phòng 503 rồi nói: “Đây rồi!”

“Không phải nói là không có gì ghê gớm sao?” Tĩnh Thành nhìn Chu Lập Đông đang nằm trên giường bệnh qua cửa kính. Đôi mắt của Chu Lập Đông sâu thẳm khi không đeo kính, sống mũi cao lộ rõ vẻ gãy guộc và mệt mỏi, đặc biệt là đôi môi mím chặt nhợt nhạt không sắc máu. Hóa ra lúc Chu Lập Đông không cười, sắc mặt của anh lạnh lùng và hờ hững như vậy! Nhưng vì sao Tĩnh Thành lại nhìn thấy vẻ cô đơn và đau khổ trên mặt anh?

“Lập Đông!” Anh gọi một tiếng, giọng hơi khàn khàn.

Chu Lập Đông bừng tỉnh giấc, cười với anh và Hoắc Yến Phi theo thói quen: “Thế nào mà cũng làm kinh động khiến các cậu phải đến đây!” Anh muốn ngồi dậy nhưng Hoắc Yến Phi ngăn lại: “Đừng cử động, bọn mình nghe nói cậu vào viện, không yên tâm nên đến thăm!”

“Không sao!” Chu Lập Đông cười gượng gạo.

“Đang khỏe mạnh sao lại bị đau dạ dày?” Hoắc Yến Phi hỏi.

“Có lẽ mình bị nhiễm lạnh, mấy ngày nay nhiệt độ giảm nhưng không để ý mặc thêm áo.” Chu Lập Đông nói và nhìn về phía Tỉnh Thành: “Mấy ngày nay cậu có gặp Hác Tư Nguyên không? Bố cô ấy mất, chắc hẳn cô ấy rất đau lòng!”

Tỉnh Thành chau mày: “Cậu đã bị như thế này, quan tâm đến nhiều chuyện khác để làm gì?”

Chu Lập Đông lau kính rồi đeo lên, lấy lại vẻ thản nhiên: “Lần này mình tự làm tự chịu!”

Lúc sắp đi, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi nói với Chu Lập Đông: “Mau dưỡng bệnh, công ty còn rất nhiều việc đợi cậu đi thương thảo!”

Chu Lập Đông không nói gì, chỉ cười nhìn theo hai người bước ra khỏi cửa!

Ở bệnh viện theo dõi vài ngày, tình hình không đáng lo ngại, Chu Lập Đông về nhà họ Thẩm.

Thẩm Khánh Sơn đề nghị anh nghỉ ngơi thêm vài ngày nhưng anh không chịu được nhân rồi, bảo Thẩm Lợi mang các tài liệu ở công ty về cho anh xem.

Thẩm Lợi nói: “Anh không phải là người làm thuê của nhà em, không làm việc không có cơm ăn sao mà phải dốc sức như thế?”

Chu Lập Đông cười: “Anh không làm gì thấy nhàm chán!”

“Vậy anh đi mua sắm cùng em!”

“Em muốn ra ngoài, có rất nhiều người xếp hàng muốn được đi cùng em, em để anh ở nhà yên tĩnh vài ngày đi.”

Thẩm Lợi nghiêm mặt: “Nhưng em chỉ muốn có anh đi cùng em!”

Chu Lập Đông lắc đầu: “Anh xin lỗi, anh không khỏe, để hôm khác!”

Thẩm Lợi nhìn thấy Chu Lập Đông bước vào phòng ngủ, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, lẽ nào anh đã biết điều gì đó?

Tỉnh Thành mời Tư Nguyên ra ngoài ăn cơm, gọi toàn các món ăn mà cô thích.

Tư Nguyên động đũa nhưng không cảm thấy mùi vị gì.

Tỉnh Thành nói: “Nên ăn nhiều hơn một chút gần đây cô rất gầy!”

Tư Nguyên lại cầm đũa nhưng vẫn không ăn được, gấp món mà anh thích đặt vào đĩa của anh:

“Anh cũng ăn nhiều vào!”

Chu Lập Đông cùng Thẩm Lợi ra ngoài, cô nói gần đường Linh Lung có một nhà hàng rất ngon nên muốn tranh thủ buổi tối không bận rộn đến đó ăn thử.

Thẩm Lợi tinh mắt, nhìn thấy Tỉnh Thành từ xa, kéo tay Chu Lập Đông nói: “Đó không phải là Tỉnh Thành sao? Mình qua đó chào một câu!”

Đông người, từ xa, Chu Lập Đông và Thẩm Lợi chỉ nhìn thấy Tỉnh Thành, đến khi bước lại gần mới nhìn thấy cô gái ngồi đối diện với anh.

“Tỉnh Thành hẹn hò ở đây sao?” Thẩm Lợi nhìn thấy cô gái đó nhiệt tình gấp thức ăn cho Tỉnh Thành nên thầm đoán.

Tỉnh Thành và Tư Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Chu Lập Đông và Thẩm Lợi.

Bọn đôi mắt nhìn nhau nhưng thái độ trên mặt không giống nhau, ngạc nhiên, bất ngờ, nghi ngờ, buồn bực, điềm nhiên...

Tỉnh Thành dao động một giây rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây!”

6. Chương 06

Chương 06.

Thẩm Lợi nói: “Từ xa tôi đã nhận ra hai người!” Cô cười nói với Tư Nguyên rồi quay sang Tỉnh Thành; “Sao thế? Không giới thiệu chúng tôi với nhau sao?”

Tỉnh Thành nhìn Chu Lập Đông rồi nói: “Được tiểu sư muội của tôi thời đại học - Hác Tư Nguyên!” Anh chỉ vào Thẩm Lợi rồi nói với Hác Tư Nguyên: “Đây là vợ sắp cưới của Chu Lập Đông - Thẩm Lợi!”

Thẩm Lợi thoải mái chìa tay, nói với Tư Nguyên: “Rất vui được gặp cô!”

Tư Nguyên nhìn Chu Lập Đông, khẽ cười rồi nói với Thẩm Lợi: “Đúng là một sự trùng hợp thú vị!”

Nhìn thấy sắc mặt xanh tái của Chu Lập Đông và Tư Nguyên, Tỉnh Thành vội vàng kéo tay Tư Nguyên rồi nói: “Mau ăn thôi, ăn xong còn đi xem phim nữa!”

Tư Nguyên ngồi xuống, nhìn Tỉnh Thành nói chuyện với Thẩm Lợi: “Ngại quá, cô ấy hay e thẹn... Chúng tôi ăn xong cho kịp giờ, không đợi hai người nữa, hai người cứ tự nhiên!”

Thẩm Lợi nháy mắt với Chu Lập Đông rồi nói: “Đây được gọi là gì? Trọng sắc khinh bạn bè sao?”

Chu Lập Đông cố gắng giữ bình tĩnh, nói với Thẩm Lợi: “Vẫn còn chưa đi ăn sao?” rồi kéo Thẩm Lợi đi.

Thẩm Lợi bất giác quay đầu lại nhìn Hác Tư Nguyên rồi nói với Chu Lập Đông: “Con mắt của Tỉnh Thành không tồi, cô gái đó rất xinh đẹp!”

“Có lẽ không chỉ xinh đẹp...” Chu Lập Đông nói.

“Khí chất cũng không tồi!” Đúng là phụ nữ nhìn phụ nữ luôn chính xác!

Đợi Chu Lập Đông và Thẩm Lợi tìm được chỗ ngồi ăn, Thẩm Lợi mới nhớ ra: “Cô gái Hác Tư Nguyên đó là sư muội của Tỉnh Thành thời đại học... Không phải là học cùng trường với anh sao?... Hai người không quen nhau?”

Sao lại không quen nhau được?

Thấy Chu Lập Đông yên lặng, bỗng nhiên Thẩm Lợi hốt hoảng: “Anh nghĩ gì thế?” Gần đây, cô nhận ra Chu Lập Đông không chuyên tâm.

Một lát sau, Chu Lập Đông mới định thần lại, anh hỏi Thẩm Lợi: “Chúng ta gọi món gì?”

Thẩm Lợi tùy ý gọi vài món rồi tiếp tục hỏi: “Anh không quen bạn gái của Tỉnh Thành sao?”

“Cô ấy không phải là bạn gái của Tỉnh Thành!” Chu Lập Đông nghiêm mặt.

Cảm giác lo lắng trong lòng Thẩm Lợi không ngừng tăng lên.

“Bởi vì, cô ấy đã từng là bạn gái của anh!” Lời nói thốt lên giống như được giải thoát, Chu Lập Đông không muốn tiếp tục chịu đựng cảm giác khổ sở không thể nói thành lời này nữa?

Thẩm Lợi mất bình tĩnh, cô gạt bộ đồ uống trà trên bàn, tách trà rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh vụn.

Hác Tư Nguyên chỉ nghe thấy tiếng hỗn loạn mà không ngẩng đầu lên.

Sau đó là giọng nói rõ ràng của Chu Lập Đông, anh nói với nhân viên phục vụ: “Xin lỗi bạn tôi không khỏe nên muốn hủy món đã gọi!”

“Không được quay đầu lại!” Tỉnh Thành nói với Tư Nguyên.

Tư Nguyên cắn môi, mắt cô mờ đi. “Tĩnh sư huynh, chúng ta đi thôi!” Cô nói bằng giọng khản cầu khiến người khác đau lòng.

Tĩnh Thành đỡ lấy tay cô, giúp cô cầm áo khoác rồi hai người rời khỏi đó.

Phía sau lưng họ, Chu Lập Đông không ngừng run rẩy.

Cô không quay đầu lại nên không bao giờ biết, vào giây phút cô và Tĩnh Thành bỏ đi, phía sau họ là ánh mắt tuyệt vọng.

“Cô ấy và Tĩnh Thành thật sự rất hợp nhau!” Thẩm Lợi cười, ánh mắt đầy toan tính.

Dưới ánh đèn, Chu Lập Đông nhận thấy điều ẩn chứa trong ánh mắt đó. Lòng anh trở nên vô cùng nặng nề.

Chapter 6: Quên lãng là một việc rất khó khăn đúng không?

Đối với người đàn ông, tình yêu chỉ là thành phần của cuộc sống.

Đối với phụ nữ, tình yêu là toàn bộ cuộc sống.

Tình yêu là sự đau khổ, không thể hy vọng nó xuất hiện giống như một giấc mơ đẹp.

Những hồi ức vui vẻ không còn vui vẻ nữa, nhưng những hồi ức sầu bi sẽ mãi mãi sầu bi.

- Byron -

Ra khỏi nhà hàng nhưng không đi xem phim, Tĩnh Thành cầm tay Tư Nguyên bước đi một đoạn rất xa, Tư Nguyên mới từ từ rút tay lại, cô khẽ nói: “Cảm ơn anh, Tĩnh sư huynh!” Trong giọng nói của cô có một chút khoảng cách.

Tĩnh Thành đứng nguyên ở chỗ cũ quan sát thái độ của Tư Nguyên, “Quên lãng là một việc rất khó khăn đúng không?” Anh hỏi.

Tư Nguyên đã khóc không thành tiếng, “Vẫn nghĩ rằng tất cả đều đã trở thành quá khứ, nhưng vì sao tôi vẫn luẩn quẩn ở chỗ cũ?” Cô sà vào lòng Tĩnh Thành, muốn khóc cho hết cảm giác tủi thân trong lòng, nhưng đây không phải cái ôm mà cô mong muốn, “Tĩnh Thành, tôi phải làm thế nào?”

Tĩnh Thành không biết nói gì, “Tư Nguyên!” Anh vỗ lên lưng cô, gọi tên cô: “Cô luôn luôn rất mạnh mẽ.”

Mạnh mẽ? E rằng chỉ là trong quá khứ. Bây giờ cô không còn cách nào để tiếp tục mạnh mẽ được nữa, cô hận mình, hận mình không thể điềm nhiên đối mặt với ánh mắt thâm thiết đó, hận mình không thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh một cách thần nhiên... Có lẽ, điều cô không cần nhất là mạnh mẽ, ép buộc chính mình sẽ khiến cô càng ngày càng trở nên nhạy cảm.

“Thật sự cần phải gạt bỏ tất cả mọi giả dối của mình!” Cuối cùng Tư Nguyên không khóc nữa, cô nhìn ánh mắt quan tâm của Tĩnh Thành, cố gắng nở một nụ cười, nhưng mặc dù cố gắng, nét mặt của cô vẫn thể hiện rõ ràng cảm giác đau khổ.

“Cô chưa bao giờ giả dối, chỉ là quá lương thiện, quá kiêu ngạo!” Tĩnh Thành cười với cô, ánh mắt chứa chan tình cảm yêu thương.

Tư Nguyên vội vàng tránh ánh mắt đó.

Trong mắt Tĩnh Thành thoáng một tia thất vọng.

Cô tự cười mình: “Là tôi ngốc.”

Lúc về đến nhà, Thẩm Lợi đã vô cùng tức giận, cô vút đệm trên ghế sofa khắp nhà, “Chu Lập Đông, rốt cuộc anh có chuyện gì? Vì sao ở nhà hàng nói ra những lời quái quỷ như thế?”

Chu Lập Đông nhẹ nhàng nhặt đồ bị vứt lung tung khắp phòng rồi nói: “Chỉ vì anh cảm thấy có một số chuyện nếu nói ra sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.”

Nhìn nụ cười giả tạo của Chu Lập Đông, đột nhiên Thẩm Lợi cảm thấy không thể hiểu nổi người đàn ông trước mặt mình, có lẽ cô chưa bao giờ hiểu anh.

“Anh cút đi!” Thắm Lợi hét lớn.

Chu Lập Đông mặc áo khoác định đi thật.

Thắm Lợi hoảng hốt, “Anh quay lại, không được đi!”

Chu Lập Đông đứng lại, nhìn thái độ tức giận của Thắm Lợi và nói: “Có lẽ, em cần yên tĩnh một lát!”

Anh cầm chìa khóa xe, bước ra khỏi nhà họ Thắm không quay đầu lại.

Chu Lập Đông cũng rất hoảng loạn, anh cảm thấy mình sắp phát điên! Anh không có ý gì khi nói những lời ở nhà hàng, tuy nhiên anh cũng không kiêng dè khi nói ra.

Anh không muốn làm âm ỉ với Thắm Lợi, cô là thần tài của anh, anh nên dỗ dành cô để tiếp tục thăng tiến. Nhưng lúc ở nhà hàng, nhìn thấy Tỉnh Thành và Hác Tư Nguyên thân mật như thế, anh không sao chịu đựng nổi, bỗng nhiên anh cảm thấy nếu không có Hác Tư Nguyên, những thành tựu và phú quý mà anh có được không còn ý nghĩa gì nữa!

Anh nắm chặt tay đến mức ngón tay tái nhợt đi.

Chu Lập Đông không có chỗ nào khác để đi, bất giác anh lái xe đến chỗ ở của Hác Tư Nguyên, anh thấy Tỉnh Thành và Hác Tư Nguyên đang lưu luyến từ biệt nhau ở dưới nhà.

Có lẽ, sau bữa tối lãng mạn, họ đã cùng nhau đi xem phim!

Anh đổ kị với Tỉnh Thành vì thái độ chăm chú cho tình yêu, càng sợ hơn một ngày nào đó đột nhiên Tư Nguyên sẽ thay đổi thái độ với Tỉnh Thành. Với sự tấn công mãnh liệt của Tỉnh Thành, cô có thể mãi mãi vượt qua giới hạn bạn bè với anh!

Chu Lập Đông tính toán và so sánh.

Mất Thắm Lợi, anh sẽ mất vô số tiền tài, mất Tư Nguyên, anh sẽ mất đi trái tim. Thật ra, từ trước đến giờ, anh luôn sống một cách không có trái tim, có thể nói cuộc sống của anh không tồi, nhưng từ đêm đó, Hác Tư Nguyên xuất hiện trước mắt anh, anh dường như đã tìm lại được trái tim của mình, bởi lúc đó anh bỗng cảm thấy đau lòng!

Lúc này, tâm trạng của Chu Lập Đông giống như một bộ phim có kết thúc buồn, cô đơn, mất mát, chỉ còn lại những khuôn mặt xanh tái nhưng không sao nhìn rõ.

Nhìn theo bóng dáng của Hác Tư Nguyên, một lần nữa anh lại cảm nhận được ánh mắt mất mát.

Vì sao? Liệu có phải trong lòng anh bắt đầu có khuynh hướng muốn từ bỏ một số thứ để lấy lại ánh mắt của cô?

Ông bà Thắm thấy Chu Lập Đông và Thắm Lợi cãi nhau, một người ngủ trong phòng làm việc, một người ngủ ngoài phòng khách, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Họ luôn nghĩ rằng Chu Lập Đông là một người tốt, cho dù có chuyện gì cũng nhường nhịn con gái yêu của họ, nhưng lần này, có vẻ như Chu Lập Đông sẽ không lùi bước. Vì thế, bà Thắm nói với Chu Lập Đông: “Có phải Thắm Lợi đã làm sai chuyện gì không? Nói cho mẹ biết, mẹ sẽ mắng nó!”

Chu Lập Đông cười nói: “Không phải Thắm Lợi, mà là con có lỗi, cô ấy nổi giận với con!”

Bà Thắm khẽ “suyt” một tiếng, “Hai đứa giận đối gì nhau, sắp kết hôn rồi!”

“Kết hôn?” Chu Lập Đông nhất thời không hiểu.

“Mẹ và bố con nghĩ bây giờ đã là tháng Ba, tranh thủ mùa xuân hoa nở, tổ chức lễ cưới cho con và Thắm Lợi!” Bà Thắm tiếp tục nói: “Dù sao cũng không cần con bận tâm, mẹ sẽ chuẩn bị, đến lúc đó các con tham dự, ăn uống cùng họ hàng và bạn bè là được!”

“Điều này đột ngột quá!” Chu Lập Đông nói.

“Không phải là sớm muộn gì cũng làm sao? Hơn nữa không phải bố mẹ con ở nhà cũng muốn có cháu bé rồi sao?” Bà Thắm nói.

Dạ dày của Chu Lập Đông cảm thấy khó chịu rồi nóng như lửa đốt, anh hít một hơi thật sâu rồi ôm lấy ngực: “Bệnh cũ lại phát rồi!”

Bà Thắm vội vàng gọi bảo mẫu tìm thuốc, “Không phải bác sĩ nói đã ổn rồi sao? Sao vẫn còn đau?” Bà Thắm than thở, “Hôm nào lại đi kiểm tra xem thế nào!”

Bà Thắm gọi Thắm Lợi trong phòng khách nhưng không có ai trả lời. “Con bé này, cuối tuần lại ra ngoài chơi, lúc nào về phải nói nó mới được!”

Chu Lập Đông vội vàng nói: “Cô ấy ở nhà cảm thấy nhàm chán, ra ngoài giải trí cũng tốt! Mẹ đừng để ý!”

Bà Thắm nói: “Con đối xử với Thắm Lợi rất tốt, mau kết hôn thôi!”

Chu Lập Đông chỉ yên lặng gật đầu.

Chu Lập Đông lâu rồi không đến công ty, ngày đầu đi làm không tránh khỏi bận rộn, từng chồng tài liệu nằm đống anh trên bàn, anh lật từng trang, kiên nhẫn xem chi tiết từng mục nhỏ.

Thắm Lợi bước vào nói: “Lập Đông, chúng ta cần nói chuyện!”

Chu Lập Đông chỉ vào đồng hồ tài liệu trên bàn rồi nói: “Buổi tối nói được không?”

Thắm Lợi ngồi lên ghế sofa phía đối diện, “Bây giờ nói!”

Chu Lập Đông lắc đầu: “Đúng là tính cách đại tiểu thư!”

“Tính cách đại tiểu thư? Anh cho rằng trước đây em không như thế sao? Vì sao bây giờ nói em có tính cách của đại tiểu thư? Không phải anh không để ý đến tính cách đại tiểu thư của em sao? Nếu không có thân phận của một tiểu thư, có lẽ anh sẽ không đến mắt đến em, đúng không?”

Chu Lập Đông yên lặng một cách kỳ lạ, một hồi sau mới nói: “Phải, như em nói, nếu em không phải là con gái của Thắm Khánh Sơn, nếu bố em không có tiền, có lẽ anh sẽ không để mắt đến em!”

Mắt Thắm Lợi đỏ lên: “Chu Lập Đông, những lời anh nói khiến cho người khác thực sự đau lòng!”

“Là em nói như vậy trước!” Chu Lập Đông lạnh lùng nhìn Thắm Lợi, khiến lòng cô run rẩy vì lạnh lẽo, cảm giác lạnh xuyên thấu đến tận xương. Thắm Lợi không ngờ một Chu Lập Đông với tính cách hiền lành dịu dàng nói thay đổi là thay đổi, đột nhiên trở nên lạnh lùng vô tình như vậy!”

Thắm Lợi và Chu Lập Đông chiến tranh lạnh một thời gian dài, họ không nói chuyện với nhau.

Một ngày, Thắm Lợi tìm Hác Tư Nguyên, hai người ngồi ở hàng KFC đối diện với công ty Tư Nguyên làm việc, Thắm Lợi nói: “Lập Đông nói, cô đã từng là bạn gái của anh ấy!”

Tư Nguyên không nói gì.

Thắm Lợi tự cười mình, “Tôi thấy đã là chuyện cũ rồi! Dù sao tôi và Lập Đông cũng sắp kết hôn, nói ra những chuyện trước đây thì có tác dụng gì?”

Tư Nguyên vẫn không nói gì, Thắm Lợi giúp cô rưới tương cà chua lên khoai tây, “Bây giờ, cô là người trong lòng Tỉnh Thành!”

Tư Nguyên nhìn Thắm Lợi, trịnh trọng nói: “Tôi và Tỉnh Thành chỉ là bạn bè!”

Thắm Lợi ngạc nhiên, sắc mặt lo lắng, “Thế cô,...”

Tư Nguyên đứng dậy nói: “Cô Thắm, giữa chúng ta hình như không có gì để nói!”

“Đương nhiên có!” Thắm Lợi nôn nóng nói, “Tôi biết cô đã quyến rũ Chu Lập Đông, khiến anh ấy cả ngày ngơ ngẩn!”

“Cô không tin chồng sắp cưới của mình như thế, sớm muộn anh ấy cũng sẽ rời xa cô.” Tư Nguyên lạnh lùng nói.

“Cô...”

Tư Nguyên không muốn nghe cô ta nói thêm điều gì nữa, bước ra khỏi cửa.

Thẩm Lợi giận dữ nói: “Tôi sẽ không để yên cho hai người!”

Đã khuya, Chu Lập Đông vẫn đứng trước cửa sổ ở phòng làm việc, anh thích đứng ở đó nhìn ra ngoài, thu gọn tất cả sự phồn hoa của thành phố trong tầm mắt. Nhưng bây giờ, thành phố vẫn ồn ào như thế, còn lòng anh cảm thấy trống rỗng.

“Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi.

Hóa ra anh luôn không quên và không thể quên!

Nỗi nhớ như những dòng nước nhỏ, hội tụ thành sông lớn, từng đợt sóng cuộn cuộn không ngừng chảy, cuốn trôi những đau khổ bị kìm nén và giấu kín, trong tâm trí anh chỉ có cảm giác buồn bã và thâm trách chính mình! Anh biết, anh không thể tha thứ cho bản thân!

Nhưng, Tư Nguyên, cho dù thế nào, vẫn muốn nói với em một câu “Xin lỗi”...

Thẩm Lợi đi chơi rất muộn, về nhà không thấy Chu Lập Đông nên tìm đến công ty.

“Có phải anh định đến đây ở không?” Thẩm Lợi đứng ở ngoài cửa, rướn cằm, giận dữ hỏi.

Nhìn khuôn mặt son phấn và nhăn nhó của người phụ nữ đứng trước mặt, bỗng nhiên Chu Lập Đông cảm thấy buồn, không biết vì sao trước đây lại chọn Thẩm Lợi? Có vẻ như anh chỉ nhìn thấy tiền của cô mà không nhìn rõ con người cô!

“Anh muốn được yên tĩnh một lát! Em về đi!” Chu Lập Đông đã lấy lại được thái độ ôn tồn.

“Về?” Thẩm Lợi lạnh lùng hừ một tiếng, “Anh nói muốn em về là em phải về sao?”

“Nếu không thì sao?” Chu Lập Đông hỏi.

Thẩm Lợi nheo mắt, “Chu Lập Đông, đừng nghĩ là anh tuyệt vời, rời khỏi nhà em, anh sẽ không là gì hết!”

“...” Chu Lập Đông không nói gì.

Thẩm Lợi nói tiếp: “Cô gái Hác Tư Nguyên đó cũng không phải người tốt, dám quyến rũ anh, sớm muộn cũng sẽ chịu báo ứng...”

Bàn tay của Chu Lập Đông đã in lên mặt Thẩm Lợi, một tiếng động vang lên khiến hai người đều ngạc nhiên.

“Anh dám đánh em?” Thẩm Lợi ôm nửa khuôn mặt.

Chu Lập Đông nhìn thấy bàn tay đỏ ửng của mình rồi ngẩng đầu nói: “Đây là chuyện giữa hai người chúng ta, em không được lôi người khác vào!”

“Em muốn lôi cô ta vào thì sao?”

“Em sẽ hối hận!” giọng nói của Chu Lập Đông không to nhưng rõ ràng.

Thẩm Khánh Sơn và vợ nhìn thấy con gái yêu khóc lóc, trong lòng vô cùng xót xa. “Chu Lập Đông đúng là không biết điều!” Bà Thẩm giận dữ nói.

“Phải làm rõ mọi chuyện rồi hãy đưa ra bình luận!” Thẩm Khánh Sơn bình tĩnh nhìn nhận sự việc, quan sát thái độ của con gái rồi hỏi: “Có thật không phải lỗi tại con không?”

Thẩm Lợi do dự một lát rồi lắc đầu, “Chính là bởi người phụ nữ đó, anh ấy nói cô ta là bạn gái cũ của anh ấy!”

“Con thấy sao?”

“Con đã nổi giận!”

“Ai không từng có chút quá khứ?” Thẩm Khánh Sơn vuốt tóc con gái, “Là bạn gái cũ thì sao? Không phải cậu ấy sẽ kết hôn với con sao?”

“Nhưng...”

“Nghĩ thoáng ra một chút không phải tốt hơn ư? Bố sẽ tìm Lập Đông nói chuyện, mau chóng bàn chuyện hôn sự cho con!”

Thẩm Lợi không nói gì nữa.

Một tối cuối tuần, Chu Lập Đông gọi Hoắc Yến Phi ra quán rượu Salitun. Hoắc công tử nhìn thấy dáng vẻ thiếu nữ của Chu Lập Đông liền hỏi: “Sao thế? Tự nhiên chủ động gọi mình đi uống rượu?”

Chu Lập Đông cười chán nản, “Nếu mình biết mình phải làm sao thì đã không ngồi với cậu ở đây!”

“Không phải vì Hác Tư Nguyên chứ?” Hoắc công tử luôn nói mà không suy nghĩ.

Chu Lập Đông đang định nâng cốc dừng tay lại giữa không trung, “Nếu đúng thì sao?”

“Đúng thì không có gì hay!” Hoắc công tử uống cạn ly rượu, “Tiểu tài nữ không thể đợi cậu được!”

“Vì sao?”

“Cậu đã có Thẩm Lợi, cô ấy cũng đã có Tỉnh Thành!”

Chu Lập Đông lắc đầu.

“Uống ít thôi, dạ dày của cậu không khỏe!” Hoắc công tử muốn cầm lấy chén rượu trong tay Chu Lập Đông nhưng Chu Lập Đông giữ lại rồi cười lớn, “Nhưng mình không muốn có Thẩm Lợi, người cô ấy muốn cũng không phải Tỉnh Thành!”

Hoắc công tử lắc đầu, “Thật không hiểu được mối quan hệ lằng nhằng giữa các cậu!”

Chu Lập Đông nhìn thứ nước màu hổ phách trong chén, khẽ nói: “Yến Phi, mình luôn mong được sống đơn giản như cậu...”

Chu Lập Đông bám lên lan can cầu thang, dạ dày đau, vô cùng khó chịu, anh khôn dám động đây, sợ rằng nếu cử động sẽ bị ngã không đứng lên được nữa. “Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi, giờ này lẽ ra cô nên về rồi. Anh muốn gặp cô, nói với cô, cho dù thế nào anh vẫn yêu cô! Nhưng đợi một lúc lâu sau, cánh cửa vẫn không mở, anh hơi mệt mỏi nhưng không dám nhắm mắt, sợ rằng nếu nhắm mắt sẽ bỏ lỡ cơ hội được gặp Tư Nguyên.

Hác Tư Nguyên làm thêm giờ rất muộn, lúc về đến nhà thang máy đã ngừng hoạt động nên đành đi thang bộ.

Cô từ từ bước từng bậc thang, lúc ngẩng đầu lên, cô thấy Chu Lập Đông đang dựa tay vào tay vịn cầu thang.

Anh mệt mỏi cười với cô, cô chỉ có thể nghiêm mặt, không biết nên phản ứng thế nào?

“Tư Nguyên!” Anh tha thiết gọi cô, ánh mắt dịu dàng.

Hác Tư Nguyên nói: “Sao anh lại ở đây?”

Chu Lập Đông ôm ngực, cố gắng đứng thẳng người, “Anh đợi em về!” Trên người anh nồng nặc mùi rượu.

“Anh nhầm chỗ rồi, cũng nhầm người rồi!” Tư Nguyên buồn rầu nói rồi đi qua người anh, mở cửa bước vào nhà.

Chu Lập Đông đứng bất động, không có bất kỳ thái độ gì, dường như anh không còn cảm thấy cảm giác cơn đau dạ dày nữa.

Người anh yêu bước qua anh trong chốc lát, sự dịu dàng trong ánh mắt của anh tan dần, chỉ còn lại sự cô đơn và buồn bã.

Tư Nguyên dựa người lên cánh cửa, để mặc cho nước mắt chảy xuống, cô mong sao tất cả chỉ là một giấc mộng rồi tỉnh giấc! Nhưng ngược lại, đây không phải là một giấc mơ, bởi vì cô không thể kìm nén cảm giác đau đớn trong lòng.

Bên ngoài cửa, Chu Lập Đông đứng đó rất lâu, anh mơ hồ đứng ở cầu thang, bỗng nhiên không biết nên đi đâu?

Cuối tháng Hai, lớp học nghiên cứu sinh của đại học Giao thông bắt đầu, địa điểm ở tầng bốn tòa nhà Tư Nguyên.

Tam kiểm khách lái xe đến cổng phía đông của đại học Giao thông, đi qua hồ rồi đỗ xe ở cổng phía nam. Hoắc công tử kéo Chu Lập Đông rồi nói: “Chúng ta lại quay trở về cái thời sinh viên rồi!”

Chu Lập Đông nhìn thấy dòng chữ to bắt mắt trên tòa nhà Tư Nguyên, cảm thấy hơi hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ đến rất lâu trước đây, Hắc Tư Nguyên đã chỉ lên những chữ này và nói: “Anh nhìn xem, tòa nhà này được đặt theo tên em!” Giọng nói của cô vẫn còn in dấu rõ ràng trong ký ức của anh, mãi vẫn không quên!

Tĩnh Thành vỗ lưng Chu Lập Đông rồi nói: “Không được tức cảnh sinh tình, mau lên lớp thôi!”

Chu Lập Đông định thần lại, cười với Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi: “Hai người có còn nhớ Tư Nguyên đã nói gì không? Tòa nhà này được đặt theo tên của cô ấy!”

Tĩnh Thành không nói gì, bỗng nhiên có một người nào đó nói xem vào: “Tôi đang không biết ai nhắc đến Tư Nguyên, hóa ra là các anh!”

“Tổ Kế!” Hoắc công tử mở to mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt.

Tổ Kế bước đến trước mặt Chu Lập Đông, ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm giọng hỏi: “Bỗng nhiên anh lại nhớ đến Hắc Tư Nguyên sao?”

Chu Lập Đông cố gắng mỉm cười, bị cát bay vào mắt, anh tháo kính và lấy đầu ngón tay dụi mắt, một lúc sau mới nói: “Phải, tôi vẫn nhớ cô ấy, và chỉ nhớ cô ấy!” Giọng nói khàn khàn như nói cho mình nghe. Tổ Kế nhìn thái độ của Chu Lập Đông rồi buông một câu: “Giả dối!” rồi bỏ đi.

“Tổ Kế!” Hoắc công tử hét gọi sau lưng cô, cô giả vờ như không nghe thấy.

Trong lúc học, Tổ Kế ra ngoài mua nước và gặp Chu Lập Đông.

Chu Lập Đông dừng lại nhường đường cho cô rồi nói: “Những năm gần đây, cô và Tư Nguyên vẫn liên lạc chứ?”

Tổ Kế trợn mắt nhìn anh: “Mặt anh dày thật, vẫn còn hỏi về Tư Nguyên được sao?”

Chu Lập Đông thở dài: “Tôi có lỗi với cô ấy!”

“Hừ, đương nhiên anh có lỗi với cô ấy! Vì chia tay với một con người xấu xa như anh, cô ấy không ăn không uống suốt nửa tháng, sau đó còn bị trầm cảm, một năm liên tục phải đi khám bác sĩ tâm lý!”

Chu Lập Đông cười khổ sở, “Vì một con người xấu xa như tôi, cô ấy không đáng phải làm thế!”

Tổ Kế thấy Chu Lập Đông lại lấy kính ra lau mắt liền nói: “Lúc anh tốt nghiệp ra trường, ngày nào mắt Tư Nguyên cũng sưng đỏ, tôi khuyên thế nào cũng không có tác dụng...sau đó, tôi mắng cô ấy, thật là mất mặt! Mãi cô ấy mới không khóc nữa!”

Chu Lập Đông cắn răng, “Cô ấy không phải một người hay khóc!”

Tổ Kế cảm thấy khóe mắt hơi cay, đưa tay lên lau mắt mới biết mình đang thương xót cho Tư Nguyên, cô giận dữ nhìn Chu Lập Đông: “Nói với anh những lời này cũng như đàn gảy tai trâu!”

Kết thúc buổi phụ đạo, Tĩnh Thành gọi điện cho Hắc Tư Nguyên: “Tôi đi học ở đại học Giao thông, ở tòa nhà của cô và gặp Tổ Kế bạn cùng phòng cũ của cô”

Giọng của Tư Nguyên dịu dàng vang lên, “Nghe anh nói sao mà thân thiết thế? Tòa nhà của tôi? Đó là chuyện xưa lắm rồi...”

Tĩnh Thành cũng cười, “Phải, lâu lắm rồi!” Nghe thấy có tiếng chuông điện thoại đổ ầm ầm ở đầu dây bên kia, Tĩnh Thành hỏi: “Cô đang làm thêm ở công ty sao?”

“Vâng, bận chết mất, tổng giám đốc Châu giục tôi làm bản thiết kế, có thời gian nói chuyện tiếp!” Tư Nguyên muốn tắt điện thoại.

“Tư Nguyên, lát nữa chúng ta đi ăn đêm nhé!” Tĩnh Thành nói to.

“Được, đợi lát nữa liên lạc lại! Tôi mời sư huynh ăn món bánh hấp cua ở miếu Thành Hoàng!”

Tĩnh Thành bất giác bật cười, ngẩng đầu lên, anh nhận ra Chu Lập Đông đang đứng trước mặt mình,

Anh cảm điện thoại rồi nói: “Mình đã hẹn Tư Nguyên đi ăn đêm, lát nữa học xong, mình không đợi cậu và Yến Phi nữa!”

Chu Lập Đông nghe xong chỉ cười, rồi lảo đảo ngã về phía ban công ngoài hành lang, cũng may, anh vẫn còn ý thức, trong tình huống nguy cấp, anh bám vào mép ban công.

“Sao thế? Không phải là đồ kỵ đầu chứ!” Tĩnh Thành định đưa tay đỡ anh.

Anh chặn tay Tĩnh Thành, “Mình đồ kỵ thì sao?”

Tĩnh Thành nghiêm túc nói: “Lập Đông, buông tay ra, trên đời này, chỉ có duy nhất là thuốc hối hận là không thể bán!”

Trần Khánh Sơn nói chuyện với Chu Lập Đông, lên kế hoạch cho anh và Thẩm Lợi kết hôn vào tháng Ba, Chu Lập Đông không đồng ý cũng không phản đối.

“Ai chưa từng trẻ tuổi, không chơi quá đà là được!”

Nghe thấy hai chữ “trẻ tuổi”, trong lòng Chu Lập Đông cảm thấy đau đớn, vì sao anh không muốn nhìn lại tuổi trẻ của mình?

Gần đây, Thẩm Lợi đã thay đổi không ít, đi làm về cô không đến quán rượu và phòng tập thẩm mỹ nữa mà về nhà sớm, cùng bảo mẫu chuẩn bị bữa tối. Chu Lập Đông lại về muộn bất thường, có lúc anh ở lại công ty làm việc đến khuya.

Đối với thời gian kết hôn sắp đến, hai người đều ngậm miệng không nói gì, dường như họ là hai người ngoài cuộc.

Ông Chu từ quê lên Bắc Kinh để chuẩn bị hôn lễ cho con trai. Chu Lập Đông đưa ông đi một vòng nhưng đi đâu ông cũng không thuận mắt: “Ồ thành phố tổ chức hôn lễ không kỹ lưỡng, khác xa ở quê chúng ta!”

Thẩm Lợi không vui nói với bố mẹ: “Đến giúp cái gì? Con thấy càng giúp càng khiến mọi người bận rộn!”

Tĩnh Thành đến đón Hác Tư Nguyên đi làm về, đứng ngoài cửa hét: “Ông Châu, ông lại trêu Hác Tư Nguyên sao? Cẩn thận tiểu sư muội bãi công!”

“Tôi đâu dám đắc tội với Tư Nguyên, chỉ muốn đùa cô ấy một chút!” Ông Châu vội vàng phân bua.

Tư Nguyên và Tĩnh Thành bật cười, Tư Nguyên nói: “Tĩnh sư huynh nhờ cháu giúp anh ấy tư vấn nên mua quà gì mừng cháu gái anh ấy, chúng cháu về trước!”

Ông châu nói: “Đi đi, ngày mai phải làm thêm giờ, giúp tôi chuẩn bị tốt giấy tờ cho dự án bên Cửu Đỉnh, cuối tuần này cần dùng!”

“Đấy, lại bóc lột cháu rồi!” Tư Nguyên giả vờ trách móc.

Bước ra khỏi công ty, Tĩnh Thành hỏi Tư Nguyên, “Ông Châu có quan hệ kinh doanh với Cửu Đỉnh từ lúc nào?”

“Hai ngày trước có một khách hàng giới thiệu giúp!”

“Cô không biết Lập Đông chính là phó tổng giám đốc của Cửu Đỉnh!” Tĩnh Thành có vẻ hơi lo lắng.

“Là tổng giám đốc Châu và anh ấy làm ăn với nhau, không phải tôi!” Tư Nguyên cười nói: “Rẽ phải phía trước là cửa hàng chuyên bán đồ trẻ sơ sinh, có lẽ nên qua đó xem!”

Tĩnh Thành và Tư Nguyên bước vào cửa hàng, nhân viên ở đó vội vàng chạy lại giới thiệu đồ cho trẻ sơ sinh. “Không biết con anh chị lớn bằng nào?” Nhân viên bán hàng hòa nhã hỏi.

Tĩnh Thành không sửa lại, cười nói: “Ba tháng tuổi.”

Tư Nguyên đỡ khóc đỡ cười, vội vàng giải thích: “Chúng tôi đi mua đồ cho con người khác!”

Có lẽ vì muốn tạo cảm giác gần gũi, nhân viên bán hàng tiếp tục hỏi: “Hai người chưa có ý định sinh con sao?”

Tư Nguyên chỉ vào Tĩnh Thành rồi chỉ vào mình nói: “Chị nhầm rồi, chúng tôi..., chúng tôi chỉ là bạn bè!”

Tĩnh Thành đứng bên cạnh cười, kéo Tư Nguyên rồi nói với nhân viên bán hàng: “Chúng tôi sẽ nghĩ đến chuyện có con sau!”

Tư Nguyên lo lắng, nghiêm mặt nói: “Tĩnh sư huynh! Đừng trêu đùa lung tung!”

Tĩnh Thành vội vàng bịt miệng.

Nhân viên bán hàng nói: “Hai người rất xứng đôi! Nếu có con, chắc chắn nó sẽ rất xinh đẹp và đáng yêu!”

Thấy thái độ của nhân viên bán hàng, Tĩnh Thành rất vui, mua rất nhiều đồ của cửa hàng.

Mặc dù Tư Nguyên liên tục nhắc anh có những thứ không dùng được, nhưng Tĩnh Thành không nghe, Tư Nguyên nói: “Anh đã có kinh nghiệm. có chủ kiến, còn gọi em nhờ tham mưu làm gì?”

Tĩnh Thành nháy mắt: “Gọi để em giúp anh mang đồ!”

Tư Nguyên cười khổ sở.

Chiều thứ Sáu, giờ tan tầm, đường vành đai hay tắc, Tĩnh Thành lái xe đi một đoạn rồi lại dừng, Tư Nguyên cảm thấy buồn chán, cầm một thứ đồ chơi mà Tĩnh Thành vừa mua, Tĩnh Thành nói: “Cô vẫn thích chơi gấu bông chứ?”

Tư Nguyên ngạc nhiên rồi cười khẽ, “Sao sư huynh biết?”

“Đã từng nghe người khác nói!” Tĩnh Thành muốn cắn đầu lưỡi của mình.

“Ồ? Ai có thể nhớ được những điều này?”

“Quên rồi,... hình như nghe thấy điều này từ rất lâu rồi.”

Tư Nguyên không hỏi nhiều nữa, cô tiếp tục nghịch đồ chơi, một lúc sau buồn bã nói: “Thích gấu, thật ra là muốn hiểu món quà tặng đó có ý nghĩa gì, đáng tiếc là anh ấy không hiểu!”

“...”

Tĩnh Thành tiện tay mở đài, chỉnh đến kênh âm nhạc: “Nghe nhạc một tí, tình hình này chắc phải tắc hơn một giờ đồng hồ!”

Trong bài hát vang lên tiếng người dẫn chương trình nói tiếng phổ thông không chuẩn: “... Chúc Phúc Linh Linh có thể sớm lấy lại được trái tim của bạn trai... Tặng cô bài hát Một vụn lý do!”

Bài hát do một nam ca sĩ trình bày, chất giọng trong, tình tế và tình cảm, vô cùng buồn bã và sầu bi.

Lúc không thể giữ lại tình cảm và quyết định ra đi

Em muốn anh tìm một lý do để em quay lại nhưng cuối cùng em vẫn rời xa

Em nói lúc chia tay không được rơi nước mắt

Lúc ly tan em quyết định lãng quên

Anh cũng muốn tìm một lý do thay đổi kết cục nhưng rồi vẫn phải buông tay

Em nói sau khi chia tay không được để mình buồn bã

Nếu em cần lý do một vụn lý do có đủ không

Nếu sớm biết anh quá nặng tình, dù em nói gì anh cũng không để em ra đi

Nếu anh cần lý do, một vụn lý do có đủ không

Nếu sớm biết anh quá nặng tình, dù em nói gì anh cũng không buông tay

Tư Nguyên chăm chú lắng nghe, chìm đắm vào những cảm xúc riêng của mình và trầm tư một hồi lâu.

Nhìn thấy khoe mắt Tư Nguyên hơi đỏ, Tỉnh Thành nói: “Bây giờ những người đàn ông vô duyên vô cố phụ tình có rất nhiều, hà tất phải tìm một vạn lý do, đúng là già mồm!” Anh chuyển sang kênh khác. “Nghe tẩu nói của đài Đức Vân có thể giúp người ta sống thọ hơn hai năm!”

Tư Nguyên vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe cộ đi lại nườm nượp, nhưng cho dù thế nào cô vẫn cảm thấy sự điều tàn giữa khung cảnh phồn hoa đó. Cô biết, một mối tình tuyệt vọng giống như hoa nở vào buổi đêm, đẹp dễ nhưng cô đơn và yên lặng.

Thấy Tư Nguyên trầm tư, Tỉnh Thành hỏi: “Có phải cô lại nhớ đến chuyện buồn nào đó không?”

Tư Nguyên vuốt mái tóc bị gió thổi làm rối, “Buồn bã đã trở thành quá khứ rồi!”

Nhưng quá khứ đó trở thành vật cản mãi mãi!

Hoắc công tử gọi điện than thở với Tỉnh Thành: “Mình bị tắc đường ở vành đai hai!”

“Mình cũng thế!” Tỉnh Thành cố gắng ấn còi, “Hai mươi phút rồi, không nhúc nhích được!”

Có người cùng cảnh ngộ nên tâm trạng của Hoắc công tử có vẻ khá hơn: “Tiếp tục giữ liên lạc nhé, mình nhắm mắt một lát!”

Tư Nguyên nhìn Tỉnh Thành, “Hoắc công tử gọi phải không?”

Cậu ta cũng bị tắc đường, nhưng vẫn đang ở trước chúng ta!” Tỉnh Thành nói.

Tư Nguyên cười, “Nghe giọng của anh ấy trong điện thoại là biết ngay, chẳng trách Tổ Kế thường nói Hoắc công tử giống như Thái Sơn!”

“Thái Sơn?” Tỉnh Thành cũng cười, “Yến Phi là người luôn sống đơn giản và rất vui vẻ!”

“Thật là ngưỡng mộ anh ấy!” Tư Nguyên thở dài.

Tỉnh Thành hít thở một hơi thật sâu rồi nghiêm túc nói: “Thật ra, cô cũng có thể vui vẻ giống như cậu ấy!”

“Tôi có thể như thế không?” Tư Nguyên hỏi với giọng không tin.

“Đương nhiên! Chỉ cần cô muốn!”

Tư Nguyên bối rối trước ánh mắt của Tỉnh Thành, cô vội vàng quay đi, nói với giọng yếu ớt: “Xin lỗi, Tỉnh sư huynh, tôi nghĩ tôi cần có thời gian!”

Tỉnh Thành cũng không ép cô, anh nói: “Tôi tình nguyện chờ đợi!”

Chu Lập Đông đứng giữa đường, để mặc cho gió lạnh xuyên vào người, lúc này, anh không biết nên đi đâu.

Dường như anh cảm thấy quả núi vàng đang ép lên người mình biến mất, anh cảm thấy nhẹ nhõm và được giải thoát, đồng thời trong lòng cũng đầy cảm giác mất mát và buồn bã!

Anh ôm lấy ngực, cảm thấy trong miệng mình đầy mùi tanh của máu, dạ dày nóng như lửa đốt khiến anh đau đớn, dạ dày của anh lại chảy máu, giày vò cơ thể anh!

“Tư Nguyên!” Anh gọi cô, anh hy vọng cô có thể ở bên anh, yên lặng nhìn anh và cười hiền dịu!

Hình bóng của cô chao đảo trước mặt anh, nhưng không thật.

7. Chương 07

Chương 7: Hạnh phúc ước hẹn của chúng ta

Hôm qua hôn hạnh phúc của tôi

Hôm nay đã trở thành hư ảo
Tình yêu chân thành tôi có được
Chưa bao giờ có thể bền lâu

- Heine -

Chu Lập Đông về công ty nghỉ một lúc lâu mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Nhìn thấy Thẩm Lợi, anh không ngạc nhiên, chỉ ôn tồn nói: “Xin lỗi, sáng nay anh giận quá!”

Càng nhìn càng thấy anh nhã nhặn bao nhiêu, Thẩm Lợi càng lo lắng bấy nhiêu: “Lập Đông, anh tha thứ cho em!... Em xin anh, em chỉ nhất thời bị cảm dỗ!”

“Em đừng nói gì nữa!” Chu Lập Đông ngắt lời cô.

“Không, em yêu anh. Lập Đông, em yêu anh,...” Thẩm Lợi càng hận rằng không thể móc được trái tim của mình ra cho anh xem, “Em chỉ không chịu đựng được việc anh lạnh nhạt với em! Nên mới...”

Chu Lập Đông bình tĩnh nhìn Thẩm Lợi hấp tấp giải thích, “Nói nhỏ thôi, đang ở công ty, nếu em không ngại người ngoài biết!”

Thẩm Lợi giống như một con gà trống bị thua, cúi đầu lao vào ghế sofa khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Vì sao anh không tin em yêu anh?... Vì sao anh không tin?... Lập Đông, em yêu anh như thế...”

Chu Lập Đông không động lòng, giọng của anh bình tĩnh như chưa bao giờ bình tĩnh đến thế, anh nói khẽ: “Không, em không yêu con người anh mà là bề ngoài của anh, em không để ý đến con người anh, mà là diện mạo, học vị của anh... Những điều em yêu chỉ là hư vinh! Có nhiều lần, em tự hào giới thiệu với mọi người anh là chồng sắp cưới của em, khoe khoang với năng lực của anh với người khác để đề cao anh! Em chọn anh vì anh có thể bù đắp những khuyết điểm về học vấn, dung mạo của em, không phải vì em thật sự cần tình yêu của anh! Đương nhiên, anh cũng vô sỉ, vì tiền, vì tiền đồ, mặc dù biết mục đích của em nhưng vẫn giả vờ không biết để đóng kịch cùng em!”

Thẩm Lợi nghe Chu Lập Đông nói, cô không khóc nữa, nổi giận bóp cổ Chu Lập Đông rồi mắng: “Chu Lập Đông, anh không phải là người! Anh là đồ súc sinh! Anh là một con sói đội lốt cừu! Hóa ra, anh luôn lợi dụng em! Anh không yêu em, anh lừa em, anh là kẻ lừa đảo, tên lừa đảo”

Chu Lập Đông mặc cho cô bóp cổ mình, không phản kháng, mặt anh đỏ lên vì thiếu oxy, đến lúc anh sắp không thở được nữa, Thẩm Khánh Sơn lao vào kéo Thẩm Lợi ra: “Cẩn thận giữ đứa bé trong bụng con! Sao các con lại có thể làm như thế, sắp trở thành bố mẹ mà còn gây chuyện ầm ỹ!”

Thẩm Lợi đột ngột buông tay, thất thần ngã lún xuống thảm.

“Có chuyện gì thế? Thư ký Trần nói các con cãi nhau!” Trần Khánh Sơn hỏi.

Chu Lập Đông đứng dậy, cúi đầu nhìn Thẩm Lợi rồi nhìn Thẩm Khánh Sơn, buồn bã cười: “Hóa ra là như vậy! chẳng trách vội vàng muốn kết hôn!”

“Chu Lập Đông, con có ý gì?” Thẩm Khánh Sơn nghiêm mặt.

“Đi hỏi con gái yêu quý của ông! Hỏi cô ta, đứa trẻ trong bụng là của ai!” Chu Lập Đông nâng giọng kính, trong lòng cảm thấy không thoải mái, đã lâu rồi anh không ngủ cùng cô, thực sự anh không yêu cô, nhưng không ngờ cô lại quá đáng như vậy.

Thẩm Lợi khóc to, mặt mày nhăn nhó: “Chu Lập Đông, ngoài anh ra còn có ai? Anh không cần máu mủ...” Cô chưa nói xong, Chu Lập Đông đã lạnh lùng nhìn cô rồi hỏi: “Có phải trí nhớ của em gần đây không tốt không, có cần nhớ lại không?”

Chu Lập Đông cười điên dại.

Thẩm Lợi chỉ khóc, không nói được gì nữa.

Trong phòng khách sang trọng của nhà họ Thẩm, không khí rối loạn.

Thẩm Lợi muốn giết Chu Lập Đông nhưng bị ông bà Thẩm ngăn lại.

Thẩm Khánh Sơn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Chu Lập Đông rồi nói: “Đều tại bố mẹ chiều Thẩm Lợi, con không thể tha thứ cho nó sao?”

Chu Lập Đông lắc đầu: “Chúng con không yêu nhau, đến với nhau sẽ không hạnh phúc!”

“Con người không phải sống đều dựa vào tình yêu! Nếu con ở lại, sau này Cửu Đỉnh sẽ là của con!” Tóc oogn màu hoa râm, trong mắt thể hiện rõ khí chất nhà kinh doanh. Nhớ lại năm đó, ông cũng lôi kéo Chu Lập Đông như vậy, nhưng bây giờ nhìn lại, những điều này không còn quan trọng nữa...

“Bố không thể giữ con, dù sao Thẩm Lợi mới là con gái bố!” Chu Lập Đông lắc đầu.

“Chàng trai trẻ, rất khó để bố coi trọng con, nếu hôm nay con bước ra khỏi cửa thế này, con sẽ không còn gì nữa, ngay cả đường lùi cũng không có, con phải suy nghĩ rõ ràng!”

“Con đã hạ quyết tâm, bố không cần tìm cách mê hoặc con nữa! Con sợ mình do dự rồi sẽ trở thành nô lệ của tiền bạc và quyền lực!” Chu Lập Đông tự cười mình.

“Được, đi đi. Sau này, cậu không còn bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Thẩm nữa!” Thẩm Khánh Sơn xua tay.

“Ông Thẩm, dù nói như thế nào, nhiều năm nay, cảm ơn sự chăm sóc của ông. Tôi biết ông đối xử với tôi rất tốt, tôi sẽ luôn ghi nhớ!” Lập Đông tiến lên một bước, thành khẩn tạ lễ với Thẩm Khánh Sơn rồi dứt khoát bỏ đi.

Phía sau tiếng hét của Thẩm Lợi vang lên nhức óc: “Chu Lập Đông, tôi nguyện rửa anh, anh sẽ không được chết yên ổn!” Sau đó là tiếng vỡ của thủy tinh và gốm sứ.

Chu Lập Đông không quay đầu lại, cũng không cần quay đầu lại.

Ông Chu nghe nói con trai hủy bỏ hôn lễ, hơn nữa còn cắt đứt quan hệ với nhà họ Thẩm liền tát Chu Lập Đông, “Con điên rồi, sao có thể đắc tội với họ như thế? Nhiều năm nay, con có làm trâu làm ngựa cho họ cũng không trả công hết được!”

“Mấy năm nay, con đã làm trâu làm ngựa rồi, con muốn trở lại làm người!” Chu Lập Đông đứng thẳng người nhìn bố, “con không muốn sống như một cái xác không hồn nữa, hơn nữa, bây giờ con không còn là con của năm đó, con có thể có được những thứ con muốn bằng chính năng lực của mình!”

Ông Chu cầm túi thuốc lá, hít liên hai hơi rồi thu dọn hành lý, “Vừa mới được vài ngày sống yên ổn, sao nói thay đổi là thay đổi được? Đúng là quỷ đói!”

Chu Lập Đông quỳ xuống đất rồi nói: “Có con ở đây, con sẽ không để bố mẹ chịu nghèo khổ!”

Ông Chu không thêm để ý đến anh, tự nói với chính mình: “Trước khi về, bố muốn nói chuyện với ông bên đó, được không? Mấy năm nay uống phí công người ta chăm sóc con!”

“Bố đừng đi nữa, gặp nhau lại khó xử!”

Ông Chu nghĩ ngợi, “Không nên đi, sao bố còn có mặt mũi để gặp người ta nữa!”

Ra khỏi nhà họ Thẩm, Chu Lập Đông đi tay không, nhưng không phải không còn gì. Tiền thưởng hàng năm ở Song Nguyệt anh giữ trên danh nghĩa của mình đủ để anh xoay xở một thời gian.

Vài ngày sau, anh chính thức thông báo cho Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi tin anh chia tay với Thẩm Lợi.

Tỉnh Thành rất ngạc nhiên: “Lập Đông, cậu nói đùa với mình sao?”

Hoắc công tử sờ trán Lập Đông: “Không sốt! Cậu chưa bao giờ thích đùa cả!”

Chu Lập Đông cười nho nhã, không hề buồn bã, thay vào đó là một niềm vui khó diễn tả: “Từ bây giờ, mình sẽ đàn đúm với các cậu!”

Tỉnh Thành nghiêm mặt nói: “Đàn đúm với bọn mình sao, nhưng cậu đừng có ý gì với Tư Nguyên!”

“Cho dù mình nói không có ý gì cậu cũng có thể yên tâm không?” Chu Lập Đông nửa đùa nửa thật hỏi.

Hoắc Yến phi vỗ vai hai người: “Đừng tính toán chuyện đó nữa, bây giờ, Lập Đông muốn về công ty, mình có thể xin phép không?”

“Miễn bàn!” Tỉnh Thành nói, “Hai năm rồi mình cũng không nghỉ phép! Hai năm nay cậu đã có một chuyến đi Hawaii rồi, dù nói như thế nào mình xin phép nghỉ mới đúng!”

“Cậu xem, bình thường Tỉnh Thành vẫn bắt nạt mình như thế!” Hoắc công tử bực bội tố cáo với Chu Lập Đông.

Chu Lập Đông không để tâm, cười với vẻ hài lòng!

Rời khỏi Cửu Đỉnh, Chu Lập Đông tạm thời nhàn rỗi, lúc không có việc, anh đọc tin về bất động sản, muốn tìm cho mình một căn hộ, Chọn đi chọn lại vẫn không hợp ý. Một ngày đi học ở đại học Giao thông, đọc được quảng cáo gần tòa nhà Tư Nguyên có một khu nhà, anh mới hạ quyết tâm.

Nói chuyện với Hoắc công tử và Tỉnh Thành, Hoắc công tử kiên quyết phản đối: “Lúc hơn bốn nghìn một mét thì không mua, bây giờ mười bốn nghìn rồi, không đáng mua!”

“Mua để mình ở thì có gì đáng hay không đáng!” Chu Lập Đông vẫn không thay đổi quyết định.

“Hóa ra cậu vẫn chưa hết tình cảm với Tư Nguyên...”

“Mình chưa bao giờ nói mình hết tình cảm với Tư Nguyên.”

Thấy ánh mắt kiên định của Chu Lập Đông, bỗng nhiên Tỉnh Thành run rẩy, anh cảm thấy tình yêu của mình vô cùng mờ mịt!

Chu Lập Đông luôn là người làm việc rất hiệu quả, sau vài lần tư vấn mua nhà, căn hộ đã mang tên anh.

Đứng trong căn hộ mình mới mua, mở cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên có thể nhìn rõ tòa nhà Tư Nguyên. Anh cười, nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên anh cười thoải mái như thế, rạng rỡ giống hệt một đứa trẻ!

8. Chương 08

Chương 8 : Có lúc nguyện lựa chọn không buông tay

Con người được sinh ra hai lần sao?

Đúng.

Lần đầu tiên là ngày bắt đầu sự sống;

Lần thứ hai là ngày manh nha một tình yêu.

-Victor Hugo-

Cuối cùng Chu Lập Đông cũng có thể đường đường chính chính gặp Hác Tư Nguyên, có vài lần, anh đợi cô trên đường cô đi làm về, hy vọng có thể gặp cô một cách tình cờ! Nhưng lần nào Hác Tư Nguyên cũng nhìn thẳng về phía trước và đi qua anh, bỏ qua cơ hội tương phùng mà anh đã diễn tập nhiều lần!

Cô đã thay đổi, không còn là người thiếu nữ ngây thơ non nớt thời học đại học nữa, bây giờ trong ánh mắt của cô thể hiện sự trưởng thành và tự tin, rõ ràng là một nhân viên công chức thực thụ.

Một lần nữa Chu Lập Đông lại nhìn thấy bóng dáng Hác Tư Nguyên dần dần biến mất trong tầm mắt, trong lòng anh không khỏi cảm thấy buồn rầu! Anh nghĩ, phải đuổi theo để nói với cô ấy anh đã đợi cô ấy bao nhiêu lâu, nhưng vừa bước được vài bước anh lại do dự.

Anh không dám nghe câu nói thốt lên từ miệng cô “Anh không cần tìm gặp em nữa”, anh không có đủ dũng cảm để chấp nhận.

Không cần đến công ty hàng ngày, Chu Lập Đông ở nhà thu dọn đồ đạc, căn hộ đã được sửa chữa, mua thêm một số đồ đạc nữa là có thể đến ở, Chu Lập Đông mua đồ dùng trong nhà, thay đổi cách bày biện, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi muốn giúp nhưng bị anh khéo léo từ chối: “Các cậu ở công ty giúp kiếm tiền đi!”

Chu Lập Đông thích ở trong bếp, vì từ đây nhìn ra ngoài, có thể thấy toàn cảnh của đại học Giao thông, đặc biệt là có thể nhìn thấy lời dạy uống nước nhớ nguồn trên giảng đường chính và hàng cây ngân hạnh dưới tòa nhà Tư Nguyên, anh nhìn về hướng đó, dường như nhìn thấy Hác Tư Nguyên!

Anh dần dần hiểu ra, khi nhớ nhung một người cần có sự yên tĩnh, chỉ như vậy, trái tim mới không bị gò ép, tự do đến được bên bờ của tình yêu!

Tranh thủ thời gian này, Chu Lập Đông cẩn thận điều chỉnh chế độ ăn uống của mình, anh ăn các loại cháo dinh dưỡng tốt cho dạ dày, đúng là hiệu quả không tồi, số lần dạ dày bị chảy máu giảm dần, khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ có điều, số lần anh nhớ Hác Tư Nguyên tăng dần, có lúc anh hy vọng vào những điều tốt đẹp, có lúc lại lo lắng hốt hoảng. Anh tự cười mình, không biết vì sao từ một người lạnh lùng, xấu xa, anh lại trở thành một người sống tình cảm đến thế? Hóa ra, con người chỉ thay đổi sau một suy nghĩ!

Hoặc có lẽ, tận đáy lòng mỗi người đều ẩn giấu con người thật của mình và bộc lộ vào một thời điểm thích hợp.

Chuyện Chu Lập Đông và Thẩm Lợi chia tay, Hác Tư Nguyên nghe đích thân Thẩm Lợi nói.

Đó là vào một sáng đầu tuần, Tư Nguyên phải đi gặp khách hàng bàn bạc phương án, đang vội vàng bước vào cổng công ty, cô thấy Thẩm Lợi quần áo nhếch nhác đứng chặn trước cửa, nhìn thấy cô liền lao đến chửi: “Hác Tư Nguyên, cô và Chu Lập Đông sẽ không được chết yên ổn!”

Tư Nguyên không muốn gặp cô ta, nhưng nhìn thấy đồng nghiệp xung quanh đang nhìn mình với ánh mắt hoài nghi, cô không chịu đựng được, bước tới trước mặt Thẩm Lợi, nói rất rõ ràng: “Tôi và Chu Lập Đông không có bất kỳ quan hệ nào! Cô tìm nhầm người rồi!”

Thẩm Lợi hét lên như bị điên: “Nếu không phải vì cô, sao Lập Đông có thể rời xa tôi?”

Tư Nguyên ngạc nhiên: “Chu Lập Đông rời xa cô?” nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Cô hãy soi gương xem, cô như thế này, bất kỳ ai cũng sẽ rời xa cô!”

Tư Nguyên không hận Thẩm Lợi, nhìn thấy đáng vẻ cô ta như thế, cô còn thông cảm với cô ta.

Phụ nữ không thể sống dựa vào đàn ông, cô thầm nhắc mình như thế.

Thẩm Lợi nổi điên, túm lấy tóc Tư Nguyên, cố gắng dúi cô ngã xuống đất, “Cô là người đàn bà dâm dăng, quyến rũ Lập Đông, tất cả là vì cô, anh ấy mới không cần tôi nữa! Cô chết đi!”

Lúc chửi người khác, người ta không nghĩ xem có phải đang chửi mình không, có lúc chỉ vì sướng miệng mà làm mất đi nhân cách!

Mặc dù Tư Nguyên không quá yếu ớt, nhưng cô không chịu được sự việc ầm ĩ như thế này “Ai đó đi gọi tổng giám đốc Châu giúp tôi!”

Ông Châu nghe nói con gái yêu ngàn vàng của Thẩm Khánh Sơn đến gây chuyện, hơn nữa còn tìm gặp trợ thủ đắc lực nhất của ông là Hác Tư Nguyên nên bất chấp quan hệ làm ăn với nhà họ Thẩm, trực tiếp gọi bảo vệ.

Nhìn thấy Hác Tư Nguyên bị Thẩm Lợi làm bị thương ở mặt, ông Châu nổi giận, giơ tay tát Thẩm Lợi hai cái, “Muốn bắt nạt người khác sao, cô nhầm đối tượng rồi!”

Thẩm Lợi bị đánh nên tỉnh táo trở lại, trợn mắt nhìn Hác Tư Nguyên: “Tôi hận cô, cả đời nguyên rửa cô!”

Cô ta lại nhìn ông Châu, cười một cách quái dị: “Tôi sẽ bắt ông phải trả giá vì hai cái tát ngày hôm nay!”

Ông Châu lấy thuốc sát trùng lau vết thương cho Tư Nguyên, “Nếu để lại sẹo, chắc chắn Tỉnh Thành sẽ kết tội tôi! Cô phải phối hợp với tôi, đừng động đây!”

Ông Châu bảo người khác giữ tay chân Tư Nguyên rồi giúp cô rửa vết thương.

Lúc lại gần, Tư Nguyên luôn cảm thấy ông Châu trông rất quen, giống hệt ai đó trong ấn tượng của cô, nhưng cô không thể nhớ ra là ai. “Chú Châu, trước khi cháu đến công ty, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa?” Tư Nguyên nhìn thẳng vào mắt ông Châu.

Ông Châu cười, tay cầm khăn hơi run, “Không, chúng ta chưa bao giờ gặp nhau!”

“Không đúng! Chắc chắn là đã gặp rồi, nếu không sẽ không thấy quen như thế!” Tư Nguyên khẳng định.

“Đừng động đây, nhìn xem, chỗ da này bật ra rồi!” Ông Châu nói vòng quanh.

“Tổ Ké!” Tư Nguyên buột miệng nói, “Trông chú rất giống Tổ Ké.”

“Sao tôi có thể quen con bé đó được?” Ông Châu phủ nhận.

“Con bé đó? Ai nói cho chú biết Tổ Ké là nữ thế?” Tư Nguyên nhìn ông Châu.

“Thua cô rồi, phải tôi biết Tổ Ké” Cuối cùng ông Châu cũng thừa nhận.

“Hình như không chỉ đơn giản là quen biết?”

“Bố nó là em trai tôi!”

“Lúc cháu đến công ty làm, có phải Tổ Ké đã nói đỡ giúp cháu trước rồi không?”

“Cô là bạn của nó mà! Chăm sóc cô là điều nên làm!” Ông Châu cười, “Nó bảo không được nói cho cô biết!”

“Tổ Ké!” Tư Nguyên cười, mắt cô cay cay muốn khóc, “Hóa ra cô ấy luôn giúp đỡ cháu!”

Tĩnh Thành biết chuyện Thẩm Lợi đến công ty của Tư Nguyên gây chuyện, vội vàng đến gặp cô. Nhìn thấy Tư Nguyên bị thương, anh không tránh khỏi thương xót, anh nói: “Tư Nguyên, sao lại gây chuyện với Thẩm Lợi? Cô nên tránh xa người phụ nữ chua ngoa đó mới phải!”

Tư Nguyên cười, “Không sao! Không phải tôi vẫn rất ổn sao?”

Tĩnh Thành chỉ lên mũi cô: “Sắp như vẽ mặt mèo rồi, còn nói là không sao?”

“Ông Châu, sao ông không giúp tôi chăm sóc Tư Nguyên? Để cô ấy bị bắt nạt như thế!” Tĩnh Thành giận dữ, dường như trở thành phụ huynh và người bảo hộ cho Tư Nguyên!

Ông Châu nói: “Đã biết thế nào cậu cũng trách tôi, không phải tôi không để mắt đến cô ấy, tôi đã không để cho người phụ nữ độc ác đó yên thân!” Ông Châu gơ tay mô phỏng động tác, lúc đó Tĩnh Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Lập Đông đến Song Nguyệt xem xét tình hình. Không nhìn thấy Tĩnh Thành ở đó liền hỏi Hoắc Yến Phi: “Tĩnh Thành đâu?”

Hoắc công tử nhìn thấy Chu Lập Đông, kể lại cho anh nghe sự việc: “Thẩm Lợi đến công ty của Tư Nguyên gây sự, Tư Nguyên bị thương, Tĩnh Thành đến đó an ủi!”

Nói xong, bỗng nhiên anh cảm thấy có điều gì đó không ổn, lúc nhìn lại, đã không thấy Chu Lập Đông đâu nữa.

Chu Lập Đông lo lắng, lái xe nhanh như bay đến đó!

Chỉ có điều lúc vừa đến bãi đỗ xe, anh thấy Tư Nguyên đang khoác tay Tĩnh Thành bước ra, anh vội vàng cúi đầu xuống vô lăng.

Mặc một chiếc áo khoác màu tím, hình như Tư Nguyên gầy hơn, có lẽ vì màu áo nên sắc mặt cô trở nên tiêu tụy, cô yên lặng khoác tay Tĩnh Thành đi xa dần. Nhìn thấy họ đi với nhau như thế, Chu Lập Đông thậm tự trách mình, nhiều hơn là cảm giác mất mát và trống rỗng!

... Anh có nên lùi lại không?

Một người là bạn thân của anh, một người là người anh yêu nhất.

Có lẽ anh nên chúc phúc cho họ, có lẽ Tư Nguyên ở bên Tỉnh Thành sẽ hạnh phúc hơn khi ở bên anh.

Anh lái xe lòng vòng quanh vành đai bốn, nhưng dù làm thế nào, lòng anh vẫn rối tung như tơ vò

Trên đài phát thanh bỗng nhiên vang lên một giọng nữ rất dịu dàng: “Bài hát Hạnh phúc ước hẹn được tặng cho Tiểu Tuyết...”

Những giằng co kỳ lạ trong tình cảm

Anh vẫn yêu em

Còn em vẫn hát

Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra

Thời gian trôi đi

Tình yêu đối mặt với sự lựa chọn

Em lạnh lùng anh khóc

Lúc xa nhau không vui vẻ

Em viết

Có những tình yêu chỉ dừng lại ở đây

Thật đau lòng

Sao em mệt mỏi

Hạnh phúc đã ước hẹn

Anh hiểu nên không nói

Tình yêu đã nói, giấc mơ đã xa

Vui và không vui, lần lượt đếm

Em không còn lưu luyến

Những cảm giác yêu thương quá sâu đậm

Anh vẫn nhớ

Nghe đến câu cuối cùng, Chu Lập Đông chảy nước mắt.

Anh chạm vào chiếc túi bằng giấy luôn mang bên mình và hạ quyết tâm.

Chu Lập Đông đã đợi trước cửa rất lâu.

Lần trước anh đã bị từ chối, Tư Nguyên đã dứt khoát nói với anh: “Anh nhầm chỗ rồi, đợi nhầm người rồi!”

Anh không thể biết vận may lần này của mình như thế nào. Ôm một đồng thuốc khử trùng và nước làm mát da, Chu Lập Đông lo lắng đứng chờ. Lúc Tư Nguyên xuất hiện, anh đã không còn nhớ mình đã đợi bao lâu nữa!

“Tư Nguyên!” Anh chỉ dám gọi cô khe khẽ, sợ rằng nếu nói to sẽ khiến cô sợ hãi.

Tư Nguyên giống như bị mê hoặc, cô mở to mắt nhìn Chu Lập Đông.

Nhìn nhau hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng đồ vật bị rơi xuống đất, ánh mắt của hai người mới chuyển sang hướng khác.

“Anh xin lỗi, Tư Nguyên!” Giọng nói trầm trầm của Chu Lập Đông hơi khàn, chan chứa tình yêu và sự hối lỗi!

Tư Nguyên khẽ cười, nước mắt tuôn rơi rồi chảy ra khắp mặt!

Người cô đã từng yêu, mỗi câu nói giống như một vết sẹo bị chảy máu.

Tư Nguyên cúi đầu nhặt thuốc rồi đặt vào tay Chu Lập Đông, nói từng chữ: “Đã-là-quá-khứ-rồi! Hãy-quên-đi!”

Chu Lập Đông giống như bị đánh trúng vào đầu, ngốc nghếch nhìn thái độ kiên quyết của cô.

Hác Tư Nguyên nghĩ, nếu đủ sức, cô sẽ nói chữ “quên” chắc như đinh đóng cột không cho anh hoặc bản thân cô còn bất kỳ hy vọng nào nữa. Nhưng, cô không chỉ không đủ sức mà còn thiếu dũng khí và kiên trì!

Hác Tư Nguyên hận Chu Lập Đông, hận anh lạnh lùng vô tình, bỉ ổi; nhưng cô càng hận mình, biết rõ ràng anh là một người như thế nhưng vẫn không thể xóa nhòa hình ảnh của anh trong ký ức!

Không, cô có thể!

Cô cần phải làm như thế, cô đã không thể tha thứ cho anh nên cần phải quên lãng.

Cô mệt mỏi nằm trên nền nhà, điều hòa lại nhịp thở. “Đây giống như một giấc mộng, sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ!” Cô nói vậy với bản thân.

Cô sẽ không còn là một Hác Tư Nguyên bị người ta bỏ rơi nữa.

Tổ Kế đứng trước khu thương mại Đường Đại đợi Hác Tư Nguyên, cô hẹn cô ấy đi mua sắm.

Lúc Tư Nguyên đến, Tổ Kế vừa nói chuyện điện thoại xong, nhìn thấy Tư Nguyên bước vào, cô nghịch ngợm nháy mắt hỏi: “Sao cậu lại đoán ra ông Châu có quan hệ họ hàng với mình?”

Tư Nguyên cười, “Nếu trách thì chỉ trách hai người quá giống nhau! Không cần đoán, chỉ cần nhìn là biết! Chỉ trách mình trước đây không để ý, nên sớm quan sát thì đã biết từ lâu rồi!”

“Ồ, mấy năm rồi mới phát hiện ra, còn nói là mình và ông ấy quá giống nhau?” Tổ Kế bĩu môi, “Mình đã nói với ông ấy là không được bán mình, cuối cùng vẫn bán!”

“Không phải ông ấy bán cậu, mà là cậu đã làm quá nhiều điều cho mình, khiến mình bất giác nhớ đến cậu!”

“Cậu học được cách ăn nói khách sáo như thế này từ lúc nào thế?”

Tư Nguyên khoác tay Tổ Kế, “Mình khách sáo gì với cậu? Đi thôi, lát nữa mình mời cậu ăn Pizza Hut!”

Tổ Kế nghe thấy vậy, “Sớm biết thế này mình đưa con trai mình đi cùng!”

“Tham lam!” Tư Nguyên cười.

Tổ Kế nhìn thấy một chiếc váy bằng tơ tằm có hình hoa trắng nổi bật trên nền đỏ lúc mặc thử thấy vừa người nên rất thích, cô khuyên Tư Nguyên nên mặc thử: “Chúng ta mặc đồ đôi đi!”

Tư Nguyên không thích trang phục có hoa nên lắc đầu: “Mình không thích những đồ quá nổi bật quá bắt mắt!”

“Quần áo bắt mắt cũng khiến cho người đàn ông bên cạnh bắt mắt phải không?” Tổ Kế cũng là người hay nói mà không nghĩ.

Tư Nguyên là một cô gái rất nhạy cảm, nghe thấy Tổ Kế nói như vậy, không tránh khỏi nghĩ đến mình; “Bên cạnh mình làm gì có người đàn ông bắt mắt nào?”

“Tỉnh Thành và Chu Lập Đông, có người nào không đủ bắt mắt?” Tổ Kế thở dài, “Đừng trách chú Châu nhiều chuyện, là mình chủ động hỏi ông ấy!”

Tư Nguyên quay mặt đi, “Thật sự mình không biết nên làm thế nào?”

Những dấu tích của tình yêu thời trẻ đã in đậm trong tim, suốt cuộc đời này khó mà quên được!

Thật lòng yêu một người, cho dù thời gian có dài, khoảng cách có xa xôi như thế nào, chúng ta cũng đều trân trọng cất giấu trong sâu thẳm ký ức, dù không động chạm vào nhưng đôi khi vẫn hồi tưởng lại!

Tư Nguyên đã yêu Chu Lập Đông trong suốt thời tuổi trẻ của mình, mỗi tình khắc cốt ghi tâm đã trải qua cát bụi thời gian nhưng vẫn không thể xóa nhòa! Mặc dù anh đã rời xa cô, nhưng cô vẫn mộng tưởng một ngày nào đó họ sẽ trùng phùng!

Cho dù ngọt lửa tình yêu đã bị dập tắt nhưng trái tim yêu vẫn luôn cháy bỏng!

Tình yêu của cô đối với anh lớn bao nhiêu thì sự oán hận cũng nhiều bấy nhiêu!

Tĩnh Thành đã chứng kiến tình yêu của cô. Cho dù như vậy, anh vẫn yêu cô! Tình yêu của anh luôn thầm lặng. Một người như vậy, một trái tim như vậy, cô có thể hiểu sâu sắc, bởi vì cô cũng đã từng trải qua cảm giác như thế!

Tĩnh Thành và Chu Lập Đông, cô nên nghiêng cán cân của mình về bên nào? Có lẽ, trong lòng cô luôn có câu trả lời! Chính vì vậy, cô mới hận mình như thế!

Cô luôn tự nhắc mình phải kiên cường, lý trí, trên con đường tình yêu phải dũng cảm bước đi theo một lối khác, thử một phương thức mới nhưng vì sao bây giờ anh xuất hiện, tất cả mọi thứ của cô lại trở nên rối tung như thế?

“Nên làm như thế nào? Cậu đã sớm quyết định không phải vậy sao? Tư Nguyên, mình chớ hy vọng cậu được hạnh phúc!” Tổ Kế cười một cách chân thành.

“Tổ Kế, mình chưa nói cảm ơn cậu!” Tư Nguyên cảm động chảy nước mắt.

“Thôi nào, cậu dám khóc trước mặt nhiều người như thế này sao, cẩn thận không mình sẽ tuyệt giao với cậu!”

Ở lớp học nghiên cứu sinh giáo sư giảng bài quá nhàm tẻ, Tĩnh Thành lấy bút chì vẽ trên giấy, sau một hồi xuất hiện hình ảnh một cô gái rất xinh đẹp!

“Hơi giống Hác Tư Nguyên” Hoắc công tử nhìn ngắm hồi lâu rồi phát biểu cảm tưởng.

Chu Lập Đông ngồi giữa hai người, nhìn liếc qua tác phẩm của Tĩnh Thành, ánh mắt dừng lại trên giấy, anh dịu dàng nhìn ảnh cô gái đang cười, ánh mắt lộ vẻ buồn bã.

“Thế nào? Có phải là hơi giống tiểu tài nữ không?” Hoắc công tử hỏi.

Chu Lập Đông cầm tờ giấy, dùng bút chì cẩn thận vẽ nhấn thêm hai hàng mi dài và đôi mắt, nhìn hồi lâu rồi nói: “Như thế này, có lẽ mới giống Hác Tư Nguyên!”

Tĩnh Thành cướp lấy tờ giấy trong tay Chu Lập Đông “Cậu vẽ cô ấy thời học đại học, bây giờ cô ấy không hay cười nữa, cho dù cười thì lông mày cũng không cong như thế này!”

Chu Lập Đông cảm thấy lòng mình đau như cắt!

Hoắc công tử ham chơi, vì trước đây không có thời gian, bây giờ có lúc Chu Lập Đông đến công ty làm việc nên anh được nhàn rỗi, hẹn bạn bè chuẩn bị đi chơi tiết thanh minh.

Tĩnh Thành nói: “Tính thêm mình và Tư Nguyên!”

“Cậu bảo Tư Nguyên gọi Tổ Kế đi cùng!”

“Người ta đã là gái có chồng rồi, sao cậu vẫn không nguôi lòng?”

“Nguôi lòng! Trái tim của mình buồn còn hơn bị chết! Chỉ trách mình không biết nắm lấy cơ hội!” Hoắc công tử khoa trương đưa tay lên ngực.

Nghe thấy họ nói chuyện, Chu Lập Đông không ngẩng đầu lên, trái tim của anh cũng buồn không kém Hoắc công tử! Mặc dù trái tim vẫn đập nhưng mỗi nhịp đập đều lạnh giá như băng!

Đoàn đi chơi tiết thanh minh xuất phát từ Song Nguyệt mọi người hẹn nhau chín giờ sáng tụ tập!

Đến hôm đó, chỉ có Tư Nguyên đến sớm trước giờ hẹn. Vốn dĩ cô không muốn đến, không biết nên đối mặt với ánh mắt của Chu Lập Đông như thế nào sau đó cô tự nói với bản thân, chạy trốn như vậy không phải là biện pháp, cô đã quyết định coi tất cả chỉ là quá khứ, cô cần thả nhiên đối mặt.

Tuy vậy, Tư Nguyên vẫn không ngờ có thể gặp Chu Lập Đông vào sáng sớm như thế.

Anh lấy báo ở quầy lễ tân của công ty, ngồi đọc trong phòng khách, yên lặng và trầm tĩnh, giống như đang ngồi ôn bài ở lớp học, thái độ rất chăm chú! Hồi đó, anh đọc sách, cô nhìn anh! Cho dù đôi lúc anh ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt trong veo của cô, cô cũng không quay đi mà nhìn anh cười tinh nghịch!

Chu Lập Đông chờ đợi mà không thấy Hác Tư Nguyên cười. Anh mắt của cô nhìn xa xăm đi đâu đó.

“Tư Nguyên!” Chu Lập Đông đứng dậy bước tới.

Cô lùi lại đến một khoảng cách cô cho là an toàn.

Cô sợ anh, không biết từ lúc nào, tình yêu biến thành nỗi sợ hãi.

Chu Lập Đông không tiến lại gần hơn nữa, nhìn cô từ xa rồi dịu dàng hỏi: “Sao em đến sớm thế?”

“Em chỉ đến đúng giờ thôi!” Cô điềm nhiên nói

đang đứng trước một người xa lạ.

Chu Lập Đông không biết nên nói gì để rút ngắn khoảng cách giữa anh và cô. Anh chỉ đau đớn nghĩ, vì sao giữa anh và cô lại có kết cục như ngày hôm nay?

Đều tại anh, thời trẻ điên cuồng lao theo dục vọng, làm mất đi những điều quý giá trong tâm hồn mình! Lúc đó, không phải trong lòng anh không đấu tranh, trước quyết định từ bỏ tình yêu đẹp đẽ của mình, thậm chí anh đã khóc! Tuy nhiên, cuối cùng vẫn là ma quỷ dẫn đường, anh đã từ bỏ!

Lúc đó, anh không hề nói với cô một lời tạm biệt!

Chu Lập Đông nói: “Tư Nguyên, em hận anh phải không? Lúc đó, anh đã điên cuồng theo đuổi tiền bạc và quyền lực, thề rằng sẽ không để ai ngăn đường anh! Kết quả là có lỗi với em, cũng có lỗi với chính mình!”

Tư Nguyên không nói gì, cũng không nói được gì, chỉ cúi đầu khóc.

Không nên hận anh, cô đã quyết định tạo ra một ranh giới với anh, nhưng lòng cô không thể giữ được bình tĩnh!

“Không, em không hận anh!” Bỗng nhiên Tư Nguyên ngẩng đầu lên, mắt đầy nước nhưng nhìn anh rất kiên định, “Em cảm ơn anh, không chỉ vì anh đã từng đối xử tốt với em mà còn vì bài học cuối cùng anh dạy cho em, con người không thể sống dựa vào người khác! Nếu không có anh, cũng sẽ không có em ngày hôm nay.”

Chu Lập Đông không thể tin vào tai mình, nhìn Tư Nguyên, cảm thấy quanh người cô phát ra một thứ ánh sáng, cô không còn giống trước đây nữa, nhưng anh vẫn yêu cô sâu đậm, thậm chí càng yêu nhiều hơn...

Phải làm thế nào? Anh đã không còn cách nào quay đầu lại nữa.

Tĩnh Thành lao vào phòng, giận dữ nhìn Chu Lập Đông. “Cậu lại làm gì cô ấy thế?” Anh hét lên.

Cảm thấy Tĩnh Thành sắp trút cơn giận dữ, Chu Lập Đông chán nản ngồi lại chỗ cũ, lúc này, anh cảm thấy mình thật thừa thãi, Tư Nguyên đã bước ra ngoài, vì sao anh vẫn còn lao vào những cảm xúc ích kỷ của mình? Có lẽ Tĩnh Thành mới là người thích hợp với cô...

Tĩnh Thành ôm lấy Tư Nguyên, để cô vùi đầu vào ngực mình, “Muốn khóc thì khóc đi, không được để mình cảm thấy tủi thân!”

Tư Nguyên không từ chối cái ôm của Tĩnh Thành, lúc đó cô nhận ra Tĩnh Thành rất hiểu cô!

“Cảm ơn anh, Tĩnh Thành...” Cô dịu dàng nói.

9. Chương 09

Chương 9 : Có bao nhiêu tình yêu có thể quay lại

Em đã kiến cho anh sống mãi, đây là niềm vui của em.

Chiếc ly nhỏ này, em không ngừng trút nó rỗng không,

Rồi không ngừng lấp đầy bằng sinh mệnh mới.

Cây sáo nhỏ, em mang nó vượt núi vượt sông, từ ống sáo vút lên một làn điệu mới

-Tagore-

Vì đến muộn nên lúc bước vào phòng, Hoắc Yến Phi thấy thái độ kỳ lạ của ba người.

Hác Tư Nguyên vui đầu vào lòng Tỉnh Thành không ngẩng đầu lên, Tỉnh Thành nhìn Chu Lập Đông bằng nửa con mắt, còn Chu Lập Đông ngồi trên sofa lộ vẻ thất vọng, sắc mặt u ám.

“Mới sáng sớm, mọi người sao thế?” Hoắc công tử hỏi.

Không ai nói gì.

“Lập Đông, cậu sao thế?” Hoắc công tử thấy có điều gì đó không ổn, vỗ nhẹ lên gò má xanh tái của Chu Lập Đông.

Anh nhắm mắt lại, “Không sao, vừa rồi mình hơi hồ đồ... Coi như không có chuyện gì xảy ra đi!”

Sau đó anh quay người bỏ đi.

Trong phòng khách người đông dần lên, Hoắc công tử gọi mọi người lên xe, Tỉnh Thành dắt tay Hác Tư Nguyên nói: “Đi thôi, chúng ta đi Thập Độ!”

Tư Nguyên ngoan ngoãn gật đầu, cùng Tỉnh Thành bước ra ngoài.

Ánh mắt Chu Lập Đông dõi theo hai người ra khỏi cửa rồi lên xe... Anh hy vọng cô quay đầu lại, dù chỉ là trong giây lát cũng được, ít nhất, anh có thể, thấy dung mạo xinh đẹp của cô! Tuy nhiên, cô không hề quay đầu lại, hơn nữa còn sánh vai cùng Tỉnh Thành.

Anh cảm thấy lòng mình lạnh lẽo, cúi đầu thở dài!

Có bao nhiêu tình yêu có thể quay lại? Chỉ là ca từ mà thôi, trên đời này, những gì mất đi rất khó lấy lại!

Cây cối xanh tươi, hoa nở rực rỡ, Thập Độ đang vào mùa đẹp nhất trong năm, cảnh đẹp như tranh vẽ! Mọi người vừa đi vừa hát vô cùng vui vẻ.

Tỉnh Thành và Hác Tư Nguyên đi phía sau. Tư Nguyên nói: “Dừng lều trên sườn núi sườn nắng, chắc chắn thoải mái và lãng mạn hơn cứ đi lung tung như thế này!”

Tỉnh Thành cũng tán thành nhưng Hoắc công tử không đồng ý: “Đi ra ngoài là phải vận động, cô lại rủ Tỉnh Thành đi tắm nắng! Không được, không được!” Hoắc công tử kéo Tư Nguyên bước lên phía trước, “Cô đi với tôi, nếu rút khỏi đội thì tôi còn biết, nếu đi phía sau với Tỉnh Thành, chẳng biết hai người sẽ trốn lúc nào!”

Tư Nguyên nhún vai, “Tôi cũng chỉ nói thế”

Hoắc công tử lắc đầu liên tục, “Cô cứ đi đằng trước đi, để Tỉnh Thành đi sau!”

Bên đường có rất nhiều hoa dại, những bông hoa nhỏ màu tím tỏa hương ngào ngạt, Hoắc công tử ngắt vài bông phát cho các cô gái đi cùng, “Cài lên đi, rất đẹp!”

Phía sau, Tỉnh Thành cùng mọi người hát bài Hoa dại bên đường, anh không được hái!

Hoắc công tử không để ý, lấy vài bông còn lại đưa cho Tư Nguyên: “Cầm lấy! Tiểu tài nữ, lát nữa giúp tôi kết vòng hoa!”

Tư Nguyên nhận lấy hoa, “Kết vòng hoa cũng phải đưa cho Tỉnh sư huynh trước!” Cô luôn thích trêu Hoắc công tử. Trong không khí như thế này, cô cảm thấy con người hoạt bát vui vẻ của mình đã quay trở lại.

Hoắc công tử lo lắng, chìa tay ra: “Vây cô trả hoa lại cho tôi!”

Tư Nguyên không muốn đưa cho anh, để mặc anh đuổi theo sau, chạy mệt rồi mới dừng lại bên sườn núi thở dốc. Mấy người đi sau không theo kịp, Hoắc công tử và Tư Nguyên vừa đợi mọi người vừa nghỉ.

Trời xanh mây trắng, phong cảnh hữu tình. Hoắc công tử than thở: “Thời tiết đẹp như thế này nếu Lập Đông đi cùng thì hay quá”

Tư Nguyên nghe thấy rõ lời anh nói nhưng chỉ coi đó là một lời nói đùa: “Thời tiết không tồi”

“Tôi nói, tôi hy vọng Lập Đông cùng đi!” Hoắc công tử bình tĩnh nói. “Gần đây cậu ấy bị ức chế nhiều, nên ra ngoài cho thoải mái!”

Tư Nguyên đứng ở bên sườn núi không muốn đi tiếp, nhìn Hoắc công tử, dường như đang có tâm sự gì đó.

“Năm đó, đi chơi sau lễ tốt nghiệp, Lập Đông đã lấy hoa dại bên đường kết mười hai vòng hoa! Vòng hoa nào cũng để dành tặng cho cô!” Hoắc Yến Phi nói. “Cô nghĩ rằng cậu ấy rời xa cô cậu ấy sống vui vẻ sao? Cậu ấy cũng chỉ vì bất đắc dĩ, sức khỏe mẹ cậu ấy không tốt, nhà không có tiền, cậu ấy cần công việc để kiếm tiền nuôi cả nhà!”

“Chuyện của anh ấy không liên quan đến tôi!” Tư Nguyên cố gắng giữ thái độ điềm tĩnh.

“Ít nhất cô cũng đừng oán hận cậu ấy nữa! Nhìn mọi người sáng nay, Tỉnh Thành như thể hận không thể giết được Lập Đông, chúng tôi là huynh đệ, thân thiết hơn cả người thân! Tôi không muốn mọi người có điều gì không vui!”

“Sau này sẽ không như vậy nữa!...” Cô thở dài, như thể đang đưa ra quyết định.

Hoa trong tay Tư Nguyên không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, bị gió thổi bay và kẹt vào khe đá bên sườn núi, lúc định thần lại muốn đi nhặt, cô bị trượt chân, cả người ngã xuống sườn đồi.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hoắc công tử không kịp ngăn lại. Ị

Mọi người phía sau vội vàng chạy lại, Hoắc công tử vô cùng hoảng hốt, túm lấy Tỉnh Thành chỉ vào vách đá bên dưới: “Mau... Mau, tiểu tài nữ!”

“Tư Nguyên sao thế?” Tỉnh Thành hỏi.

”Bên dưới. Anh không ngừng làm động tác tay.

Tỉnh Thành nhìn xuống, thấy thảm cỏ mới mọc bị xẹp xuống, “Tư Nguyên đâu?”

“Cô ấy trượt xuống đó!”

Tỉnh Thành không hỏi nhiều, men theo dấu vết bò xuống, sau đó là Hoắc Yến Phi, anh vừa bò xuống vừa dặn người mới đến: “Mau gọi điện báo cảnh sát!”

Tiến hành tìm kiếm suốt bốn giờ đồng hồ cảnh sát mới tìm được Hác Tư Nguyên trong đám táo dại ở lưng núi.

Lòng Tỉnh Thành cảm thấy lạnh lẽo. “Tư Nguyên, sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô ấy, phải không?” Anh nói một cách vô thức với mọi người xung quanh.

Hoắc Yến Phi sợ hãi, liên miện gọi: “Tiểu tài nữ đừng đùa tôi nữa, mau nói gì đi!”

Cô không nói gì vì đã không còn nhận thức nữa!

Cả ngày, Chu Lập Đông làm việc ở công ty nhưng trong lúc bận rộn anh vẫn vô cùng lo lắng, muốn anh càng cảm thấy tâm trạng bất an. Gọi điện cho Hoắc Yến Phi, không ngờ, đầu bên kia điện thoại là một mớ âm thanh hỗn loạn, không phải của Hoắc Yến Phi: “Có một cô gái bị ngã bên sườn núi, bây giờ không rõ tình hình, anh ấy và Tỉnh Thành đã đến bệnh viện rồi!”

Ai bị thương khiến Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi phải bận tâm? Chu Lập Đông bắt giác nghĩ ngay đến Hác Tư Nguyên, “Bệnh viện nào?”

Chu Lập Đông lái xe đến đường vành đai năm không quá mười phút anh không biết mình đã vượt qua bao nhiêu lần đèn đỏ.

Từ Bắc Kinh đến Thập Độ mất bốn giờ đi xe, mặc dù trời tối nhưng Chu Lập Đông đi chưa hết ba tiếng đồng hồ. Lúc đến bệnh viện, anh thấy mình đã toát mồ hôi khắp người.

“Không được xảy ra chuyện gì, nhất định không thể xảy ra chuyện gì!” Anh vừa đi vừa cầu nguyện.

Tìm hiểu sơ qua tình trạng của Tư Nguyên, anh lao đến phòng xét nghiệm máu, được biết vì mất quá nhiều máu nên Tư Nguyên vẫn đang hôn mê.

Đây chỉ là một bệnh viện nhỏ, thiết bị y tế đơn giản, lượng máu không đủ để truyền, vì Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi không cùng nhóm máu nên không giúp được gì, bời rôi đến mức không biết phải xử lí như thế nào.

Đi cùng có một cô gái cùng nhóm máu với Hác Tư Nguyên đã hiến 200CC, nhưng 200CC không đủ

“Còn ai nữa không? Mau vào kiểm tra nhóm máu! Người bệnh cần nhiều máu hơn!” Bác sĩ trong phòng cấp cứu nói.

Chu Lập Đông vén tay áo nói: “Mau lấy máu của tôi, chúng tôi cùng nhóm máu!”

“Phải xét nghiệm trước!”

“Mau lấy máu”, Chu Lập Đông lo lắng, “Tôi nói cùng là cùng!”

Bác sĩ giật mình vì sự lo lắng của Chu Lập Đông, “Xảy ra bất kỳ vấn đề gì, anh phải chịu trách nhiệm!”

“Tôi chịu trách nhiệm, mau lấy máu!” Anh hét to.

Bác sĩ vẫn làm vài xét nghiệm đơn giản.

Lúc máu chảy ra từ người anh, Chu Lập Đông chỉ cười dịu dàng, “Tư Nguyên, em sẽ không sao!”

Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi nghĩ mãi không ra cách nào để xoay sở, nghe thấy có người cùng nhóm máu tình nguyện hiến máu, hai người thờ phào nhẹ nhõm.

“Người nào? Chúng tôi phải nói lời cảm ơn người ta!” Hoắc Yến Phi hỏi bác sĩ.

”Các anh tự đi gặp, vừa hiến 600CC, chúng tôi đề nghị anh ấy nghỉ trong phòng xét nghiệm.

Chưa bao giờ gặp người nào điên như thế! Muốn cứu người cũng không thể lấy mạng sống của mình ra đùa cợt như vậy!” Bác sĩ cầm túi máu vào phòng cấp cứu nhưng vẫn không ngừng than thở.

Hác Tư Nguyên có một giấc mơ rất đẹp, trong giấc mơ của cô nở đầy hoa đại màu tím, dòng suối trong vắt và bướm bay rập rờn...

Cô mơ thấy mình mọc đôi cánh màu trắng, khẽ bay lên tầng mây.

Cô mơ thấy bố mẹ, họ hiền từ cười với cô, không ngừng nhắc cô: “Con gái, con phải hạnh phúc!”

Cô mơ thấy đại học Giao thông, hàng cây ngân hạnh đang đâm chồi nảy lộc dưới tòa nhà Tư Nguyên cùng rất nhiều nam thanh nữ tú.

Cô còn mơ thấy mùi hương của hoa dành dành và màu trắng ngần của hoa ngọc lan ...

Cô biết mình đang mơ nhưng không muốn tỉnh dậy.

Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi nhìn thấy Chu Lập Đông vô cùng kinh ngạc: “Lập Đông! Sao cậu lại đến đây?”

Hoắc Yến Phi nhìn thấy sắc mặt xanh tái của Lập Đông, đột nhiên nhớ đến lời bác sĩ vừa nói “Hiến 600CC máu...”

“Lẽ nào...?” Hoắc Yến Phi đang muốn hỏi đã bị bác sĩ ở phòng cấp cứu xen ngang: “Người nhà của Hác Tư Nguyên!”

Tĩnh Thành và Chu Lập Đông đều vội vàng tiến lên phía trước. “Sao thế?” Hai người đồng thanh nói.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, bệnh nhân vẫn hôn mê, tình trạng rất nguy cấp, cần mọi người chọn lựa ngay lập tức, hoặc ở lại đây tiếp tục quan sát hoặc chuyển viện?”

Chu Lập Đông cảm thấy lòng mình chơi vơi, dường như anh đang bị rơi xuống vực sâu.

“Chúng tôi muốn biết kết quả xấu nhất!” Tĩnh Thành cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận hỏi.

“Bệnh nhân bị thương ở đầu, hơn nữa mất quá nhiều máu, nếu không kịp thời cấp cứu hoặc không may mắn sẽ phải sống thực vật... Hiện nay điều kiện thiết bị ở bệnh viện chúng tôi có hạn, cũng chỉ có thể cứu người đến mức này.”

“Không thể nào!” Chu Lập Đông đã không đứng vững được nữa, anh dựa người vào tường, “Lúc ra ngoài Tư Nguyên vẫn còn khỏe mạnh!”

Hoắc công tử tự trách mình: “Chỉ tại tôi, tôi đã nói với cô ấy những lời như thế!”

“Cậu đã nói với cô ấy điều gì?” Tĩnh Thành túm cổ áo Hoắc công tử.

“...” Hoắc công tử chỉ có thể nhắm mắt đợi nắm đấm của Tĩnh Thành rơi xuống.

“Đừng gây chuyện nữa, Tĩnh Thành, mau gọi cho Phương Châu mời Đường Di đến!” Chu Lập Đông cố gắng dựa vào tường, mất quá nhiều máu, anh rất yếu, bình tĩnh suy nghĩ là một điều không dễ dàng.

“Phải, Đường Di, sao lại quên mất cô ấy?” Tĩnh Thành vội vàng gọi điện cho Phương Châu kể sơ qua tình hình rồi nói cho cậu ấy địa điểm.

Bệnh viện nghe nói ba người mời chuyên gia của viện 301 đến nên đề nghị từ từ hãy để Tư Nguyên chuyển viện.

Ba người bất lực ngồi đợi ngoài phòng cấp cứu, cảm thấy từng giây từng phút ruột gan nóng như lửa đốt. Hoắc công tử hoàn toàn suy sụp: “Thà rằng người nằm trong đó là mình, mình sẽ cảm thấy dễ chịu hơn!”

“Nếu người bên trong là cậu, mình và Lập Đông cũng không thể yên tâm!” Tĩnh Thành đã vô cùng mệt mỏi, không còn đủ sức để nói.

Chu Lập Đông vẫn dựa người vào tường không động đậy, thậm chí anh không còn sức để thở nữa.

Lúc Phương Châu đưa vợ là Đường Di đến Thập Độ thì đã là nửa đêm.

Chu Lập Đông nhìn thấy Đường Di đến mới yên tâm nhắm mắt lại, “Mình muốn ngủ một lát!”

Đường Di là bác sĩ của viện 301, chuyên khám bệnh cho các lãnh đạo tầm quốc gia, có trình độ chuyên môn cao, nhìn thấy Chu Lập Đông và Tĩnh Thành liền nói: “Mau đưa Chu Lập Đông và Tĩnh Thành đi nghỉ, tôi không muốn lúc quay lại phải làm cấp cứu cho hai người!”

Hác Tư Nguyên thật sự không muốn tỉnh lại, vì cô biết sau khi tỉnh lại cô sẽ cảm thấy đau đớn, cô tình nguyện hôn mê như thế này, mãi mãi chìm đắm trong giấc mộng đẹp của mình.

Cùng sự giúp đỡ của nhân viên y tá ở bệnh viện, Đường Di kiểm tra các chỉ tiêu sinh lý của Hác Tư Nguyên, tiến hành các biện pháp cấp cứu rồi đợi cô tỉnh, cho dù biết Tư Nguyên không muốn, nhưng cô tin mình có thể cứu sống cô gái xinh đẹp này.

Chu Lập Đông chỉ ngủ hơn mười phút rồi không muốn chớp mắt nữa, ngồi bên ngoài chờ cho đến khi Đường Di bước ra nói: “Cô ấy sẽ không sao!” Anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Đường Di gấp liên tục, anh bảo Hoắc Yến Phi và Đường Di: “Mình đi gặp cô ấy một lát, hai người nghỉ ngơi đi!” Nói xong anh chạy vào phòng bệnh.

Trên người và đầu Tư Nguyên quần băng kín mít cô nằm trên giường bất động, không muốn tỉnh lại.

Chu Lập Đông lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mặt cô. “Tư Nguyên, Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi, dường như cô là tất cả của anh, duy nhất của anh.

Xung quanh yên lặng, Chu Lập Đông chỉ nghe thấy hơi thở của mình và tiếng gió như có như không ngoài cửa sổ.

“Sớm biết như thế này, cho dù anh có cả thế giới, anh cũng sẽ không từ bỏ em!” Khóe mắt anh long lanh nước mắt.

Đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy Chu Lập Đông khóc, Tỉnh Thành đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn hai người trong phòng.

Anh vẫn còn nhớ rất rõ, năm Hác Tư Nguyên tốt nghiệp, Chu Lập Đông đã âm thầm tiễn cô, anh trốn sau tòa nhà Tư Nguyên nhìn Hác Tư Nguyên dần dần rời xa, nước mắt chảy khắp mặt.

Chu Lập Đông không cam tâm từ bỏ tình yêu, nhưng anh cần lựa chọn. Anh vẫn nhớ Chu Lập Đông đã khóc thành tiếng trước mặt anh và nói: “Tỉnh Thanh, mình có thể làm gì? Không từ bỏ Tư Nguyên, mình sẽ mất công việc, mất mẹ mình, còn làm cho cô ấy chịu khổ cùng mình!”

Anh không cam tâm, anh cảm thấy hối hận!

“Tư Nguyên, anh phải làm gì?” Chu Lập Đông nằm úp mặt xuống giường, khóc không thành tiếng.

Tỉnh Thành cảm thấy xót xa trong lòng, anh định đẩy cửa bước vào để Chu Lập Đông mau rời đi nhưng anh không làm được.

Tỉnh Thành vẫn nhớ nhiều năm trước, buổi tối hôm đó, sau giờ tự học buổi tối, Chu Lập Đông khẽ nói với anh: “Tỉnh Thành, mình thích một cô gái tên là Hác Tư Nguyên!”

Tỉnh Thành ngạc nhiên: “Sao lại là cô ấy?” Anh định nói với Chu Lập Đông, anh đã thầm thích cô ấy từ lâu, nhưng thấy ánh mắt sẵn sàng bất chấp tất cả đầy hưng phấn của Chu Lập Đông, anh lại do dự.

“Dường như lông mày của cô ấy cũng biết cười!” Chu Lập Đông cười như đang trong men say, nheo mắt nói.

“Vậy cậu theo đuổi cô ấy là được!” Tỉnh Thành tùy ý buông một câu.

Quả nhiên Chu Lập Đông bắt đầu theo đuổi cô, anh không nghĩ gì nói một câu: “Hi, tôi là Chu Lập Đông!”

Hác Tư Nguyên cười nói: “Anh chính là Chu Lập Đông? Hóa ra anh chính là ”hoàng tử Camel Bells“!” Năm đó, trong cuộc thi hát ở trường học, Chu Lập Đông đã khuấy động cả trường bằng bài hát Dream Camel Bells, nên mọi người đều gọi anh là “hoàng tử Camel Bells”.

Tỉnh Thành rất hối hận vì câu nói “Vậy cậu theo đuổi cô ấy là được!”.

Có lẽ, chỉ một câu nói đã giúp cho Chu Lập Đông và Hác Tư Nguyên đến với nhau! Suốt thời đại học anh luôn hối hận vì sao người theo đuổi cô ấy không phải là mình?

Khi nhìn thấy ánh mắt của Hác Tư Nguyên nhìn Chu Lập Đông, Tỉnh Thành mới nhận ra có lẽ lúc đó anh theo đuổi Hác Tư Nguyên, anh cũng có thể có được tình cảm của cô!

Năm tốt nghiệp đại học, anh muốn có được tình cảm của Tư Nguyên, nhưng lúc đó Tư Nguyên lại khép mình, trốn tránh tất cả mọi điều liên quan đến Chu Lập Đông.

Đến khi Tư Nguyên tốt nghiệp, anh nghĩ thời cơ đã đến, muốn tìm Tư Nguyên thì đã không biết phải đi đâu!

Tỉnh Thành cười nhạo sự ngốc nghếch của mình, nhiều năm rồi, anh vẫn giữ hình ảnh cô gái ấy trong lòng, chưa bao giờ quên!

Cho đến lần gặp gỡ đó, anh mới hiểu ra, trái tim mình không hề thay đổi, khẳng định tình cảm của mình với Hác Tư Nguyên, anh mới không ngừng dò ý Chu Lập Đông.

Anh hy vọng, nhiều năm trôi qua, họ đã quên hoặc cất giấu tình cảm trong một góc sâu tâm hồn trở thành một hồi ức buồn trong cuộc đời.

Tuy nhiên, sự thật khiến anh thất vọng.

Trong giây phút đó, Tỉnh Thành hạ quyết tâm “Vì sao mình luôn phải đóng vai phụ?” Anh quyết định, cho dù Lập Đông và Tư Nguyên còn lưu luyến nhau như thế nào, anh cũng phải cố gắng giành lấy tình yêu cho mình!

Anh tin rằng anh có thể mang đến hạnh phúc cho Tư Nguyên, thứ hạnh phúc mà Chu Lập Đông không thể mang đến cho cô.

10. Chương 10

Chương 10: Em thử giả vờ đã quên anh

Tôi chỉ đang chờ đợi tình yêu, muốn cuối cùng tôi sẽ ở trong vòng tay anh ấy,

Đây là nguyên nhân tôi chậm trễ, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Họ muốn dùng pháp luật và luật định để bó buộc tôi,

Nhưng tôi luôn trốn họ, bởi vì tôi chỉ đang chờ đợi tình yêu, muốn cuối cùng tôi sẽ ở trong vòng tay anh ấy.

-Tagore-

Chu Lập Đông luôn túc trực bên giường của Hác Tư Nguyên, còn Tỉnh Thành túc trực bên ngoài cửa. Cảnh tượng này có vẻ hơi kỳ lạ.

Tỉnh Thành đứng ngoài cửa rất lâu, thấy trong phòng không có động tĩnh gì mới nhẹ nhàng đi vào, anh nói với Chu Lập Đông: “Cậu đi nghỉ đi, để mình ở đây!”

Chu Lập Đông không động đậy, Tỉnh Thành nghĩ anh không muốn liền nói: “Cậu vừa hiến máu, nên nghỉ ngơi!”

Chu Lập Đông vẫn không phản ứng gì, nhìn lại mới nhận ra anh đã ngủ rồi. “Ngồi mà cũng ngủ được, đúng là bá phúc!” Tỉnh Thành cởi áo khoác của mình đắp cho Chu Lập Đông, thấy tay của anh vẫn cầm lấy ngón tay bị băng bó của Tư Nguyên liền nhẹ nhàng gỡ ra.

Đường Di nghỉ ngơi một lát, lúc vội vàng quay lại, trời đã sáng.

Tư Nguyên vẫn chưa tỉnh.

Nhưng Đường Di khẳng định cô sẽ không sao: “Chỉ cần não không có vấn đề, chắc chắn hôm nay sẽ tỉnh. Sau đó, cô viết một đơn đơn thuốc đưa cho Chu Lập Đông, Bác sĩ ở đây nói anh không cần sống nữa, một lần lấy 600CC máu! Anh cầm đơn thuốc này, đến Đồng Nhân Đường lấy thuốc uống bồi bổ sức khỏe ngoài ra, cần ăn nhiều táo!” Đường Di dặn dò xong rồi nói: “Không nán lại đây thêm được nữa, hôm nay chỗ tôi còn có ca phẫu thuật!”

Phương Châu ngập dài: “Hôm nay tôi cũng có một vụ án phải xử, cần phải về gấp!”

Chu Lập Đông và Tỉnh Thành vô cùng biết ơn vợ chồng họ, Tỉnh Thành nói: “Về Bắc Kinh sẽ cảm ơn tình nghĩa của hai vợ chồng!”

Phương Châu nói: “Đều là đồng hương, nói lời cảm ơn khách sáo xa lạ quá, đợi Tư Nguyên khỏe lại, mau cho chúng tôi uống chén rượu mừng là được!”

Tỉnh Thành gật đầu: “Vây hai người đợi nhé!”

Phương Châu không biết chuyện Lập Đông và Thẩm Lợi chia tay: “Lập Đông, cậu cũng thế nhé, không phải nói tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ sao? Sao vẫn chưa gửi thiệp mời chúng tôi?”

Chu Lập Đông nhất thời không nói được gì, Hoắc Yến Phi nói: “Hôn sự của Lập Đông và Thẩm Lợi đã hủy bỏ rồi, cô đừng hối nữa!”

Phương Châu cảm thấy kỳ lạ, ngại ngùng nhìn Chu Lập Đông: “Xin lỗi, tôi không biết chuyện!”

Chu Lập Đông cười với vẻ mệt mỏi, “Không sao!”

Phương Châu và Đường Di đi rồi, Tinh Thành nói với Lập Đông và Hoắc Yến Phi: “Tôi ở lại chăm sóc Tư Nguyên, cậu về nghỉ ngơi Hoắc Yến Phi về công ty làm việc!”

Chu Lập Đông nhìn Tư Nguyên nằm hôn mê trên giường bệnh vẫn chưa tỉnh lại, có vẻ lưu luyến “Mình cũng ở lại, thêm một người sẽ tốt hơn!”

Tinh Thành lắc đầu, “Nhìn dáng vẻ mệt mỏi trên mặt cậu, có vẻ như sắp hạ đường huyết rồi mau về nghỉ ngơi đi! Không cần thận, lúc Tư Nguyên tỉnh cậu lại gục mất!”

Chu Lập Đông vẫn không muốn, Tinh Thành đành nói: “Đường Di đã nói là không sao rồi Tư Nguyên tỉnh mình sẽ gọi điện cho các cậu.”

Trên đường về Bắc Kinh, Chu Lập Đông không còn đủ sức để lái xe, tay cầm vô lăng của anh run lên. Rất khó khăn để đến được trạm xăng, ngủ ở đó vài tiếng đồng hồ, cho đến khi Tinh Thành gọi điện thoại thông báo: “Tư Nguyên đã tỉnh rồi!” anh mới lấy lại được tinh thần.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Chu Lập Đông nhận ra mình quan tâm đến Hác Tư Nguyên như thế nào. Lúc nghe tin cô bị thương, anh đã lo lắng đến mức không thể chờ đợi, đặc biệt là khi nhìn thấy cô nằm hôn mê trong phòng cấp cứu, dường như anh bị mất phương hướng, trong lòng vô cùng sợ hãi, sợ rằng sẽ mất cô, sợ rằng cô sẽ không tỉnh lại, không cùng sống chung trong một thế giới, thở chung một bầu không khí với anh nữa!

Trước đây anh điên cuồng theo đuổi tiền bạc giàu sang nhưng vẫn luôn cảm thấy mình là một người nghèo, nhiều tiền tài đến đâu cũng không thể lấp đầy dục vọng. Nhưng đêm qua, anh đứng trước mặt cô, lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm lên gò má cô, anh nhận ra sự thân mật có thể lấp đầy những khoảng trống trong tâm hồn, vào giây phút đó anh mới hiểu, hóa ra đối với một người đàn ông, một người phụ nữ có thể giúp anh ta trở thành một phú ông giàu có nhất thế giới.

Trước đây, anh đã chọn nhầm hướng, chọn nhầm đối tượng, còn bây giờ anh đã hiểu và hối hận, liệu anh có còn có hội không?

Bỗng nhiên anh nhớ đến câu nói của Phương Châu với Tinh Thành trước khi đi: “Đợi Tư Nguyên khỏe lại, mau cho chúng tôi uống chén rượu mừng là được!”.

Anh không thể giữ được bình tĩnh, Tư Nguyên và Tinh Thành, một người là người phụ nữ anh yêu, một người là huynh đệ của anh!

Lúc Tư Nguyên tỉnh dậy, cô vẫn còn ở trong trạng thái vô thức. Thậm chí cô không nhớ được mình bị làm sao, dường như cô vẫn đang muốn tìm một nơi ấm áp, dựng một cái lều để sưởi nắng, bên tai vẫn còn vang lên tiếng Tinh Thành và mọi người hát Hoa đại bên đường anh không được hái!. Hoa đại, cô nhớ đến những bông hoa tím Hoắc công tử hái cho cô, nhớ đến lúc chúng rơi xuống đất, bị gió thổi bay vào khe đá bên đường... Cô biết nguy hiểm, không nên nhặt, nhưng cô lại nghĩ, nếu không đi nhặt những bông hoa đó, giữa cô và Chu Lập Đông, Tinh Thành, Hoắc Yến Phi sẽ không còn điều gì không vui về nữa!

Đúng rồi, cô sẽ đi nhặt chúng, cô cử động, nhận ra người mình rất nặng nề, “Thôi, đừng đi nhặt nữa!” Cô tự nói với mình rồi ngủ thiếp đi!

Tinh Thành thấy Hác Tư Nguyên tỉnh dậy, vui mừng đến mức hận rằng không thể khoa chân múa tay, gọi điện thông báo cho Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi, nhưng Tư Nguyên chỉ mở mắt vài giây rồi lại nhắm mắt lại.

Tinh Thành vội vàng gọi cô, hình như Tư Nguyên không nghe thấy, tiếp tục ngủ say. Tinh Thành hoảng hốt vội vàng gọi bác sĩ.

Bác sĩ nói: “Cô ấy vẫn còn yếu nên cần nghỉ ngơi, tỉnh dậy rồi lại ngủ tiếp là bình thường!”

Lúc đó anh mới yên tâm, không còn cảm thấy căng thẳng nữa.

Đến khi tỉnh lại thật sự Hác Tư Nguyên mới cảm thấy khắp người đau đớn. Nhìn thấy người mình bị băng bó như một chiếc bánh chưng, cô mới ý thức được mình đang bị thương.

“Tôi bị sao thế?” Cô cố gắng mấp máy môi nhưng chỉ có thể thốt lên những tiếng yếu ớt.

Tĩnh Thành vừa mới ngủ thiếp đi vội vàng tỉnh giấc, anh cười với cô: “Cô bị trượt ngã ở vách núi!

“Chân của tôi bị gãy sao?” Tư Nguyên cảm thấy đau chân.

“Không, chỉ bị xước da thôi.” Anh kiên nhẫn giải thích với cô.

“Ồ!” Tư Nguyên nhếch miệng muốn cười, “Dường như tôi cảm thấy mình vừa có một giấc mộng dài!”

“Đúng là rất dài, gần hai mươi tư giờ đồng hồ, chúng tôi rất lo lắng!” Tĩnh Thành biết cô bị thương nặng, không nên nói chuyện nhiều: “Nếu cô muốn, có thể mơ tiếp giấc mơ của cô, tôi sẽ đợi, giúp cô đuổi sói trong giấc mơ!”

Tư Nguyên muốn nhắm mắt lại, chỉ có điều trong giấc mơ của cô không có sói mà có hàng cây ngân hạnh dưới tòa nhà Tư Nguyên!

Những chiếc lá vàng bay lượn như một đàn bướm.

Về đến Bắc Kinh, Chu Lập Đông ngủ một mạch đến chập tối, bỗng nhiên cảm thấy lạnh, anh mới tỉnh dậy đun cho mình một cốc nước gừng đường.

Căn phòng một trăm mét vuông không có ai ngoài anh, anh cảm thấy cô đơn và trống vắng.

Anh chuyển chiếc ghế xích đu ngoài ban công vào phòng bếp, một mình yên lặng ngắm nhìn bóng tòa nhà Tư Nguyên đổ dài dưới ánh mặt trời. Điện thoại anh luôn cầm trong tay, đợi Tĩnh Thành gọi điện thông báo tình hình của Tư Nguyên nhưng chuông điện thoại không hề vang lên.

Một con chim dừng lại bên ngoài cửa sổ ăn vụn bánh mỳ, không ngừng gọi bạn đến chia sẻ thức ăn ngon. Chu Lập Đông nở một nụ cười buồn bã “Có nhất thiết phải thể hiện niềm vui trước mặt một người đang không vừa lòng như mình không?” Anh lấy tất cả bánh mỳ trong tủ lạnh đặt lên bục cửa sổ, “Nếu có thể khiến cho bọn mày vui vẻ, hãy ăn hết đi!”

Khi màn đêm buông xuống, Chu Lập Đông không bật đèn, anh ngồi yên lặng trong bóng tối, nói với chính mình: “Vì sao đến khi mất rồi mới biết trân trọng?”

Không có ai trả lời anh.

Tĩnh Thành gọi điện cho ông Châu thông báo, Tư Nguyên đi chơi tiết thanh minh với họ bị thương nên cần nghỉ dưỡng vài ngày.

Ông Châu cẩn thận hỏi thăm tình hình, biết cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Bảo cô ấy yên tâm nghỉ ngơi!”

Ngay sau đó là điện thoại của Tổ Kế, “Tên họ Tĩnh các anh làm gì Tư Nguyên thế? Đang khỏe mạnh sao lại bị thương?”

Tĩnh Thành mới nhớ chưa hỏi Hoắc công tử đã nói với Tư Nguyên chuyện gì.

Tổ Kế nôn nóng hét: “Nếu Tư Nguyên có mệnh hệ gì, tôi sẽ không để các anh yên!”

Chu Lập Đông cố gắng lấy tinh thần đi làm, giúp Tĩnh Thành giải quyết mọi chuyện lúc anh không có mặt.

Hoắc công tử ân hận nói với Chu Lập Đông: “Thật ra, tiểu tài nữ bị thương là tại mình! Mình đã kể cho cô ấy nghe chuyện cậu kết vòng hoa cho cô ấy trong chuyến đi chơi hồi tốt nghiệp!”

Chu Lập Đông cười, “Chuyện xưa như vậy rồi, cậu vẫn còn nhớ sao? Hồi đó không có tiền, chưa bao giờ tặng hoa cho Tư Nguyên, muốn kết vài vòng hoa tặng cô ấy mà cũng không thành!”

“Lập Đông!” Hoắc công tử nói: “Thật ra cậu không phải là người vô tình vô nghĩa, vì sao lại để cô ấy hiểu nhầm?”

“Không phải hiểu nhầm, mà là tự mình đã bỏ qua những điều tốt đẹp nên thuộc về mình!” Chu Lập Đông vẫn cười và nói rất bình tĩnh, chỉ có ánh mắt của anh là thể hiện sự tuyệt vọng.

“Thật ra, không phải mình không tán thành chuyện Tỉnh Thành và tiểu tài nữ đến với nhau, mọi người đều là anh em thân thiết, ai hạnh phúc cũng là chuyện vui, nhưng mình cảm thấy tình cảm giữa họ là không đúng!” Hoắc công tử chống tay vào hông với vẻ trầm tư.

“Cậu không nên bận tâm đến những chuyện đó!” Chu Lập Đông đưa một đồng tài liệu anh đã xem xong trên bàn cho Hoắc Yến Phi, “Mau cầm kỹ đi!”

Một tuần sau, Tư Nguyên khỏe trở lại. Lúc nhớ lại được chuyện gì đã xảy ra, cô cảm thấy hơi buồn cười: “Không biết tôi đã bị điều gì làm cho lú lẫn, vì sao nhất định phải đi nhặt những bông hoa đó?”

Tỉnh Thành dồn hỏi: “Yến Phi đã nói gì với cô?”

Tư Nguyên chỉ lắc đầu, “Hình như nói là thời tiết không tồi”

Tỉnh Thành biết Tư Nguyên không muốn nói nên tạm thời không hỏi nữa.

Tư Nguyên không muốn ở bệnh viện, kiên quyết đòi về nhà, Tỉnh Thành nói: “Không được, xuất viện thì không sao, nhưng sau khi ra viện phải về nhà tôi ở để có người chăm sóc! Đầu của cô bị thương nặng, bây giờ vẫn cần theo dõi!”

Tư Nguyên sờ lớp băng trên đầu mình nói: “Băng như thế này tôi thấy không quen!”

Lúc hai người đang tranh luận có cần xuất viện không, sau khi xuất viện ở đâu, Chu Lập Đông và Hoắc công tử đến.

Hoắc công tử nhìn Tư Nguyên, “Khỏe thật rồi sao? Không còn di chứng gì chứ?”

Tư Nguyên chỉ cười.

Chu Lập Đông không bước lại quá gần, chỉ mỉm cười với Hác Tư Nguyên, Tư Nguyên quay mặt đi, nhìn Tỉnh Thành rồi nói: “Sư huynh, ở nhà anh có thu tiền thuê phòng không?”

Hoắc công tử nhìn Tư Nguyên, “Không phải đầu cô bị làm sao rồi chứ? Sao có thể đến nhà cậu ấy ở được?”

Tỉnh Thành đẩy Hoắc Yến Phi, “Đừng phá rối, mình nói để Tư Nguyên ở nhà mẹ mình để có người chăm sóc!”

Hoắc công tử nghe vậy mới gật đầu: “Ồ, hóa ra là như thế!”

Chu Lập Đông chỉ cười hiền lành, không nói câu nào, nhưng Tư Nguyên chỉ nhìn cũng biết trong lòng anh buồn bã đến mức nào, lòng cô cũng cảm thấy đau nhói, tuy nhiên, chỉ trong một giây đồng hồ, sau đó cô hạ quyết tâm, cho dù như thế nào cô cũng không quay lại con đường cũ nữa!

Cô chủ động cầm tay Tỉnh Thành, “Sư huynh, chúng ta đi dạo một lát bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi tù túng!”

Tỉnh Thành ngạc nhiên nhưng trong lòng cảm thấy vui mừng, kéo cô bước ra ngoài.

Bệnh viện xã không có nhiều người như ở thành phố nên khá thoáng đãng. Đang mùa hoa nở, màu vàng của hoa rặng ngồi dưới ánh nắng mặt trời.

Tư Nguyên cùng Tỉnh Thành tìm một khoảng trống rồi dừng lại: “Đầu tôi bị thương, nhìn thấy nhiều người là cảm thấy rối tung!”

Tỉnh Thành âu yếm nhìn cô, “Cô nói có thật không? Lúc Lập Đông và Yến Phi chưa đến, nói thế nào cô cũng không chịu ra ngoài vận động!”

“Mấy hôm đó toàn thân đau nhức!” Tư Nguyên cười nói.

Tỉnh Thành kéo cô rời chân thành hỏi: “Gặp Lập Đông vẫn khiến cô cảm thấy không tự nhiên sao?”

Nhìn thấy ánh mắt dường như đã hiểu rõ tất cả của Tỉnh Thành, Tư Nguyên cũng không phủ nhận.

“Sư huynh anh đã từng yêu thật sự người nào chưa? Tình yêu giống như nước đã đổ đi, dù biết là sai lầm nhưng khó mà thu lại được”

Tĩnh Thành nắm lấy tay cô, bàn tay mềm mại nhưng lạnh giá, trong lòng anh đầy cảm giác yêu thương. “Chính vì đã yêu nên mới hiểu được cảm xúc của cô! Tư Nguyên, tôi hiểu được sự giằng xé trong tâm hồn cô! Nếu tình cảm có thể do mình quyết định thì sẽ không còn là tình cảm nữa!”

“Nếu anh vẫn yêu con người ngốc nghếch đó, cho dù anh biết cô ấy yêu người khác, anh vẫn yêu cô ấy. Hay là anh thử làm cho cô ấy yêu anh! Anh có đồng ý không, sư huynh!”

Rõ ràng Tĩnh Thành không dám tin vào niềm vui bất ngờ này. “Hãy gọi anh là Tĩnh Thành, anh thích em gọi anh là Tĩnh Thành!” Anh đặt tay lên vai cô, “Em đã hạ quyết tâm chưa? Em có biết anh đã đợi bao lâu rồi không? Đợi đến mức vô cùng lo lắng! Anh thật sự lo sợ em sẽ thờ ơ tình cảm của anh để tìm về với khoảng trời xưa!” Tĩnh Thành ôm chặt lấy Tư Nguyên.

Cô dựa đầu lên vai anh, cố gắng tưởng tượng đến những điều tốt đẹp khi yêu anh, mặc dù trong đầu cô vẫn hiện lên một hình ảnh khác, nhưng cô đang cố gắng quên lãng, thật sự cô đã hạ quyết tâm, cho dù như thế nào, cô cũng không quay đầu lại.

Qua cửa sổ, Chu Lập Đông nhìn thấy Tư Nguyên và Tĩnh Thành ôm nhau. Thật ra, ánh mắt của anh luôn dõi theo cô, từng phút, từng giây! Anh nhìn thấy rõ ràng từng động tác, từng thái độ của cô!

Hoặc công tử cũng nhìn thấy, tròn mắt ngạc nhiên, “Tĩnh Thành đang làm cái quỷ gì thế?”

Chu Lập Đông nói: “Chúng ta nên đi thôi, muộn quá sẽ bị tắc đường!”

Tổ Kế nghe tin Tư Nguyên đến ở nhà Tĩnh Thành, suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Tư Nguyên, cậu ngã nên ngốc rồi sao? Sao có thể đến nhà Tĩnh Thành ở được?”

“Tĩnh Thành yêu cầu!” Tư Nguyên giải thích, “Anh ấy lo mình có điều gì đó không ổn, còn có người chăm sóc!”

“Cậu mấy tuổi? Cậu ba mươi tuổi, không phải ba tuổi! Cậu không thể tự chăm sóc mình sao? Nếu không được, đến nhà mình! Tĩnh Thành là người như thế nào? Thời đại học đã nổi tiếng là công tử đào hoa khắp trường, cậu không cảnh giác sao?”

“Không giống như cậu nghĩ!” Tư Nguyên cố gắng nói giúp Tĩnh Thành, “Anh ấy muốn mình về ở với mẹ anh ấy, anh ấy ở riêng!”

Nghe thấy vậy, Tổ Kế mới bình tĩnh hơn một chút, “Thật sự không được, cậu ở nhà mình! Dù sao người ta cũng là người ngoài!”

Tư Nguyên ngập ngừng một lúc rồi nói: “Mình định hẹn hò với Tĩnh Thành!”

Tổ Kế bị sốc, “Hác Tư Nguyên, cậu đã suy nghĩ rõ ràng chưa?”

Khóe mắt Tư Nguyên hơi đỏ, “Ừ, nghĩ rõ ràng rồi! Không có bắt đầu sẽ không có kết thúc! Mình không thể tiếp tục như thế này được nữa, mình cần bắt đầu một cuộc sống mới.”

Nhưng là kết thúc hay là số phận?

Tư Nguyên đến ở nhà Tĩnh Thành, bà Tĩnh rất vui, từ khi con gái lấy chồng, con trai chuyển ra ngoài ở trong nhà ít người trẻ tuổi ra vào, bỗng nhiên có một cô gái xinh đẹp đến ở cùng và có thể sẽ trở thành con dâu tương lai của mình nên bà Tĩnh tự nhiên cảm thấy trong lòng mừng rỡ.

Tư Nguyên là một cô gái luôn khiến mọi người yêu quý, nho nhã, hiểu biết, nói chuyện với bà Tĩnh rất hợp.

Bà Tĩnh rất thích Tư Nguyên, “Mau tổ chức đám cưới để bầu bạn với bác!”

Tư Nguyên cười nói: “Cháu và Tĩnh Thành vừa hẹn hò, như thế thì nhanh quá!”

Bà Tĩnh mong sớm có cháu bé liền nói: “Không nhanh, không nhanh! Đợi con trai kết hôn, bác đã đợi bảy tám năm rồi!”

Tư Nguyên thành thật nói: “Cháu và Tĩnh Thành chưa nghĩ đến chuyện kết hôn!”

Bà Tĩnh hơi thất vọng, cầm tay Tư Nguyên: “Vây bác sẽ đợi, nhưng đừng để bác đợi quá lâu!”

Tư Nguyên do dự một lát, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của bà, cô gật đầu.

Tư Nguyên tháo băng trên đầu rồi cắt tóc ngắn, bác sĩ nói làm như thế để rửa vết thương.

Hoắc công tử nhìn thấy Tư Nguyên, thở dài: “Tiền tài nữ, cô thật sự muốn bắt đầu lại từ đầu sao? Với Tĩnh Thành!”

Tĩnh Thành khoác vai Tư Nguyên, “Phải, bọn mình đang yêu nhau!” Nói xong, dường như để xác nhận thông tin này, Tĩnh Thành nhẹ nhàng hôn lên môi Tư Nguyên.

Tư Nguyên vốn hay xấu hổ, bị hôn trước mặt người quen, không tránh được đỏ mặt. Tư Nguyên trốn sau vai Tĩnh Thành, kéo áo Tĩnh Thành, “Đừng gây chuyện, để Hoắc công tử cười em!”

Tĩnh Thành không nghe lời, lại tiếp tục hôn lên trán cô.

Hoắc công tử cười, “n ái với nhau giữa thanh thiên bạch nhật!”

Tĩnh Thành nói: “Sao? Cậu bị kích động?”

“Một chút!” Hoắc công tử bĩu môi, “Nhưng, có người còn kích động hơn mình!”

Tĩnh Thành và Tư Nguyên quay đầu lại, nhìn thấy Chu Lập Đông ở phía sau.

Không biết anh đã đứng ở đó từ lúc nào? Nụ cười gượng gạo, ánh mắt u ám.

Tư Nguyên ép mình nở một nụ cười.

Tĩnh Thành vô tư nói: “Cậu biết, mình luôn thích Tư Nguyên, bây giờ cuối cùng cô ấy cũng cho mình cơ hội, đã là huynh đệ thì cũng nên chúc phúc mình phải không?”

Chu Lập Đông không nói được gì, chỉ có thể cười gượng gạo.

Tĩnh Thành nói: “Thái độ gì thế, thôi được, không ép cậu nữa!”

Anh thật sự rất vui, kéo Tư Nguyên rời đi.

Tĩnh Thành giải quyết xong việc ở công ty, muốn đưa Tư Nguyên đến bệnh viện kiểm tra, đúng lúc có khách hàng đến, anh cảm thấy có lỗi nói với Tư Nguyên: “Đợi anh một lát nữa tiếng là xong!”

Tư Nguyên cũng không vội: “Công việc là quan trọng, em đi siêu thị mua ít đồ.”

Tĩnh Thành không đồng ý, “Thật ra, đối với anh, em quan trọng hơn công việc! Em đừng đi siêu thị, buổi chiều anh đưa em đi, em ra ngoài một mình anh không yên tâm”

Tư Nguyên nhớ đến lời nói của Tổ Kế cô nhắc lại với Tĩnh Thành: “Em ba mươi tuổi, không phải ba tuổi!”

Tĩnh Thành không còn cách nào khác, đành bảo thư ký đưa cô đến siêu thị gần đó.

Nhân viên thư ký cũng rất bận rộn nên nói: “Cô Hác, cô đến phòng họp đợi tôi, chỉ vài phút thôi!”

Tư Nguyên mỉm cười, Tĩnh Thành và Hoắc công tử đúng là tuổi trẻ tài cao, lúc nào công ty cũng có nhiều việc, mạnh hơn công ty của cô rất nhiều!

Chu Lập Đông vừa bước ra khỏi phòng họp, nhìn thấy Tư Nguyên, anh không khỏi ngạc nhiên rồi mỉm cười, nhưng nụ cười của anh lại vô cùng buồn bã.

“Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi, “Em có cảm thấy vui vẻ không?”

Tư Nguyên định tránh mặt anh, không muốn còn bất kỳ mối ràng buộc nào với Chu Lập Đông nữa nhưng cô không thể, cô mệt mỏi rồi, có lúc trốn tránh không hiệu quả bằng đối mặt!

“Vui vẻ là do con người tự tạo ra!” Tư Nguyên không nhìn Chu Lập Đông mà nhìn vào tường. Lựa chọn Tĩnh Thành, cô không chắc chắn mình có hạnh phúc hay không, cô chỉ dũng cảm tiến lên một bước để cố gắng quên đi quá khứ.

Chu Lập Đông quay lưng lại với cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Xin lỗi!”

Tư Nguyên nói: “Anh không có lỗi với em, thật đấy, có lẽ anh chỉ có lỗi với bản thân anh! Lập Đông, cho dù lựa chọn như thế nào cũng đừng hối hận! Đời người rất dài, chúng ta nên hướng về phía trước!”

“Phải, nhìn về phía trước!” Ánh mắt Chu Lập Đông nhìn xuyên qua Tư Nguyên, xuyên qua cánh cửa, hướng về một nơi một tận, ở đó có con đường lung linh huyền ảo, được lấp đầy bằng khuôn mặt cười rạng rỡ của Tư Nguyên.

“Anh yêu em, luôn luôn yêu em, giống như bị buộc bởi một câu thần chú nào đó, mãi mãi không được giải thoát!” Chu Lập Đông nói.

Tư Nguyên quay người đi, ánh mắt như lửa đốt, “Lập Đông, không được nói những lời đó với em, quá muộn rồi!”

Anh bước lên đứng trước mặt cô, hai hàng nước mắt chảy ra, “Tư Nguyên, chúng ta đã từng yêu nhau!”

Đã từng yêu không có nghĩa là có nhau, khi trải qua một điều gì đó, lúc quay đầu nhìn lại, người ấy đã không còn ở chỗ cũ nữa, cho dù cô vẫn đứng đợi ở đó, nhưng trong lòng không thể giải tỏa biết bao oán hận.

Cô nói: “Là anh không cần em trước!”

Trái tim của Chu Lập Đông giống như một chiếc lá chao đảo trong gió, không biết dừng lại ở đâu chìm trong mưa gió và cảm thấy mệt mỏi...

“Tổng giám đốc Chu” Nhân viên thư ký từ trong văn phòng chạy ra, hét to.

“Tổng giám đốc Chu,...” Sau đó có rất nhiều người chạy lại.

Tư Nguyên đứng yên, hoang mang nhìn mọi người dù Chu Lập Đông đã ngất ngã xuống đất.

Hoắc Yến Phi chen vào giữa đám người, “Gọi xe cứu thương!” Tỉnh Thành không nói gì, kéo Tư Nguyên vào lòng: “Đừng để chạm vào vết thương!”

Cũng may, Chu Lập Đông chỉ bị thiếu máu.

Hoắc Yến Phi thở phào nhẹ nhõm quay sang nói với Tỉnh Thành: “Cho mình mượn Tư Nguyên một lát, nói vài câu”

Tỉnh Thành chắn trước mặt Tư Nguyên, “Có chuyện gì không thể nói trước mặt mình?”

“Chuyện riêng, chỉ có thể để cô ấy nghe” Hoắc công tử cố chấp nói.

“Lập Đông ngất không có gì liên quan đến Tư Nguyên!” Tỉnh Thành muốn bênh vực Tư Nguyên.

Tư Nguyên bước lên từ sau lưng Tỉnh Thành, “Không sao, Hoắc công tử không phải là hổ báo dữ tợn gì!”

Hoắc công tử nhìn Tư Nguyên với thái độ nghiêm túc kỳ lạ.

“Anh gọi tôi ra ngoài có chuyện gì muốn nói?”

Hoắc công tử chạm tay lên đầu Tư Nguyên, “Còn đau không?”

Tư Nguyên tránh tay anh, “Cũng ổn!”

“Chuyện cô bị thương tôi cũng có liên quan, hôm đó nói với cô những lời ấy, tôi thật sự hối hận!” Hoắc công tử vò đầu.

“Không sao, có lẽ tôi bị mất trí nhớ, có những chuyện không nhớ nổi nữa!”

“Lúc cô bị thương, Lập Đông cũng đến bệnh viện và hiến 600CC máu!” Hoắc công tử nhướn mày. Tư Nguyên nhớ, Chu Lập Đông và cô cùng một nhóm máu.

“Tôi hỏi cậu ấy vì sao ngay cả mạng sống của mình cũng không quan tâm, cậu ấy nói, đây là điều cậu ấy nợ cô! Lập Đông luôn hối hận vì chuyện xảy ra trước đây, đương nhiên có những chuyện đã xảy ra và trở thành quá khứ, hối hận cũng không có tác dụng! Cô lựa chọn như thế nào là quyền tự do của cô, Tỉnh Thành và Lập Đông đều là huynh đệ của tôi, cô chọn ai tôi cũng vui! Nhưng, tiểu tài nữ, cho dù cô chọn Tỉnh Thành,

cô có thể đối xử với Lập Đông tốt hơn không? Thật sự cậu ấy rất đáng thương! Huống hồ, cậu ấy còn yêu cô sâu sắc như thế”

Tư Nguyên lặng lẽ lau khô mắt, “Hà tất anh ấy phải khổ như thế?”

“Thật ra, nhiều năm nay, không có ngày nào cậu ấy quên cô. Mặc dù để trong lòng không nói ra, nhưng ở bên cạnh cậu ấy, tôi có thể không hiểu sao? Cô hận cậu ấy không bằng cậu ấy hận chính mình!”

Gió xuân ấm áp, cô hít thở một hơi thật sâu rồi nói: “Tôi không muốn hận anh ấy nữa!”

Đúng, không yêu sẽ không hận.

Quyết định lựa chọn một sự khởi đầu mới cần phải từ bỏ những kỷ niệm cũ!

Tư Nguyên đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ khẳng định: “Không có vấn đề gì, chỉ cần chú ý đừng để vết thương bị viêm nhiễm là được!”

Tĩnh Thành cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng Tư Nguyên ở nhà Tĩnh Thành luôn cảm thấy không thoải mái nên muốn chuyển về nhà trọ ở, bà Tĩnh kiên quyết phản đối nhưng không thắng được sự kiên trì của Tư Nguyên. Tư Nguyên vẫn là một cô gái có quan niệm bảo thủ, cô và Tĩnh Thành chưa xác định tương lai, đến nhà Tĩnh Thành ở không phải là việc hay.

Căn phòng của cô nhiều ngày không có người ở đã phủ một lớp bụi, Tư Nguyên từ từ thu dọn, cảm thấy ấm áp và dễ chịu.

Biết cô về, Tổ Kế không đi làm nữa, “Mình vẫn nghĩ cậu muốn làm vợ chủ ở nhà họ Tĩnh, vui đến mức quên cả lối về?”

Tư Nguyên vừa rót nước cho cô vừa nói: “Đừng nghĩ lung tung, mình vừa mới quyết định hẹn hò với Tĩnh Thành!”

Nhìn thấy mái tóc cắt ngắn của Tư Nguyên, Tổ Kế hỏi: “Thật sự quyết định bắt đầu thay đổi từ “đầu” sao?”

Tư Nguyên chỉ vết thương trên đầu cho cô xem, “Để dễ gội đầu, sao cậu lại nói giống hệt ai đó như thế?” Đương nhiên cô đang ám chỉ Hoắc công tử, vì sao nhìn thấy tóc cô hai người đều hỏi cùng một câu như thế?

Tổ Kế bĩu môi, “Vì thời cơ trùng hợp nên mới khiến người ta liên tưởng!”

“Cậu cứ việc liên tưởng!” Cô không thể hạn chế suy nghĩ của người khác.

Tổ Kế nhìn thấy Tư Nguyên rồi nói: “Ở bên Tĩnh Thành, cậu có thật sự cảm thấy vui vẻ không?”

Tư Nguyên không biết nên trả lời như thế nào, thấy ánh mắt dường như đã hiểu rõ mọi chuyện của Tổ Kế, cô cảm thấy không biết phải làm gì.

“Nhiều năm qua, cậu luôn vô tình hoặc có ý chờ đợi, bây giờ sao nói thay đổi là thay đổi được sao?”

“Có những chuyện, khi nghĩ thông rồi sẽ trở thành quá khứ!”

Tổ Kế cười, “Từ ngày đầu tiên mình quen cậu, mình đã biết cậu là người thích đi vào chỗ bế tắc, có một số chuyện cậu có thể nghĩ thông sao?”

“Cho dù nghĩ không thông mình cũng không muốn nghĩ nữa! Tình yêu chỉ là một điều không có căn cứ cần con người chứng minh, giống như pháo hoa cần được châm ngòi mới có thể sáng rực rỡ!”

Tổ Kế nói: “Cậu là tài nữ, có thể nói năng nho nhã văn hoa, nhưng mình là người thô thiển, không thể hiểu những đạo lý sâu xa như thế! Cậu đặt pháo hoa ở một nơi nguy hiểm, ngày nào đó phát nổ, không phải sẽ xảy ra tai nạn sao?”

Tư Nguyên hỏi “Vậy mình phải làm thế nào?”

“Mình nghĩ, chắc chắn cậu vẫn chưa quên được kẻ đáng chết Chu Lập Đông! Bắt đầu với Tĩnh Thành như thế này có vẻ không lý trí lắm, cuối cùng không cẩn thận sẽ khiến cậu bị thương! Đương nhiên, mình không

thích ai trong hai người này!” Tổ Kế vỗ tay lên trán, “Minh không thích cũng chỉ có thể nói được thế, cậu vui là được”

Tư Nguyên cười chán nản, ”Minh không thể kiểm soát được sẽ gặp ai! Gặp ai, yêu ai hình như là do ông trời sắp đặt...”

Tiến Tổ Kế về, Tư Nguyên dựa người vào hàng rào của khu nhà, mệt mỏi không muốn động đây, chạm tay lên thanh sắt lạnh lẽo, cô bỗng cảm thấy nhớ: Nhớ những khoảng thời gian vui vẻ, nhớ miền đất yên bình nở đầy những bông hoa bồ công anh hạnh phúc, mỗi khi gió thổi, những đóa hoa bay khắp bầu trời

Trên con đường thời niên thiếu, có sự bầu bạn của bố và tiếng cười của mẹ, tất cả đều tuyệt đẹp đến mức dường như không có thật!

Bố cô đã từng nói: “Lúc tạm biệt tình yêu, chỉ hy vọng tất cả mọi thứ đến với con đều tốt đẹp!” Thật bao la và vĩ đại, vậy mà cô lại trói mình trong một không gian chật hẹp, nói thế nào cũng không bước ra được khỏi đó!

Yêu, đã yêu rồi cần toàn tâm toàn ý không hối hận, vì sao còn trách móc oán hận?

Nếu vẫn còn yêu, vì sao không thể nói? Liệu có cần khổ sở bắt đầu một tình yêu mới không?

Tư Nguyên cảm thấy hoang mang, cô cảm thấy mình cần bình tĩnh suy nghĩ, cho dù tương lai như thế nào, cô luôn hy vọng mình sẽ là một người phụ nữ đẹp như hoa cúc, thanh lịch, tươi tắn, rạng ngời như ánh nắng tháng Ba!

Nghỉ ngơi vài ngày, sức khỏe của Chu Lập Đông dần hồi phục, có lúc anh đi làm ở Song Nguyệt, nhưng anh dành hầu hết thời gian đi tìm việc.

Hoắc công tử và Tỉnh Thành đều khuyên anh nên về Song Nguyệt, tìm kiếm khách hợp bích xây dựng sự nghiệp, nhưng Chu Lập Đông không đồng ý: “Song Nguyệt có các cậu là đủ rồi, mình cần tìm một công việc mới, bắt đầu lại từ đầu!”

Tỉnh Thành biết không ngăn được quyết định của Lập Đông nên tham mưu giúp anh nên tìm công việc nào phù hợp.

Đi phỏng vấn ở bốn, năm công ty không thành công nhưng Chu Lập Đông không nản lòng, anh đi nộp hồ sơ xin việc ở khắp nơi.

Hoắc công tử nói: “Lập Đông, hà tất cậu phải khổ như thế? Tiền kiếm được ở Song Nguyệt không phải cũng đủ tiêu sao?”

Chu Lập Đông cười, “Minh phải làm việc gì đó, nếu nhàn rỗi quá sẽ phát điên mất!”

Tỉnh Thành nhìn Chu Lập Đông, “Hình như gần đây cậu gầy đi nhiều!”

“Mình giảm cân.” Chu Lập Đông vỗ lên cơ bắp ở cánh tay.

Hoắc công tử đập nhẹ lên vai anh: “Cậu giảm cân sao? Cao một mét tám, chỉ nặng bảy lăm cân, muốn thành cái sào à?”

Tỉnh Thành nhắc anh: “Phải chú ý ăn uống nhiều hơn!”

Chu Lập Đông chỉ cảm kích gật đầu rồi không nói gì nữa.

Hoắc công tử thăm thì nói với Tỉnh Thành: “Gần đây Lập Đông trầm tư quá!”

Đương nhiên Tỉnh Thành biết anh ám chỉ điều gì, “Cậu ấy có tâm sự, tiếc rằng chúng ta không giúp gì được!”

“Cậu chỉ chú tâm vào Hác Tư Nguyên, có thể giúp được gì? Hãy nhìn mình!” Dường như Hoắc công tử đang có chủ kiến gì đó.

Trong khách sạn.

Chu Lập Đông không hứng thú với sự sắp xếp của Hoắc công tử, đặc biệt là việc Hoắc công tử đưa rất nhiều chị em họ đến chơi giúp anh vui, anh thấy phản cảm nhưng không nói ra.

Một cô gái mặt đầy son phấn đùa cợt với Chu Lập Đông: “Kính của anh trông rất đẹp, cho tôi mượn đeo được không?”

Chu Lập Đông vội vàng đáp: “Chỉ là một chiếc kính cận bình thường, không có gì đặc biệt!”

Tĩnh Thành nhìn thấy thái độ dờ khóc dờ cười của Chu Lập Đông, liền ra hiệu bằng mắt cho Hoắc công tử, “Mình thấy hay là thôi đi!”

Hoắc công tử không đồng ý, “Gần đây Lập Đông quá cô đơn, có nhiều người sẽ giúp cho cậu ấy thoải mái!”

“Những người họ hàng của cậu không phải là kiểu mà cậu ấy thích!” Tĩnh Thành nhắc nhở.

“Cậu ấy thích Hác Tư Nguyên, nhưng trên đời này chỉ có một người!” Hoắc Yên Phi lắc đầu.

Sắc mặt Tĩnh Thành trở nên trầm tư, “Hoắc công tử, cậu còn trêu đùa nữa mình sẽ đi! Cậu làm những trò không thực tế như thế này, mình không muốn ở đây nữa?”

“Thôi, coi như mình chưa nói gì! Nhắc đến Hác Tư Nguyên, các cậu đều bực mình!”

Chu Lập Đông luôn mỉm cười, nhưng sau bữa ăn nhanh, nụ cười đó không còn nữa, anh đứng dậy bỏ đi, lúc sắp đi còn nói với Hoắc công tử: “Tiền ăn hôm nay tính vào tài khoản của mình.”

“Ồ, Lập Đông!” Hoắc công tử hét gọi sau lưng anh.

Chu Lập Đông đã đi xa rồi!

Không phải anh không thích phụ nữ, chỉ có điều anh không thích ai ngoài Hác Tư Nguyên! Bao gồm cả Thẩm Lợi

Nghĩ đến Thẩm Lợi Chu Lập Đông không khỏi thở dài, thật ra anh chưa bao giờ thích cô ấy thật sự.

Năm đó đi thực tập tốt nghiệp, anh được phân đến Cửu Đình, Thẩm Lợi đến chơi để mắt đến anh, cố tình tiếp cận anh, hẹn anh đến quán rượu, đi mua sắm rồi hỏi thẳng thừng: “Anh đã có bạn gái chưa?” Lẽ ra anh nên trả lời có để từ chối cô.

Nhưng lúc đó ma xui quỷ khiến anh lại lắc đầu, giây phút đó, anh cắn chặt răng, cố gắng đặt Tư Nguyên trong một góc sâu nhất của tâm hồn. Nhưng kiên quyết lâu như thế khi Tư Nguyên đã bước ra khỏi trái tim của anh và thật sự xuất hiện trước mặt anh, anh đã không còn là mình nữa!

Đối với Thẩm Lợi, anh cũng cảm thấy có lỗi, nhưng không nhiều và sâu sắc như đối với Tư Nguyên!

Nếu năm đó anh muốn lấy cơ thể mình để đổi lấy tiền bạc của Thẩm Lợi thì bây giờ anh sẵn sàng dùng cả sinh mệnh của mình để lấy lại được tình yêu của Tư Nguyên!

¹ Trong tiếng Trung “kết thúc” và “số phận” có phiên âm giống nhau, đều là “Jieshu”.

11. Chương 11

Chương 11: Nỗi nhớ như sương.

Nếu một ngày đã trôi qua, chim không còn hót,

Nếu gió đã thổi đến mức mệt mỏi, hãy lấy màn đêm đắp cho tôi

Lúc hoàng hôn em lấy chân trèo lên mặt đất,

Rồi nhẹ nhàng khép cánh hoa sen.

- Tagore -

Yên lặng nhìn trường học trong ánh đèn leo lét, Chu Lập Đông cười khổ nảo.

Ánh trăng lạnh như sương, Chu Lập Đông nhớ Hắc Tư Nguyên đã từng cầm tay anh nói: “Mùa đông, hà hơi lên tay sẽ nhìn thấy một lớp sương, giống như nỗi nhớ của em với anh!”

Hoá ra, những lời cô nói với anh đều có ý nghĩa đặc biệt, nỗi nhớ như sương, khi trời sáng ánh nắng chiếu vào, sương trên tay sẽ biến mất, giống như nỗi nhớ của cô đối với anh. Đã lựa chọn ánh sáng, mặt trời, cần phải từ bỏ sương nhưng nhớ!

Tư Nguyên là một cô gái rất thông minh, liệu có phải cô đã biết trước những quyết định anh sẽ lựa chọn trong cuộc đời?

Đến khi trời sáng, Chu Lập Đông mới nhận ra mình đã thức thâu đêm không ngủ.

Từ lúc rời khỏi nhà họ Thẩm, cuộc sống của anh rất tự do, không có ai bó buộc, có lúc anh thức thâu đêm xem bóng đá, suy nghĩ những vấn đề chưa hiểu được... Dường như anh quay về cuộc sống thời học đại học, chỉ có điều đây không phải là ký túc xá, đây là nhà anh, anh cố gắng để cho mình được ở gần Tư Nguyên nhất!

Sau khi Tư Nguyên đi làm, ông Châu hỏi: “Cô khoẻ hẳn chưa? Không để lại di chứng gì chứ?”

Tư Nguyên cố ý nghiêng đầu rồi nói: “Chú xem như thế này có giống di chứng không?”

Ông Châu gật đầu: “Như thế này đã đi làm, Tinh Thành có yên tâm không?”

Tư Nguyên khẽ cười, có vẻ như tin tức lan truyền đi rất nhanh, cô vừa quyết định hẹn hò với Tinh Thành, ông Châu đã biết ngay: “Chắc chắn là từ miệng Tổ Kê.”

Ông Châu cười ha hả, không còn giả vờ vẻ của cấp trên nữa: “Nếu Tổ Kê biết cô nói thế, không biết nó có nổi giận không?”

Tư Nguyên vội nhắc ông: “Đừng cười to như thế, mọi người sẽ thấy chú không còn sự uy nghiêm của tổng giám đốc!” Lúc đó ông Châu mới kiềm chế một chút.

Ông Châu nói: “Lúc đầu Tổ Kê giới thiệu cô, tôi thấy do dự, một cô gái sống nội tâm như cô có thể không thích hợp với công việc này, bây giờ nhìn lại, lúc đó tuyển cô vào đúng là sáng suốt!”

“Vì sao?” Tư Nguyên hỏi.

“Bây giờ mọi người cùng nhau làm việc, cảm thấy rất vui vẻ, giống như người một nhà!”

Tư Nguyên cảm động nói: “Cảm ơn, tổng giám đốc Châu!”

“Gì? Tổng giám đốc Châu?”

“Sếp Châu! Châu đại ca!” Tư Nguyên cảm thấy rất gần gũi và thân thiết, dường như người này là người thân, bạn bè của cô.

Gần đây Tinh Thành thường xuyên đến nhà Tư Nguyên, mang đồ ăn và đồ dùng đến, nhìn thấy đồ ăn nhập khẩu gì ngon và đẹp mắt ở siêu thị, anh đều mua cho Tư Nguyên.

Tư Nguyên nhìn đồng hồ, cười khổ sở và nói: “Anh đừng mang đồ đến nữa, anh sắp biến nhà em thành kho dự trữ quân sự rồi!”

Tinh Thành cười, “Đây chẳng qua chỉ là lấy danh nghĩa mang đồ đến thăm em thôi!”

“Không phải là không gặp mặt, một ngày gặp vài lần, anh không chán sao?”

“Sao có thể chán được?”

Anh chỉ mong được như thế.

Tinh Thành ôm cổ Tư Nguyên rồi hôn cô, môi anh không ngừng di chuyển, không ngừng tìm kiếm, đầy dục vọng, cảm thấy vị ngọt trên đầu lưỡi cô. “Tư Nguyên!” anh gọi khe khẽ, trong đầu đầy mộng tưởng, anh là một người đàn ông trưởng thành, anh biết phải làm như thế nào, giường ở ngay gần đó, anh không ngừng tiếp cận mục tiêu, anh cần được giải thoát về mặt sinh lý và tâm lý, chỉ khi họ hoà vào nhau, mới có thể khiến anh có được khoái cảm, tay anh bắt đầu tìm kiếm trên người cô, cuối cùng chạm lên trên chiếc áo sơ mi cô đang mặc...

“Tinh Thành!” Tư Nguyên thở gấp đẩy anh ra, khuôn mặt hoảng hốt của cô đỏ bừng.

“Em sao thế?” Tinh Thành ngạc nhiên trước sự từ chối của cô.

Tư Nguyên cúi đầu, “Em xin lỗi, em vẫn chưa quen.”

Tinh Thành cắn môi, khàn khàn nói: “Không, là anh quá nóng vội.”

Tư Nguyên ôm mặt, khe lau môi, lòng cô rối tung. Nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của Tinh Thành, bỗng nhiên cô tự trách mình. Vì sao cô muốn từ chối Tinh Thành? Cô không thể nói rõ ràng, chỉ biết rằng nếu không đẩy anh ra, cô sẽ không bao giờ quay lại được!

Tim đập rất mạnh, hai người nhìn nhau nhưng không nói gì.

Tinh Thành đã trấn tĩnh lại, giúp cô chỉnh trang phục rồi nói: “Anh quên mất hôm nay còn có việc!”

Tư Nguyên đứng ở đó bất động, yên lặng nhìn theo bóng dáng Tinh Thành đang bỏ đi.

Gần đây Chu Lập Đông bị suy nhược cơ thể, anh thường xuyên tỉnh giấc giữa đêm, khắp người toát lên mồ hôi lạnh. Lần trước hiến máu cho Tư Nguyên, nguyên khí của anh bị thương tổn nặng. Uống thuốc của Đường Di kê cho có chuyển biến tốt, nên tiện đường qua Đồng Nhân Đường, anh muốn cất thêm hai thang.

Anh không muốn gặp Thẩm Lợi ở đây, đặc biệt là trong giờ đi làm.

Thẩm Lợi nhìn thấy anh, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng lộ ra vẻ giễu cợt lạnh lùng.

Chu Lập Đông rất bình tĩnh, anh không muốn chào cô, giữa họ không còn điều gì để nói nữa, đi lướt qua không phải là điều không thể làm.

Nhưng Thẩm Lợi gọi tên anh: “Chu Lập Đông!” Dường như tất cả mọi người trong hiệu thuốc đều nghe thấy, anh giả vờ không nghe thấy cũng không được.

Vì tình nghĩa cũ, Chu Lập Đông mời Thẩm Lợi uống trà.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, Thẩm Lợi nhìn thấy Chu Lập Đông không cạo râu, trong giọng nói có phần thương xót: “Có lẽ, rời khỏi nhà họ Thẩm, anh sống không được tốt!”

“Em chặn đường của anh khắp nơi, khiến anh không tìm được việc, sao mà sống cho tốt được?” Chu Lập Đông thờ dãi.

Thẩm Lợi đang dụ dằng thay đổi ngay thái độ, lạnh lùng hừ một tiếng, “Anh nên biết từ trước, kết quả của việc dắc tội với em là như thế! Anh hận em hay là muốn giết em!”

Chu Lập Đông lắc đầu, “Thật sự anh không hận em.”

Thẩm Lợi lại khóc, nước mắt làm mờ cả son phấn, “Có phải anh cũng không còn muốn hận em? Em hận anh?”

Chu Lập Đông uống hết cốc trà, “Thẩm Lợi, anh không đáng để em hận.”

Thẩm Lợi vừa nấc vừa nghẹn ngào nói: “Chu Lập Đông, trước đây em nghĩ anh chỉ yêu tiền, không ngờ anh lại tham lam như thế, vẫn muốn có tình yêu!”

Chu Lập Đông không nói gì, điềm nhiên nhìn Thẩm Lợi.

“Hoá ra bây giờ anh cũng không còn yêu tiền nữa.” Bỗng nhiên Thẩm Lợi hiểu ra điều đó, hoang mang nhìn anh.

“Thẩm Lợi, xin lỗi, nhưng anh không thể đến với em được nữa. Với điều kiện của em, em có thể tìm được người đàn ông tốt hơn anh.” Anh nói với giọng khẩn thiết, “Em đừng đến tìm anh nữa, được không?”

Chu Lập Đông trả tiền trà rồi nhanh chóng bỏ đi.

Thẩm Lợi nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của anh, bỗng nhiên không kiềm chế được hét lên: “Chu Lập Đông, vì sao em vẫn yêu một con người bỉ ổi như anh?” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng khóc tức tưởi.

Cuối cùng Thẩm Lợi hiểu, người đàn ông bỉ ổi này không phải không biết yêu, chỉ có điều anh không yêu cô!

Tư Nguyên lập xong bảng thống kê rồi đưa cho ông Châu: “Tháng này hình như kết quả không tốt!”

Ông Châu nhìn qua có con số trên bảng, nói với giọng chán nản: “Bây giờ không phải mùa làm ăn, có thể làm được thế này là tồn tại rồi, chúng ta không nên yêu cầu quá cao.”

“Nhưng lợi nhuận ròng cùng kỳ năm ngoái cao hơn hai mươi phần trăm!” Tư Nguyên cảm thấy ngạc nhiên trước kết quả làm ăn ảm đạm này.

Ông Châu nói: “Tháng trước có vài kỹ sư bị công ty khác mời đi mất, chúng ta không có cách nào. Chờ đợi tháng này đi, hy vọng có thể hợp tác cùng Cửu Đỉnh!”

Nghe thấy cái tên Cửu Đỉnh, Tư Nguyên bất giác nghĩ đến Thẩm Lợi, “Chúng ta không thể trông đợi vào một nơi, cần tìm thêm nhiều khách hàng khác!”

Ông Châu nói: “Nhắc đến khách hàng, chiều nay cô có thời gian không? Thay tôi đến Hải Dương quán, ở bên đó có khách hàng cần một ít tài liệu!”

Tư Nguyên thấy lịch làm việc của mình có thể sắp xếp thời gian đi được nên đồng ý.

Tư Nguyên rất quen thuộc đường đến Hải Dương Quán. Thời đại học, cô thích đi bộ ở quảng trường trước cổng Hải Dương Quán, Chu Lập Đông thường đưa cô đến đó chơi. Tinh Thành và Hoắc Yến Phi tìm một nhóm bạn học nhảy ở đó nên không gian nhỏ trước Hải Dương Quán trở thành hậu hoa viên của họ.

Tắc đường nên sau một hồi lâu Tư Nguyên mới tìm được khách hàng và gửi tài liệu cho họ, vì có một số vấn đề cần giải thích nên lúc đi ra trời đã tối, bụng cô đói cồn cào.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Tinh Thành gọi điện bảo anh có việc ở Song Nguyệt nên không đi đón cô được.

Tư Nguyên cười nói: “Anh làm việc đi, em tự về.”

Tư Nguyên lưu luyến không muốn tắt điện thoại, hỏi cô: “Em có nhớ anh không?”

Tư Nguyên yên lặng một lát rồi nói: “Em đang ở bên ngoài, bao giờ em về sẽ gọi điện cho anh.” Nói xong cô vội vàng tắt máy.

“Em có nhớ anh không?” Tư Nguyên nhớ đến câu hỏi của Tinh Thành, có lẽ công việc của cô quá bận nên không thể ngày nào cũng nhớ tới anh? Không còn ít tuổi nên không thể giống như trẻ con bảy, tám tuổi, động một tý là nói nhớ anh chết mất, phải rồi, chắc chắn là như thế.

Chưa ăn tối nên bụng cô đói cồn cào, Tư Nguyên men theo cầu vượt đi về phía Bắc đến toà nhà Phú Hải, cô tìm nhà hàng mỹ Bá Kinh đã từng ăn trước đây.

Đang vào giờ ăn tối, người trong nhà hàng rất đông. Tư Nguyên tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống, đang định gọi đồ ăn, ông chủ đã tươi cười chạy lại: “Cô gái, tôi vẫn còn nhớ cô!”

Tư Nguyên cười với ông chủ, “Cảm ơn, tôi muốn gọi một bát mì tương!”

Ông chủ nói: “Bạn của cô ngồi ở bên kia! Không phải đợi cô sao?”

Bạn? Tư Nguyên ngạc nhiên, “Tôi không hẹn ai!”

Ông chủ lại cười, chỉ vào chiếc bàn ở trong cùng, “Rõ ràng là cậu ấy!” Tư Nguyên nhìn theo hướng ông chỉ, thấy Chu Lập Đông đang ngồi yên lặng nhìn món ăn.

“Này, bạn gái cậu đến rồi!” Ông chủ hét gọi Chu Lập Đông. Chu Lập Đông ngẩng đầu nhìn lên, vô cùng ngạc nhiên.

Tiếng người nói ồn ào xung quanh họ dường như biến mất, hai người sững sờ nhìn nhau.

“Tư Nguyên!” Chu Lập Đông khẽ mấp máy môi.

Trong giây lát, Tư Nguyên nghĩ mình bị ảo giác, cho tới khi Chu Lập Đông bước lên trước mặt cô, cô mới biết cô gặp anh thật.

“Thật là trùng hợp.” Tư Nguyên cố gắng giữ bình tĩnh.

Chu Lập Đông nhìn cô với ánh mắt tha thiết, “Em vẫn nhớ nơi này sao?”

“Em chỉ đi qua đúng lúc đói.” Tư Nguyên không muốn nói mình đã đi đoạn đường rất xa để đến đây ăn một bát mì.

Có một vị khách mới đến, ông chủ nói: “Cô gái, hai người ngồi chung nhau đi, chúng tôi không đủ bàn nữa.”

Nhân viên phục vụ còn nhiệt tình giúp Tư Nguyên mang ba lô và túi xách vào để cạnh bàn của Chu Lập Đông.

Tư Nguyên ngồi không được, không ngồi cũng không được!

Thấy Tư Nguyên bối rối, Chu Lập Đông vội nói: “Em ngồi cùng đi, anh vừa gọi thêm một bát mì tương mà em thích ăn nhất!”

Lúc đó, Tư Nguyên muốn cầm túi bỏ đi nhưng làm như thế không tránh được cảm giác thiếu tự tin, đã quyết định quên quá khứ, hà tất phải sợ ngồi ăn cùng nhau?

Không khí nặng nề kỳ lạ, hai người đều có tâm sự riêng nên không ai nói gì.

Nhân viên phục vụ không ngừng bê mì lên, đều là các vị mà Tư Nguyên thích ăn, Chu Lập Đông yên lặng gấp thức ăn cho cô. Tư Nguyên không động vào các món trong bát.

“Nếu thêm một chiếc bánh ga tô thì sẽ nghĩ mình đang tổ chức sinh nhật!” Chu Lập Đông nhớ lại.

Tư Nguyên không đáp, thời đi học, mỗi lần sinh nhật anh, họ đều đến đây ăn mì,

hơn nữa còn gọi đầy bàn các món mà cô thích, Chu Lập Đông cười nói: “Thật sự không biết là sinh nhật anh hay sinh nhật em, sao toàn là các món em thích?”

Tư Nguyên nhẹ nhàng phản đối: “Lẽ ra ngày này phải ăn bánh sủi cảo, anh bắt em ăn mì, không phải nên bù đắp cho em sao?” Chu Lập Đông bén véo nhẹ chiếc mũi thanh tú của cô, “Được rồi, anh sẽ nhường em được không?”

Bây giờ, anh muốn nhường nhịn cô, cô lại không cần nữa!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, họ đang cầm tay nhau rồi đánh mắt nhau giữa chốn đông người, không tìm lại được nữa.

Trong tình huống như vậy, hai người ăn xong, Tư Nguyên sợ ngồi nhiều không tiêu hoá được nên muốn đi.

Chu Lập Đông giữ cô lại: “Ngồi với anh thêm một lát được không? Xin em! Anh sợ sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội này nữa...”

Tư Nguyên khẽ thở dài: “Cơ hội đều do anh tự bỏ qua.”

Giọng cô nói rất khẽ, dường như không ai nghe thấy!

Đối với Lập Đông, lời nó đó vô cùng sâu sắc.

Hai người bắt đầu nói chuyện về tình hình hiện tại của các bạn học thời đại học, Tư Nguyên không định thần được.

Chu Lập Đông ngồi trước mặt khiến Tư Nguyên cảm thấy đau lòng.

Có những người khi đã yêu rồi sẽ yêu suốt cả đời!

Nói cô ngốc nghếch, có lẽ không phải!

Cô chỉ bước vào quá sâu, không thể bước ra khỏi giấc mộng đã qua, chỉ có thể chờ đợi sự sắp đặt của số phận, giúp cô tìm lại quá khứ đã mất.

Hắc Tư Nguyên là người chờ đợi bất hạnh đó sao? Nhìn xung quanh, biết bao người có tình yêu lãng mạn thời đi học, trải qua sóng gió của cuộc sống đã đổi thay.

Còn cô, cô vẫn ôm một khúc gỗ, trôi nổi trong đại dương tình yêu vô bờ vô bến...

Bây giờ anh đang đứng trước mặt cô, nhưng đã quá muộn rồi.

Tư Nguyên cảm thấy đau lòng, cuối cùng đứng dậy nói: “Em phải đi thật rồi, có lẽ

Tĩnh Thành sắp gọi điện thoại tìm em!”

Nhắc đến Tĩnh Thành, Chu Lập Đông không biết phải làm thế nào, anh nhắm mắt lại, khẽ nói: “Tư Nguyên, anh chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc!”

Nói câu này, lòng Chu Lập Đông đau như dao cắt!

Hạnh phúc...

Tư Nguyên cảm thấy hai chữ “hạnh phúc” cách mình rất xa, giống như lớp bụi trần ai, không thể nhìn thấy, không thể chạm tới.

Em đã từng đến gần bến bờ hạnh phúc, sao đó anh đã tàn nhẫn cướp đi mất, từ đó về sau, em biết làm thế nào để có được hạnh phúc?

Tĩnh Thành gọi điện, vui vẻ hỏi: “Em ở đâu? Anh đi đón em!”

Giọng nói của Tư Nguyên trở nên dịu dàng: “Không cần, em tự về, anh làm thêm giờ chắc cũng đói rồi, anh đi ăn cơm đi!”

“Ăn cơm? Không, bây giờ anh muốn ăn em!” Giọng Tĩnh Thành khàn khàn.

Sắc mặt Tư Nguyên đỏ hồng, cô nhớ đến lần trước cô đã từ chối sự thân mật cuồng nhiệt của anh, anh không ngừng giả vờ vô tình thăm dò phản ứng của cô.

Nhìn thấy dáng vẻ e thẹn của Tư Nguyên lúc nghe điện thoại, Chu Lập Đông không khỏi đổ kỵ với Tĩnh Thành.

Hoá ra, anh không phải là người duy nhất của cô.

Tư Nguyên bước đi một đoạn rất xa, Chu Lập Đông mới định thần lại, anh vội vàng đuổi theo.

Gió xuân ấm áp vuốt nhẹ lên gấu váy và mái tóc ngắn của cô, cô luôn luôn là một người phụ nữ xinh đẹp, rạng rỡ như hoa anh đào nở bên đường.

Chu Lập Đông bước phía sau Tư Nguyên, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của cô, cảm thấy trên người cô có một quang sáng kỳ lạ, anh ngẩn ngơ nói: Em đã từng là thiên sứ của anh.”

Tư Nguyên thất thần, cô nghe thấy rõ ràng là Chu Lập Đông nói, “Thiên sứ...” cô tự nói với mình, “Nhưng em không muốn làm thiên sứ.”

Cô đã từng hy vọng làm người phụ nữ luôn đứng sau hậu thuẫn cho anh, yên lặng, ngọt ngào, trong những đêm đông giá lạnh, anh có thể cầm tay cô đặt lên ngực mình, cho dù hai người chỉ yên lặng nhìn nhau nhưng vẫn cảm thấy đó là những

giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời.

Nhưng anh lại buông tay để theo đuổi con đường tiến thân của mình, bỏ mặc cô ở lại phía sau, vùng vẫy, tìm kiếm mà không có cách nào thoát ra khỏi sự lạnh lùng của số phận.

Bên đường, có một đôi tình nhân đang cãi nhau, cô gái không do dự tát chàng trai, “Vì sao tôi có thể để ý đến một người không ra gì như anh?”

Tư Nguyên cảm thấy, nếu có thể, cô cũng muốn làm như vậy với Chu Lập Đông, giận dữ đánh anh, chửi anh cho đến khi giải tỏa hết oán hận, nhưng cô không phải là người ghê gớm, không thể làm được những việc đó.

“Lập Đông, anh về đi, hình như chúng ta không cùng đường.” Cô điềm nhiên nói.

Tư Nguyên đang đợi ở dưới nhà, từ xa Tư Nguyên đã nhìn thấy anh đang đứng dựa vào hàng rào của khu nhà, dáng người hơi cong lờ về một chỗ.

Tư Nguyên bước lại gần, nhìn anh cười, “Anh mệt rồi, lần sau muộn thế này anh không cần đến nữa!”

Tinh Thành chăm chú nhìn cô, “Nhớ em quá, không gặp em, anh không thể ngủ được.”

Tư Nguyên bị cái nhìn của anh làm cho mất tự nhiên, “Làm gì mà anh khoa trương thế?”

Tinh Thành ôm cô, “Thật đấy, cả ngày lúc nào anh cũng nhớ em.”

Tư Nguyên xúc động đến mức bỗng nhiên muốn khóc, “Tinh Thành, anh không thể ngốc nghếch giống như em chứ!”

“Anh đã ngốc từ hồi năm thứ ba đại học rồi, mãi mà vẫn chưa hết!” Tinh Thành cười. Làm việc suốt cả ngày, thật sự anh rất mệt, anh ôm lấy Tư Nguyên không muốn rời ra. Hai người dựa vào nhau, không ai nói gì.

Cuối cùng Tư Nguyên nói: “Anh mệt rồi, lên nhà em nghỉ một lát.”

Đương nhiên Tinh Thành rất mong muốn được như thế, anh vui mừng đi cùng cô.

Tư Nguyên pha hai cốc sữa rồi đưa một cốc cho Tinh Thành, “Không có đồ uống khác, chỉ có sữa bột, anh uống một chút đi.”

Nhìn thấy thứ chất lỏng màu trắng trong cốc, Tinh Thành chau mày, “Buổi tối em bị mất ngủ sao?”

Tư Nguyên khẽ lắc đầu, “Em đỡ hơn nhiều rồi, chỉ uống vì đã thành thói quen.”

Đối với cô, việc gì cũng vậy, đã thành thói quen sẽ rất khó sửa, giống như thích ăn một đồ ăn nào đó, thích nghe một thể loại nhạc nào đó... thích nghĩ đến một ai đó.

Yêu một người liệu có phải là một thói quen?

Tinh Thành nheo mắt lại như có tâm sự gì, ngẩng nhìn Tư Nguyên đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, vì sao từng tư thế của cô lại đẹp đến thế, khiến cho người ta muốn nhìn không rời mắt.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Đến chương trình quảng cáo, Tư Nguyên quay đầu nhìn Tinh Thành.

“Anh đang nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất...”

Tư Nguyên cười, “Lãng mạn giống như một bộ lễ phục dạ hội đẹp, những người bình thường không thể mặc nó suốt cả ngày.”

Tinh Thành cũng cười, “Nếu em muốn, anh có thể không coi em là người bình thường. em làm công chúa anh, công chúa của một mình anh, lúc nào cũng mặc bộ lễ phục dạ hội thật đẹp.”

Tư Nguyên không nói gì rồi cười, “Anh lại nói đùa rồi, con người ta không thể mặc lễ phục dạ hội suốt đời được, phải không?”

Tinh Thành chỉ cười không nói gì.

Chu Lập Đông tìm được công việc ở một công ty nước ngoài, là một trong năm trăm công ty mạnh nhất thế giới để bắt đầu sự nghiệp của anh.

Hoắc công tử và Tinh Thành đều mừng cho anh, Hoắc công tử đề nghị: “Một mỗi bấy lâu nay, mọi người đi uống rượu thôi, không say không về!”

Tinh Thành từ chối: “Mình có việc, để hôm khác!”

Chu Lập Đông cũng từ chối: “Gần đây dạ dày của mình không khỏe, hay là để hôm khác!”

Hoắc công tử nhỏ nước bọt rồi nói: “Có vẻ như thời gian sắp xếp ở cùng nhau càng ngày càng khó.”

Chu Lập Đông nói: “Không phải hàng tuần chúng ta vẫn đi học cùng nhau sao? Hơn nữa có thời gian mình vẫn đến Song Nguyệt, sao lại nói là khó!”

Hoắc công tử tỏ vẻ khinh khỉnh, “Cậu và Tinh Thành ai bận việc người đó, không còn gì để nói!”

Tinh Thành lấy tay đập lên đầu Hoắc Yến Phi, “Công việc của cậu không tiến triển, để lại một đống việc cho mình, có thể không bận sao? Còn Lập Đông, nói như thế nào cũng không chịu chi sẽ gánh nặng với chúng ta.”

Chu Lập Đông cười hiền, “Mình tin vào thực lực của cậu, làm ở hai công ty như Song Nguyệt cũng không thành vấn đề!”

Hoắc công tử bĩu môi, “Hai người các cậu vào hòa với nhau sao? Vậy thế này, để chúc mừng Chu Lập Đông tìm được công việc mới, dù thế nào chúng ta cũng phải tụ tập, mình sẽ sắp xếp thời gian rồi gọi tiểu tài nữ.”

Nhắc đến Tư Nguyên, Chu Lập Đông và Tinh Thành đều yên lặng.

Một lát sau, Chu Lập Đông chậm rãi nói: “Thôi có lẽ Tư Nguyên không thích, tối mai mình mời cậu và Tinh Thành đi uống rượu.”

Địa điểm do Hoắc công tử chọn, là quán rượu trước đây họ vẫn thường đến.

Vẫn như trước đây, Chu Lập Đông chỉ nhấp môi, Tinh Thành và Hoắc Yến Phi uống nhiều.

Hoắc công tử cười phá lên rồi nói: “Lập Đông, bây giờ cậu không có ai quản lý nữa, sao vẫn không dám uống?”

Tinh Thành nói: “Lẽ nào cậu không biết, dạ dày Lập Đông không khỏe, không uống nhiều được!”

Hoắc công tử mới gạt đầu: “Uống rượu vào là quên hết! Vậy chúng ta uống! Nào, Tinh Thành, không say không về!”

Chu Lập Đông đứng dậy ra ngoài hút thuốc, vốn không hút thuốc, chỉ khi nào cảm thấy không giải tỏa được mới hút, dần dần thành thói quen, lúc không hút cảm thấy thiếu thiếu.

Ánh trăng chảy trên áo sơ mi trắng của anh, đẹp nhưng lạnh lẽo.

Lúc quay lại, anh thấy Tinh Thành và Hoắc công tử đang trợn mắt nhìn mấy người ngồi gần đó.

”Sao thế?” Chu Lập Đông vừa hỏi một câu đã bị những người đó nghĩ anh là viện binh do Hoắc công tử gọi đến, không cần phân biệt rõ trắng đen liền lấy chai bia trên bàn ném về phía Chu Lập Đông.

Hoắc công tử và Tinh Thành không thể để Chu Lập Đông bị bắt nạt, nhắc ghế xông vào mấy kẻ du côn.

Cuối cùng đối phương đông người nên tam kiếm khách không chiếm được ưu thế và bị thương, Tinh Thành nói với mấy tên du côn: “Bọn mày đừng đắc ý, chắc chắn tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá gấp nhiều lần.”

Không biết ai đã báo cảnh sát trong lúc nguy cấp, cảnh sát đến, nhanh chóng bắt mấy tên du côn và lịch sự mời tam kiếm khách đến đồn cảnh sát lấy lời khai.

Chu Lập Đông bị thương nặng nhất, Hoắc Yến Phi dìu anh, “Đã bảo cậu nên học võ mà không chịu học, bây giờ ngay cả phòng thân cũng không được.”

Chu Lập Đông không để ý, bịt tay lên vết thương bị thủy tinh ở chai bia cửa vào trên cánh tay rồi nói: “Không sao, không cần dùng bạo lực để nói chuyện đạo lý.”

Tinh Thành cũng bị thương nhưng không nặng, khoé mắt còn dính vết máu của người khác, trông rất kinh khủng.

Tư Nguyên đi làm về, gọi điện thoại cho Tinh Thành, nghe thấy anh nói đang ở đồn cảnh sát, cô giật mình, vội vàng bắt xe đến.

Nhìn thấy Tinh Thành, Tư Nguyên khóc, “Sao lại để đến nông nỗi này?” Cô lấy khăn lau vết thương cho anh, nhẹ nhàng như sợ anh đau.

Tinh Thành ôm chặt lấy Tư Nguyên, hôn lên giọt nước mắt trên khoé mắt của cô, “Anh không sao.”

Họ ôm nhau, thậm chí không nhìn thấy xung quanh còn có Chu Lập Đông và Hoắc Yến Phi.

“Bọn mình về trước!” Trước cửa đồn công an, Tinh Thành cầm tay Tư Nguyên, chào tạm biệt Chu Lập Đông và Hoắc công tử.

Hoắc công tử giục: “Về đi, về đi.”

Chu Lập Đông chỉ cười, cho dù vết thương đang chảy máu những anh vẫn cười tươi như ngọc.

Đợi Tư Nguyên và Tinh Thành bước đi xa rồi, Hoắc công tử mới kéo Chu Lập Đông rồi nói: “Đến bệnh viện thôi, phải băng vết thương trên cánh tay ngay.”

Chu Lập Đông bước đi rồi không kiềm chế được quay đầu lại.

Anh đã không còn cách nào để đuổi theo, cũng không biết nên làm thế nào để dừng bước! Nhìn thấy bóng dáng của cô dần dần biến mất, ánh mắt anh đầy buồn bã.

“Tư Nguyên, tha thứ cho anh!” Chu Lập Đông nói không thành tiếng.

Anh đã không thể là mình nữa.

12. Chương 12

Chương 12: Cô không còn thuộc về anh nữa.

Danh lợi đến từ anh, hoàn toàn dựa vào anh.

Những đau thương hoàn toàn thuộc về em, khi em coi nó như tặng phẩm, dành cho anh, anh lấy tấm lòng tốt bụng của anh để cảm ơn em.

- Tagore -

Thật ra, Tư Nguyên nhìn thấy vết máu trên người Chu Lập Đông, cô cảm thấy đau như vết cắt trên chính cơ thể mình nhưng cô không thể chạy đến lau vết thương cho anh giống như với Tinh Thành. Cô chỉ có thể ở bên Tinh Thành, giả vờ như không nhìn thấy Chu Lập Đông và Hoắc công tử.

Tư Nguyên không muốn quay đầu lại, con đường đã qua có quá nhiều bùn đất và gập ghềnh, tạo cho cô thói quen luôn tiến về phía trước, để mặc cho Tinh Thành cầm tay dắt đi mà không quay đầu nhìn lại.

Nếu lúc nào đó cô có thể quay đầu lại, chắc chắn cô sẽ nhìn thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt của Chu Lập Đông. Nếu cô nhìn thấy sự tuyệt vọng đó, liệu sự thương xót trong lòng cô có đủ để cô buông tay Tinh Thành và quay lại bên Chu Lập Đông.

Tuy nhiên tất cả đều chỉ là nếu như!

Sự tuyệt vọng trong giây lát biến thành hy vọng không thể kìm nén! Giống như một đồng than, bị gió thổi sẽ tạt bay hết lửa, nhưng khi gió ngừng, một ngọn lửa mới sẽ bùng cháy.

Tinh Thành về nhà Tư Nguyên, gạt sạch quần áo bị bẩn rồi không muốn về. Tư Nguyên giục mãi nhưng anh không nghe, cô đành ra lệnh: “Muộn rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi!”

Tinh Thành tùy tiện nằm trên chiếc giường nhỏ của Tư Nguyên, “Anh không muốn động cựa nữa, để anh ở lại chỗ em một đêm!”

Tư Nguyên lắc đầu, “Chúng ta đã qua tuổi có thể tự tập rồi.”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Tư Nguyên, Tinh Thành muốn nói gì đó rồi lại thôi, “Được rồi, anh đi!”

Tư Nguyên tiến anh ra ngoài, chủ động hôn nhẹ lên trên trán anh, nhẹ nhàng chúc anh ngủ ngon!

Tinh Thành ngạc nhiên đứng đó suốt một phút, xoa lên chỗ cô hôn trên trán, nhớ lại sự dịu dàng và ấm áp của cô.

“Đây là lần đầu tiên em chủ động hôn anh.” Tinh Thành vui mừng..

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ trong đáy mắt của Tinh Thành, Tư Nguyên cúi đầu chỉnh lại tay áo rồi bối rối nói: “Anh phải về rồi.”

Tinh Thành vẫn đắm chìm trong sự dịu dàng của Tư Nguyên, thấy cô nói vậy mới lưu luyến nói: “Chắc hẳn về anh sẽ không ngủ được, hay là để anh ở lại đây một lát!”

“Anh mau về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi làm!” Tư Nguyên đẩy anh quay về phía cầu thang.

Tiến Tinh Thành về, Tư Nguyên mệt mỏi dựa người lên ghế sofa, đầu óc trống rỗng.

Trên tivi vẫn đang chiếu chương trình mà cô yêu thích nhưng cô không còn cảm thấy hứng thú, cô chỉ cảm thấy căn phòng yên lặng đến đáng sợ. ép mình không nhớ đến tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay, nhưng trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh khắp người đầy máu của Chu Lập Đông, cô thở dài một tiếng rồi vùi đầu vào gối.

“Nếu chưa bao giờ biết anh thì tốt biết bao!” Cô tự nói với chính mình.

Mỗi người trong đời đều có một người không thể quên.

Hoắc công tử đưa Chu Lập Đông về nhà, cánh tay bị thương nên không lái được xe. Trước khi đi, Hoắc công tử dặn Chu Lập Đông nên nghỉ ngơi sớm.

Anh tắm bằng nước lạnh để tỉnh táo hơn.

Lúc bình tĩnh trở lại, nỗi nhớ trong lòng anh càng lúc càng mãnh liệt.

“Tư Nguyên!” Anh không ngủ được, trong đầu anh chỉ hiện lên tên của cô.

Ngực anh càng lúc càng nóng, dường như có một thứ gì đó đang chảy bên trong.

Anh cầm điện thoại, mơ hồ gọi cho số điện thoại mà anh đã nhớ trong lòng, trước đây, anh cũng ấn những con số đó giữa đêm vắng, nghe thấy tiếng trả lời máy móc truyền lại trong điện thoại: “Số điện thoại quý khách đang gọi đã tắt máy!”

Sau đó, anh thở dài thất vọng, anh nói vào điện thoại những nỗi nhớ sâu kín trong lòng mình và những tiếc nuối không bao giờ lấy lại được!

Anh nói trong điện thoại rằng anh yêu cô, không biết cô có cảm nhận được không?

Tư Nguyên rất ít khi quên tắt điện thoại, vì Tổ Kê từng nói với cô rằng sóng điện thoại làm giảm chất lượng của giấc ngủ, huống hồ cô thường xuyên mất ngủ.

Đêm nay có lẽ vì Tinh Thành về muộn, có lẽ vì cô quên nên đặt điện thoại ở đầu giường mà không tắt máy.

Nghe thấy tiếng chuông, Tư Nguyên đặt điện thoại lên tai.

Trong điện thoại vang lên giọng nói khàn khàn của Chu Lập Đông: “Tư Nguyên, Tư Nguyên, Tư Nguyên...” Chữ nọ nối tiếp chữ kia rất bi thiết, Tư Nguyên nghĩ mình đang ngủ mơ, cô cố gắng lắc đầu, muốn rũ bỏ tất cả những âm thanh đó ra khỏi đầu, nhưng đây không phải một giấc mơ!

”Anh bị sốt, em có thể đến thăm anh không?”

Chu Lập Đông khẩn thiết cầu xin, giọng nói vô cùng đáng thương và thận trọng. sau đó, Tư Nguyên nghe thấy tiếng thủy tinh đổ vỡ, hình như có thứ gì đó từ trên cao rơi xuống nền nhà.

“Anh muốn uống nước!” Giọng của Chu Lập Đông như đang mê sảng.

“Bị sốt thì đến viện đi! Em không phải là bác sĩ.” Tư Nguyên tắt điện thoại rồi tháo pin và tiếp tục ngủ.

Lần này, cô nằm mơ thật, cô mơ thấy Chu Lập Đông đứng dưới toà nhà Tư Nguyên, cười dịu dàng và gọi tên cô: “Tư Nguyên!” Cô không để ý đến anh, anh liên tục gọi cho đến khi chảy máu.

Nhìn thấy máu, Tư Nguyên không khỏi sợ hãi, hét lên và tỉnh giấc.

Cuối cùng không chịu được, Tư Nguyên dậy mặc quần áo, đi lại mấy vòng quanh nhà, cô gọi điện cho Tinh Thành nhưng Tinh Thành đã tắt máy, gọi điện cho Hoắc công tử cũng thế, Tư Nguyên không biết phải làm như thế nào.

Cho dù là người không quen biết nếu gặp khó khăn, cô cũng không thể bỏ mặc, huống hồ người đó là Chu Lập Đông – người đàn ông cô đã từng yêu!

“Nước!” người bị sốt chắc chắn sẽ rất khát! Bên cạnh không có người chăm sóc, cốc cũng bị vỡ rồi, anh có uống được nước không?

Tư Nguyên nói với chính mình: “Hay là đi thăm, anh ấy bị ốm, còn gọi điện cầu xin giúp đỡ, còn điều gì phải phân vân nữa?”

Nhưng đi một vòng cô lại nói với mình: “Không có nghĩa vụ phải đi thăm anh ấy, mình đã không còn bất kì quan hệ gì với anh ấy nữa.”

“Đi thôi, coi như đi thăm một người lạ!”

“Không được, không dễ gì mới hạ được quyết tâm, không được lung lay!”

“...”

...

Lúc Tư Nguyên vẫn còn đang do dự, cô đã bất giác bước ra cổng khu nhà.

Vào đến nửa đêm, đèn đường le lói, thành phố ồn ào đã chìm vào yên lặng, thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy qua để lại vệt sáng yếu ớt.

Có một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô, người lái xe nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt rồi hỏi: “Đi đâu?”

Tư Nguyên sững sờ, định thần lại rồi vội vàng xua tay, “xin lỗi, tôi không đi đâu!” Cô lùi lại phía sau, đứng cạnh hàng rào, trong lòng cảm thấy mất mát.

Có vào chiếc xe chạy qua, cuối cùng Tư Nguyên cũng lấy đủ dũng khí, giơ tay chặn một chiếc, “Tôi đến Greenville ở đại học Giao thông!”

Tư Nguyên chỉ nghe Tinh Thành từng nói Chu Lập Đông sống ở căn hộ số bao nhiêu một lần là nhớ.

Dựa vào cảm giác, cô ấn chuông, nếu nhầm, cô sẽ quay đầu bỏ đi, coi như mình không chạy đến như kẻ điên giữa đêm.

Nhưng cô nhớ đúng, Chu Lập Đông ra mở cửa.

Anh dựa người vào cửa, rõ ràng đang sốt cao đến mức không còn sức lực, mơ màng nói với Tư Nguyên: “Anh muốn uống nước!”

Tư Nguyên không kịp nghĩ nhiều, dìu anh vào nhà, đỡ anh nằm xuống rồi vào bếp giúp anh rót nước, cô chưa bao giờ đến chỗ ở của anh nhưng không hề cảm thấy lạ lẫm, dường như mỗi đồ vật, cốc nước, bình nước, cô đều biết chúng nằm ở đâu.

Cho anh uống nước xong, Tư Nguyên quét dọn mảnh vỡ của chiếc cốc thủy tinh trên mặt đất, có lẽ lúc trước anh muốn uống nước nhưng không cẩn thận làm vỡ.

Thu dọn xong, Tư Nguyên mới nhìn về phía Chu Lập Đông, anh uống nước nên cảm thấy dễ chịu hơn, yên lặng nằm trên giường.

“Tư Nguyên!” Chu Lập Đông đưa tay cô cô lại, “Anh không cần gì nữa, chỉ xin em đừng đi!”

Tư Nguyên muốn từ chối theo bản năng, nhưng lúc đó cô nhìn thấy ánh mắt hoang mang của Chu Lập Đông.

Sắc mặt anh xanh tái, ánh mắt để lộ vẻ yếu đuối nhưng rất đẹp.

Chu Lập Đông cầm thay Hoắc Tư Nguyên rồi chìm vào giấc mộng nhưng vẫn cầm chặt lấy tay cô.

Tư Nguyên bị sức nóng của bàn tay khiến cho cô cảm thấy khó thở, muốn nhẹ nhàng thu tay lại nhưng tay lại càng bị cầm chặt hơn.

“Đừng đi!” Anh cầu xin, mặc dù không nói to nhưng anh rõ ràng đang hoảng hốt. Tư Nguyên yên lặng nhìn Chu Lập Đông nằm trên giường, trong lòng cảm thấy vô cùng khổ sở, “Lập Đông, anh hà tất phải làm như thế này sao?”

Anh hà tất phải làm như thế này sao? Anh chỉ không từ bỏ được mà thôi!

Cô vẫn cố gắng rút tay ra, nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh kiểm tra rồi nói: “Ở chỗ anh có thuốc hạ sốt không?”

Chu Lập Đông nhắm mắt, lắc đầu, cho dù có chuẩn bị anh cũng không muốn thừa nhận.

Anh không muốn uống thuốc, sợ rằng tác dụng của thuốc sẽ khiến anh ngủ quên, Tư Nguyên sẽ đi mà không chào tạm biệt, như vậy, lúc anh tỉnh dậy, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Anh tình nguyện thức suốt đêm như thế này để cảm nhận được sự tồn tại của cô, anh thích cảm giác được bàn tay mát lạnh mềm mại của cô chạm lên trán, anh giống như một người sắp chết, vì khát tìm được nguồn nước.

Anh yên tâm nhắm mắt lại, cảm thấy chưa bao giờ hạnh phúc và dễ chịu đến thế. Lúc này, cơ thể anh đang mệt mỏi chỉ là chuyện nhỏ, không còn quan trọng nữa.

Tư Nguyên lấy khăn mặt ướt giúp anh giải nhiệt nhưng không hiệu quả. Nếu sốt liên tục như thế này sẽ rất nguy hiểm, cô đành nửa đêm đến gõ cửa bệnh viện của trường học.

Bác sĩ trực ban đang ngủ say, bị người đến làm phiền giấc mộng đẹp, thái độ rất cáu kỉnh: “Già nửa đêm còn đến hành hạ! Không biết chuẩn bị trước một ít thuốc sao?”

Tư Nguyên chỉ biết cười vớ vẩn hồi lâu, “Thật sự không còn cách nào khác, tôi xin lỗi, làm phiền đến bác sĩ!” Mua được thuốc hạ sốt, Tư Nguyên vội vàng về cho Chu Lập Đông uống.

Đến sáng sớm, nhiệt độ cơ thể của Chu Lập Đông mới hạ xuống, Tư Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Chu Lập Đông mơ hồ biết Tư Nguyên đi rồi quay lại cho anh uống thuốc, anh ngủ thiếp đi, mồ hôi toát ra khắp người. Anh không muốn uống thuốc hạ sốt có chất gây ngủ, nhưng không chống lại được sự dỗ dành của Tư Nguyên, anh luôn xin cô đừng đi, cô đồng ý anh mới uống.

Nếu có cô bên cạnh, cho dù bảo anh uống thuốc độc anh cũng không do dự.

Lúc ngủ anh vẫn còn nghĩ, Tư Nguyên liệu có trách anh cố tình tắm nước lạnh khiến mình bị sốt cao hay không. Lúc gọi điện cho cô, anh không hy vọng cô có thể nghe thấy lời thỉnh cầu của mình, có lẽ ông trời thương anh nên để Tư Nguyên nghe thấy lời nói của anh.

Anh thức dậy, mỉm cười mở mắt tìm kiếm bóng dáng trong giấc mộng đêm qua, nhưng trên đầu giường không có ai, tâm trạng đang vui vẻ của anh bỗng nhiên trở nên trống rỗng, giống như bị rơi xuống đáy vực.

“Tư Nguyên!” Anh hướng ra phía cửa, muốn tìm lại dấu tích của cô nhưng không có. Cô đã đi thật rồi, ra đi mà không nói một lời nào, để lại cho anh cảm giác mất mát vô hạn.

Chu Lập Đông xiêu vẹo bước về phòng, cảm thấy trời đất chao đảo.

Nhiệt độ cơ thể anh lại tăng cao, anh cố gắng trấn áp cảm giác chóng mặt bước vào bếp, mặt trời đang mọc, toà nhà Tư Nguyên phía đối diện có lẽ đang được phủ một lớp ánh sáng lóng lánh.

Chu Lập Đông nghĩ mình bị hoa mắt, trước cửa sổ trong phòng bếp có bóng dáng một người quen thuộc, yên bình và dịu dàng. Đang thần thờ nhìn khuôn viên trường học, anh cố gắng dụi mắt, không biết mình có bị ảo giác hay không.

“Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi, người đó từ từ quay lại, “Anh tỉnh rồi sao?” Cô bước đến trước mặt anh, cười bình thản, nụ cười trong sáng như nước.

“Anh nghĩ em đi rồi!” Giọng của anh để lộ vẻ hoảng hốt.

“Em nên đi rồi!” Cô quay người bước ra khỏi phòng bếp, vừa đi vừa dặn dò: “Thuốc hạ sốt để ở đầu giường, nếu sốt anh hãy uống một viên. Em sẽ gọi điện cho Tinh Thành hoặc Hoắc công tử bảo họ đến thăm anh, hoặc đưa anh đi bệnh viện!” Nói xong Tư Nguyên đẩy cửa định bước ra.

Chu Lập Đông mệt mỏi dựa vào tường, “Em nhất định phải đi sao?”

“Thật ra, em không nên đến đây!” Tư Nguyên khẽ thở dài.

Lập Đông muốn giữ cô lại nhưng không biết nên nói như thế nào.

Nhìn thấy bóng dáng Tư Nguyên dần dần biến mất, Chu Lập Đông tự cười mình, đáng buồn như thế, bất lực như thế, anh tin tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua không phải là một giấc mộng!

Tư Nguyên đã thật sự xuất hiện trước mặt anh, lo lắng và quan tâm cho anh.

Tư Nguyên về nhà rửa mặt rồi gọi điện cho Tinh Thành, vặn tắt máy, cô nghi ngờ tối qua anh có làm mất điện thoại không.

Cũng may, cô gọi được cho Hoắc công tử: “Mới sáng sớm đã cố ý gọi điện chúc tôi buổi sáng tốt lành sao?” Hoắc Yến Phi cười nói.

Tư Nguyên nói: “Lập Đông ốm rồi, tối qua sốt cao, anh và Tinh Thành đến thăm anh ấy đi.”

“Lập Đông ốm sao? Tối qua tôi đưa cậu ấy về vẫn còn khoẻ mà, sao tự nhiên lại sốt cao? Lập Đông ốm, sao cô biết?” Hoắc công tử hỏi.

“Anh và Tinh Thành đều tắt điện thoại, anh ấy gọi cho tôi nhờ giúp đỡ.” Tư Nguyên không muốn nói chuyện nhiều với Hoắc công tử, “Tôi đi làm không muộn giờ mất!” Sau đó, cô tắt điện thoại.

Lúc Hoắc Yến Phi đến Greenville ở đại học Giao Thông, Chu Lập Đông vẫn đang đứng dựa vào tường trong nhà bếp, anh giữ nguyên tư thế không hề đứng dậy.

Hoắc công tử bước lại kiểm tra nhiệt độ, giật mình, “Cậu sốt sắp mê sáng rồi, sao vẫn còn đứng đây?”

Hoắc công tử không nói gì nữa, vội vàng đưa anh đến bệnh viện gần đó.

Tranh thủ lúc Chu Lập Đông đang tiêm, Hoắc công tử gọi điện về văn phòng của Song Nguyệt: “Lát nữa Tinh Thành đến, bảo anh ấy, tôi đang ở bệnh viện nhân dân đưa Chu Lập Đông đi tiêm, cậu ấy sốt sắp biến thành tro rồi!”

Chưa đến nửa giờ sau, Tinh Thành đã lái xe đến bệnh viện Nhân dân, tìm được Hoắc công tử và Chu Lập Đông: “Có phải vì vết thương trên cánh tay bị viêm không?” Tinh Thành nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Chu Lập Đông, lo lắng hỏi.

Anh lắc đầu, cười buồn bã, “Có lẽ bị nhiễm lạnh!”

Tinh Thành đếm lên vai anh, “Sao không biết tự bảo trọng?”

Hoắc công tử cũng trách móc: “Phải, như thế này sẽ làm vết thương bị viêm, cậu phải chịu!”

Chu Lập Đông chỉ nhếch môi, không nói gì.

Tiem xong rồi cầm một đồng thuốc, Tinh Thành và Hoắc Yến Phi đưa Lập Đông về: “Có chuyện gì nhớ gọi điện cho mình và Yến Phi!” Tinh Thành dặn dò.

“Còn nhắc gọi điện thoại sao, cả buổi sáng gọi cho cậu không thấy mở máy!” Hoắc công tử nói.

Tinh Thành mới nhớ ra, hôm qua điện thoại hết pin, quên không sạc.

Lúc Tinh Thành và Hoắc Yến Phi về, không biết vô tình hầy hữu ý Chu Lập Đông nói với Tinh Thành: “Thay mình cảm ơn Tư Nguyên, hôm qua cô ấy đã đến chăm sóc mình suốt nửa đêm!”

Tinh Thành chau mày: “Tư Nguyên biết cậu ốm sao?”

Hoắc công tử phụ họa: “Chẳng trách sáng nay tiểu tài nữ gọi điện cho mình, bảo mình đến thăm Lập Đông!”

Tinh Thành cười lạnh lùng: “Mình sẽ giúp cậu chuyển lời cảm ơn!”

Lúc Tư Nguyên đi làm, tinh thần cô không tốt, cô muốn xin tổng giám đốc nghỉ phép nửa ngày nhưng không thấy ông Châu đâu, đến gần trưa ông mới gọi điện thoại cho Tư Nguyên, thông báo ông đang ở Thừa Đức, cuối tuần mới về Bắc Kinh.

“Chú đi Thừa Đức có việc gì sao?” Tư Nguyên không tránh được tò mò.

“Ông Tô ở Cửu Đỉnh giới thiệu cho chúng ta dự án biệt thự nghỉ mát, không tồi chút nào, nên đến đây xem!” Xung quanh ông Châu rất ồn ào, có lẽ có không ít người ở đó.

Nghe thấy Cửu Đỉnh, Tư Nguyên vẫn hơi lo lắng vì thói quen nghề nghiệp, cô

nhắc nhở ông Châu: “Làm dự án ở tỉnh ngoài rất phiền phức, chúng ta không có nhiều nhân lực và vật tư, phải suy nghĩ thận trọng mới được.”

Ông châu cười thoải mái, “Tôi hiểu lo lắng của cô, chắc chắn dự án này không có vấn đề gì, làm xong, chúng ta sẽ xoay chuyển tình trạng lỗ hiện nay.”

Đầu bên kia điện thoại có người gọi tên ông Châu, Tư Nguyên không tiện nói nhiều nên đành tắt máy.

Lúc ăn cơm trưa, Tư Nguyên gọi điện cho Tư Nguyên, nghe tiếng chuông quen thuộc, biết anh không mất điện thoại nên cô thấy yên tâm.

Đợi một lúc lâu, Tư Nguyên mới lười biếng nghe điện thoại: “Tư Nguyên, có việc gì không?”

Bị Tinh Thành hỏi, Tư Nguyên bỗng nhiên không nói được gì, cô tìm anh đương nhiên không phải có chuyện gì không nói không được: “Em muốn hỏi anh đã ăn cơm chưa?”

Tư Nguyên muốn cắn đầu lưỡi của mình.

“Chưa, Yến Phi đi đón Lập Đông, lát nữa cùng nhau ăn cơm!” Giọng Tinh Thành có vẻ mệt mỏi.

Tư Nguyên hỏi: “Anh mệt à? Có cần...” Cô muốn hỏi có cần buổi tối đến chỗ cô ăn cháo không? Gần đây thỉnh thoảng cô nấu cháo ăn, vừa dễ tiêu hoá vừa bổ dưỡng, hơn nữa tay nghề nấu nướng cũng dần dần nâng cao.

Tiếng chuông điện thoại bàn ở văn phòng của Tinh Thành vang lên không ngừng, Tư Nguyên vẫn chưa nói xong đã bị Tinh Thành ngắt lời: Có cuộc điện thoại quan trọng, lát nữa anh sẽ gọi lại cho em!”

“Ồ, không cần, anh làm việc đi!” Tư Nguyên ân cần nói.

Không có ông Châu, mọi việc đều dồn lên Tư Nguyên, buổi tối không có việc gì khác nên cô làm thêm giờ rất muộn, mệt đến mức gần như là người. Như vậy cũng tốt, cô không phải nghĩ đến Tinh Thành và Chu Lập Đông, hai người đều khiến cô phiền lòng.

Ở tầng dưới mới mở một cửa hàng bán đồ nam, lúc Tư Nguyên đi qua thấy vẫn sáng đèn, trong đêm tối ánh đèn mang đến cho người ta cảm giác ấm áp, đặc biệt đối với những người đang cô đơn.

Ma xui quỷ khiến thế nào Tư Nguyên bước vào trong, nhân viên phục vụ nhiệt tình chào cô: “Cô mua quần áo cho bạn trai phải không?”

Tư Nguyên ngại ngừng cười, cô chưa bao giờ mua cho Tinh Thành bất kỳ thứ gì, trước đây thời đi học cô thường giúp Lập Đông chọn quần áo.

“Cao không? Béo không?: Nhân viên phục vụ hỏi rất kỹ lưỡng, trong đầu của Tư Nguyên hiện lên hình ảnh của Tinh Thành và Chu Lập Đông, hình ảnh hai người đan xen vào nhau, tách ra rồi lại bao trùm lên nhau.

Tư Nguyên hoang mang gạt đầu rồi chỉ lên một chiếc áo kẻ: “Tôi lấy chiếc đó!” Cô luôn thích những chiếc áo sơ mi kẻ.

Lúc đợi xe buýt, Tư Nguyên nhìn chiếc áo sơ mi xách trong tay, cô cảm thấy buồn cười, kiểu áo cũ như thế này e rằng Tinh Thành sẽ không thích.

Từ bên xe về chỗ ở, Tư Nguyên thích đi chậm chậm, vừa đi vừa cảm nhận những làn gió xuân dịu dàng, cô thích cảm giác nhẹ nhõm như thế, giúp cô có thể quên hết mọi buồn bã và ai lo.

Đúng lúc đi, tại chỗ đó, cô gặp Lập Đông, dù thế nào cũng không phải là tình cờ. Tư Nguyên đứng ở bên đường, nhìn dáng người cao lớn của anh, cố gắng lắm mới thốt lên được một câu: “Thật là trùng hợp!”

Hình như Chu Lập Đông đã đợi từ rất lâu, anh vút mẩu thuốc lá trong tay rồi cười hiền lành: “Đúng là trùng hợp, anh nghĩ em sẽ về nhà sớm, không ngờ phải chờ cả buổi tối.”

Tư Nguyên không cười, điềm tĩnh nói: “Vì sao anh phải đợi em? Rõ ràng anh biết anh không có nhiệm vụ đó.”

Chu Lập Đông tiến lại gần chỗ Tư Nguyên đang đứng, chăm chú nhìn vào mắt cô, giọng nói vô cùng xúc động, chăm chú nhìn vào mắt cô, giọng nói vô cùng xúc động: “Chỉ vì anh muốn hàng ngày được nhìn thấy em.”

Tư Nguyên yên lặng hồi lâu rồi nhẹ nhàng nói: “Lập Đông... Tất cả đều đã trở thành quá khứ, bây giờ nói gì, làm gì cũng không quay lại được nữa...” Trước mắt cô như có một lớp sương mù che phủ, không thể nhìn rõ khuôn mặt cố chấp của anh dưới đèn đường.

“Có một số chuyện, lẽ được người khác nhưng không lẽ được chính mình!”

Chu Lập Đông lấy tay chạm lên tóc cô, nhiệt độ trên tay anh khiến cô bất giác lùi lại.

“Anh ốm rồi, đang bị sốt, anh nên về nhà nghỉ ngơi.”

Tư Nguyên vừa lùi lại vừa nói.

“Anh biết mình đang làm gì!” Chu Lập Đông dang tay chặn đường lùi của Tư Nguyên, ôm cô vào lòng.

Tư Nguyên chỉ yên lặng nhìn thái độ trên mặt anh, sự khao khát của anh khiến cô sinh ra ảo giác, đó không phải là Chu Lập Đông mà là một đứa trẻ đáng thương đang đòi kẹo.

Môi của Chu Lập Đông nhẹ nhàng chạm lên mặt cô, môi anh cũng rất nóng, từ từ tìm môi cô.

Tư Nguyên nhắm mắt lại, trên má cô đầy nước mắt, “Lập Đông...” Cổ họng cô thốt lên hai tiếng nhưng không rõ tiếng.

Môi anh in lên mặt cô, nhẹ nhàng như gió xuân, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô rồi tiếp tục tìm kiếm môi cô, hai người đắm chìm trong một cảm xúc kỳ diệu, không thể rời xa nhau.

Tư Nguyên thấy hoa mắt, cô để mình dựa vào lòng anh. Một lát sau, cô lấy lại nhận thức, ngẩng đầu lên và thở một hơi thật sâu.

Cô mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Chu Lập Đông, trên khuôn mặt của anh để lộ vẻ vui mừng: “Tư Nguyên, Tư Nguyên!” Anh hưng phấn gọi tên cô, muốn hôn cô, trong giây lát, cô hiểu ra mọi chuyện, xấu hổ muốn chạy trốn nhưng bị Chu Lập Đông giữ chặt trong lòng.

Tư Nguyên không kịp suy nghĩ, gơ tay tát anh, “Đừng lại gần em!” Cô khóc.

Cái tát của cô quá mạnh, trên mặt Chu Lập Đông nổi rõ dấu năm ngón tay, anh ôm mặt, chủ động rời xa cô, “Đừng khóc, anh không lại gần em nữa!”

Tư Nguyên chưa bao giờ khóc nhiều như thế, cô ôm chặt lấy người mình, khụy xuống, đầu vùi vào đầu gối.

Chu Lập Đông vô cùng luống cuống, anh không muốn làm cô khóc: “Đều là lỗi của anh, em đừng khóc nữa!” Anh chỉ biết dỗ dành khe khẽ.

Cô khóc rất lâu, anh cũng khuyên nhủ rất lâu, cuối cùng cô không còn sức để khóc

nữa, dựa người vào hàng rào bên đường. Vừa lau nước mắt vừa nức nở, cô giống hệt một đứa trẻ đang sợ hãi.

“Lập Đông, anh như thế này sẽ làm em hận chính mình!” Giọng cô khàn đặc.

Chu Lập Đông ôm ngực đầy đau khổ, “Tư Nguyên, anh xin lỗi!”

Cho dù biết hình tượng của mình trong lòng cô đã không còn nữa, nhưng anh vẫn không kiềm chế được hành động của mình, anh vô cùng mong muốn có lại được tình yêu của cô.

Đã từng có lúc anh đối xử tàn nhẫn với mình, muốn cô được hạnh phúc trọn vẹn bên Tinh Thành, nhưng lúc nhìn thấy họ ở bên nhau, anh cảm thấy điên cuồng, anh không thể thờ ơ trước sự tồn tại của cô, anh đổ kỵ với Tinh Thành, anh biết mình ích kỷ, cuối cùng sẽ bị báo ứng, nhưng anh tình nguyện chịu báo ứng để Tư Nguyên quay về bên anh.

Cuối cùng Tư Nguyên không khóc nữa, cô nhặt đồ bị rơi xuống đất rồi nói: “Lập Đông, xin anh đừng đến làm phiền em nữa!”

Chu Lập Đông lắc đầu, anh biết mình không làm được. Nếu đêm đó cô không xuất hiện, có lẽ anh đã giấu hình ảnh của cô ở một nơi sâu thẳm trong trái tim mình để từ từ lãng quên. Nhưng cô lại xuất hiện khiến anh không còn cách nào khác.

Tư Nguyên đã đi xa rồi, Chu Lập Đông vẫn thần thờ đứng ở bên đường nhìn theo bóng dáng của cô.

Đêm đã khuya, Tinh Thành vẫn không ngủ được, buổi tối đi tiếp khách về, anh đợi Tư Nguyên gọi điện cho anh. Cô nên giải thích cho anh chuyện tối qua đến chỗ Lập Đông, cho dù cô chỉ đơn thuần đến đó chăm sóc như đối với một người bạn.

Nhưng đợi đến nửa đêm, vẫn không có tin tức gì của Tư Nguyên. Anh muốn gọi điện cho Tư Nguyên nhưng thấy cô đã tắt máy. Dù sao cũng không ngủ được, Tinh Thành định đến chỗ cô. Không muốn làm phiền cô, chỉ muốn biết lúc này cô đang làm gì, như vậy anh mới cảm thấy yên tâm.

Khi yêu một người, người ta thường làm nhiều việc rất mù quáng!

Dưới ánh trăng trong vắt, bóng dáng một người khiến Tinh Thành ngạc nhiên, cậu ấy vẫn đang sốt cao, sao có thể chịu đựng được thời tiết lạnh như thế này.

Tinh Thành muốn dừng xe giục cậu ấy đi, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Anh chỉ nhìn theo bóng dáng Lập Đông qua cửa xe, con người này vẫn chưa thay đổi tình cảm với Tư Nguyên! Nhìn thấy tình hình như vậy, anh không biết mình nên làm thế nào.

Tinh Thành lái xe vòng ngược lại rời khỏi khu nhà Tư Nguyên ở.

Về đến nhà, anh vô cùng mệt mỏi, anh không ngừng hỏi mình vì sao anh yêu Hắc Tư Nguyên? Nhiều năm qua, bạn bè thân thiết giới thiệu cho anh không biết bao nhiêu cô gái đẹp, anh cũng chủ động kết giao với nhiều người.

Nhưng anh không cảm thấy hứng thú với họ, anh chỉ nhớ đến Tư Nguyên. Rõ ràng anh biết cô có tâm bệnh nhưng vẫn không đổi lòng.

“Tinh Thành, Tinh Thành! Mà đúng là không còn thuốc cứu nữa rồi!” Anh nói với mình. Nói xong anh lại tự trách, vì sao hôm nay anh lại oán trách Tư Nguyên? Lập Đông bị ốm, cô ấy đến chăm sóc thì sao? Cho

dù đang hẹn hò với anh nhưng cô không phải là tài sản riêng của anh, cô có quyền làm những điều mình muốn.

Tinh Thành chống tay lên đầu, nhìn lên trần nhà, thở dài.

Sáng hôm sau, Tinh Thành đến từ rất sớm đợi Tư Nguyên dưới công ty, một tay xách túi đồ ăn sáng vừa mua, một tay cầm tờ báo vừa đi vừa đọc, người ở công ty Tư Nguyên nhìn thấy liền chào anh: “Tổng giám đốc Tinh đến sớm thế?” Tinh Thành cười gật đầu, “Xin chào!”

Tư Nguyên đến muộn với hai mắt quầng thâm, nhìn thấy Tinh Thành cười với mình, mặt cô lộ vẻ hơi căng thẳng, “Mới sáng sớm, có chuyện gì sao?”

Tinh Thành đưa đồ ăn sáng cho cô, “Tiện đường đi qua đây nên đến thăm em, biết chắc em chưa ăn sáng nên mua cho em.”

Nhìn sữa và bánh mì kẹp nóng hổi trong tay, Tư Nguyên thấy cảm động, “Anh đã ăn chưa?”

Tinh Thành lắc đầu, “Đã thành thói quen nhiều năm rồi, buổi sáng anh không ăn được bất cứ thứ gì.”

Có người từ trên nhà bước xuống, trêu Tư Nguyên: “Tư Nguyên, cô thật hạnh phúc, được tổng giám đốc Tinh mang đồ ăn sáng cho!”

Tư Nguyên mỉm cười nói với Tinh Thành: “Anh có lên nhà uống một tách trà không?”

Tinh Thành do dự một lát rồi lắc đầu, “Anh hẹn khách hàng rồi, phải đi ngay!”

Anh vội vàng muốn đi liền thấy Tư Nguyên gọi lại: “Gần đây em học được rất nhiều món, tối mời anh đến ăn thử cơm em nấu.”

Tinh Thành đương nhiên chỉ mong được như thế: “Buổi tối đi làm về anh đến đón em!”

Buổi chiều về đến công ty, nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Tinh Thành, Hoắc công tử hỏi: “Mua vé số trúng năm triệu à?”

“Có lẽ còn có ý nghĩa hơn năm triệu, buổi tối, Tư Nguyên sẽ đích thân vào bếp nấu cơm cho mình ăn.”

Hoắc công tử sờ cằm: “Cô ấy không nói là gọi mình sao?”

Tinh Thành huyết sáo, “Không nói!”

“Sao mà tình người lại thâm thắm thế này?” Hoắc công tử thở dài rồi loé lên một tia

hi vọng, “Tinh Thành, cậu thử nói xem, lúc ăn cơm, nếu mình đến nhà cô ấy sẽ không bị đuổi đi chứ?”

“Có!” Tinh Thành không do dự trả lời, “Bọn mình hưởng thụ thế giới của hai người, cậu nói xem, cậu cần cứ vào đâu mà tham gia?”

“Cũng phải, mình không đi nữa để tránh bị cậu truy sát!” Hoắc công tử cầm chìa khoá xe rồi nói: “Mình kiếm chỗ đi giải quyết cơn đói, các cậu không cần nhớ đến mình!”

“Vốn đã không nhớ rồi!” Tinh Thành nói nhỏ.

Năm giờ, Tinh Thành gọi điện cho Tư Nguyên: “Anh đến đón em về nhé?” Tư Nguyên vẫn đang bận việc, Tinh Thành nói: “Vậy anh đi mua đồ ăn trước được không? Đợi em về có thể nấu ngay!” Không đợi Tư Nguyên trả lời, anh đã lái xe đến siêu thị.

Mua rất nhiều đồ chất đầy cốp xe, Tinh Thành đến đón Tư Nguyên đi làm về.

Nhìn thấy Tinh Thành vội vàng đến, trên trán lấm tấm mồ hôi, Tư Nguyên lấy

khăn giấy cho anh, “Cũng không vội, hà tất anh phải mệt như thế này?”

Người Tư Nguyên dựa sát vào Tinh Thành, Tinh Thành có thể ngửi thấy mùi hương như có như không trên cơ thể cô, anh thất thần rồi nở một nụ cười tươi, “Tài nữ Hắc Tư Nguyên của đại học Giao thông đích thân vào bếp nên anh quá khích rồi!”

Hai người về đến nhà Tư Nguyên, bận rộn làm bữa tối.

Tư Nguyên tài nghệ quả thật không tồi, một lát đã nấu xong bốn món, màu sắc hấp dẫn và thơm ngon, cô bước ra khỏi bếp, vừa cởi tạp dề vừa nói: “Em nấu xong rồi!”

Tinh Thành lấy tay bốc vài miếng củ cải đưa lên miệng, “Mặn ngọt vừa độ, ăn vào mát ruột, không tồi, không tồi. Quả nhiên giống hệt đầu bếp thứ thiệt.

Tư Nguyên cười, “Bình thường anh ăn ở các nhà hàng nổi tiếng như Vương Phủ, Vô Danh Cư, các món của em còn kém xa.”

“Nhưng ngày nào anh cũng muốn được ăn cơm ở nhà như thế này!” Tinh Thành nhìn Tư Nguyên chớp mắt, nói đầy ẩn ý.

Tư Nguyên không nói gì, quay vào bếp, “Em đi xem canh đã được chưa?”

Bóng Tinh Thành dưới ánh đèn hiện lên đầy cô độc,

Hoắc công tử hẹn Chu Lập Đông đi ăn, Chu Lập Đông hỏi: “Sao không thấy Tinh Thành đâu?”

Hoắc công tử hừ một tiếng, “Cậu ấy có tiểu tài nữ ở bên, hơn nữa còn dính thân vào bếp nấu bữa tối cho ăn, đâu có thể đi cùng chúng ta ăn cơm nhạt uống nước chè thế này?”

Ánh mắt Chu Lập Đông sáng lên: “Ồ, hoá ra là như vậy!”

Nhìn thấy vẻ cô đơn trên mặt anh, Hoắc công tử biết mình lại lỡ lời nên vội vàng chuyển chủ đề, “Thôi, đổi chết mất, bây giờ mình có thể ăn hết một con dê.”

Chu Lập Đông ăn rất ít, cũng không nói gì, anh không ngừng hút thuốc, yên lặng nhìn Hoắc Yến Phi ăn.

Hoắc công tử nói: “Lập Đông, cậu cũng rộng lượng hơn được không? Đã nhường tiểu tài nữ cho Tinh Thành rồi, đừng hành hạ bản thân nữa.

Chu Lập Đông bật cười, “Nhường thế nào? Cô ấy đã in dấu trong tim mình rồi.”

Hoắc công tử một hơi uống cạn cốc bia, “Quên cô ấy đi, làm một người không có tim giống mình!”

Chu Lập Đông cố chấp lắc đầu, “Mình không quên được!”

Hoắc công tử thở dài, “Đó là do cậu tự chuốc vạ vào thân, không ai cứu được.”

Tư Nguyên ăn không nhiều, cô nhìn Tinh Thành ăn hết món này đến món khác, cô cười, “Anh không cần cố gắng giữ thể diện cho em như thế.”

“Anh không giữ thể diện cho em, ngon thật mà!” Tinh Thành ăn đến miếng cuối cùng vẫn cảm thấy ngon.

Ăn cơm xong, Tinh Thành giúp cô rửa bát, Tư Nguyên gọt hoa quả bên cạnh, Tinh Thành nói: “Lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên anh biết rửa bát! Hoá ra làm việc này thật hạnh phúc.”

Tay Tư Nguyên đang cầm con dao lệch đi, suýt chút nữa cắt vào đầu ngón tay, Tinh Thành thấy vậy lo lắng, vội vàng nói: “Để đây, lát anh gọt cho.”

Tư Nguyên cảm thấy áy náy, “Mời anh đến ăn cơm lại để anh giúp làm việc nhà!”

“Anh thì làm được bao nhiêu!” Tinh Thành rửa xong bát đĩa rồi gọt hoa quả, kéo Tư Nguyên về phòng xem tivi.

Tư Nguyên nhớ đến chiếc áo mưa về tối qua, cô đưa cho Tinh Thành: “Cũng không biết anh thích hay không, em mua ở cửa hàng dưới công ty!”

Tinh Thành vui mừng hỏi Tư Nguyên: “Hôm nay là ngày gì, sao lại vừa được mời cơm vừa được tặng đồ!”

Tư Nguyên cười, “Mua đồ cho anh cũng cần lý do sao?”

“Em thật tốt!” Bỗng nhiên Tinh Thành giống như một đứa trẻ, mặt anh đỏ lựng, cầm chiếc áo đi thay còn không quên hôn trộm lên gò má Tư Nguyên.

Thứ bảy đi học, Tinh Thành mặc chiếc áo kẻ Tứ Nguyên tặng, thu hút sự chú ý của Tinh Thành, “Cậu không thể mặc nhầm áo của Lập Đông được chứ?”

Tinh Thành chau mày, “Sao lại của Lập Đông?”

Hoắc công tử cười lớn, “Trong ba người chúng ta chỉ có Lập Đông thích mặc áo kẻ, hơn nữa mặc rất đẹp!”

“Lẽ nào mình mặc xấu!”

“Không xấu nhưng cảm thấy lạ lạ!” Hoắc công tử cười, “Chiếc áo này nếu Lập Đông mặc sẽ đẹp hơn cậu.”

Tinh Thành nói: “Có phải cậu đổ kị vì chiếc áo này do bạn gái mình tặng không?”

Hoắc công tử không nói gì nữa.

Chu Lập Đông nhìn Tinh Thành và Hoắc Yến Phi tranh luận, từ đầu đến cuối không lên tiếng.

Thấy Chu Lập Đông chăm chú đọc sách, Hoắc công tử tiến lại gần nói nhỏ: “Đợi lát nữa đi học về, tới nhà tắm công cộng chơi bài không?”

Chu Lập Đông không để ý đến anh, Hoắc công tử cướp quyển sách của anh, “Rốt cuộc có đi không?”

Cuốn sách đã ngã vàng bị Hoắc công tử giật rơi xuống đất, một chiếc lá ngân hạnh khô bay ra.

“Không đi!” Chu Lập Đông giận dữ nhìn Hoắc công tử, cúi xuống nhặt chiếc lá.

“Không đi thì không đi, sao lại có thái độ kì lạ thế?” Hoắc công tử trách móc, nhanh tay giúp Chu Lập Đông nhặt chiếc lá ngân hạnh, nhưng có lẽ vì chiếc lá quá khô hoặc Hoắc công tử không cẩn thận nên chiếc lá bị gãy ở giữa.

Chu Lập Đông cướp lấy chiếc lá ngân hạnh, đẩy Hoắc công tử một cái rồi thu dọn đồ, buông một câu: “Mình không khoẻ nên về chiếc!” rồi rời khỏi lớp học.

Tan học, Hoắc công tử và Tinh Thành đến Greenville tìm Chu Lập Đông, thấy anh lật đi lật lại chiếc lá đã rách, trên bàn ngón ngang kéo và bằng dính.

“Có đến mức phải làm như thế này không? Không phải chỉ là một chiếc lá sao? Nếu cậu thích, đợi đến mùa đông, mình sẽ nhặt cho cậu đầy một túi!” Hoắc công tử nói.

Chu Lập Đông không để ý đến anh, ngồi trước bàn tỉ mỉ dán chiếc lá.

Nhìn thấy từng đường gân trên chiếc lá qua năm tháng vẫn còn rất rõ, Tinh Thành hỏi: “Có phải có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

Chu Lập Đông dừng lại rồi nói: “Không, chỉ là mình thích mà thôi!”

Hoắc Yến Phi nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và buồn bã trên mặt Chu Lập Đông, ấp úng nói: “Xin lỗi, mình không cố ý làm hỏng!”

Chu Lập Đông cẩn thận đặt chiếc lá vào trang sách: “Thôi, cũng tại mình không giữ cẩn thận!”

Buổi tối, ba người đến nhà tắm công cộng chơi bài, Chu Lập Đông không tập trung.

“Này, cậu nói một câu được không?” Hoắc công tử khua tay trước mắt anh.

Chu Lập Đông nở một nụ cười vô cùng giả tạo, “Các cậu chơi đi, mình không sao!”

Liệu có ai không thể nhận ra tâm sự của anh?

Từ Thừa Đức về, ông Châu tin tưởng chắc chắn vào tương lai hợp tác với Cửu Đỉnh. Công việc lên kế hoạch dự án đều do Tứ Nguyên làm, trực giác mách bảo Tứ Nguyên có điều gì đó không ổn nhnwg cô không nói ra được vì sao.

Công việc của Tứ Nguyên rất bận rộn nên không tránh được việc không thể quan tâm nhiều tới Tinh Thành, hàng ngày Tinh Thành vẫn chăm chỉ gọi điện cho cô và vô cùng quan tâm đến cô.

Thỉnh thoảng Tư Nguyên và Tinh Thành gặp nhau, cùng nhau ăn cơm, sao đó Tư Nguyên nói chuyện công việc với Tinh Thành thao thao bất tuyệt và lắng nghe ý kiến của anh.

Vì quan hệ hợp tác làm ăn, số lần ông Châu đi Thừa Đức ngày càng nhiều, mọi việc ở công ty đều giao cho Tư Nguyên.

Một buổi chiều, Tư Nguyên liên hệ với bộ phận kinh doanh của Cửu Đỉnh, sửa đổi bản kế hoạch. Phía đối tác đưa ra yêu cầu quá khắt khe, Tư Nguyên đã kiểm tra nhiều lần, sợ rằng họ sẽ tìm ra lỗ hổng.

Nhà cung ứng vật tư do Cửu Đỉnh chỉ định, Tư Nguyên gọi điện cho họ yêu cầu năm lô thép, nhưng bên làm dự án Thừa Đức lại nói chỉ mang đến hai lô, Tư Nguyên đã theo dõi và thúc giục nhiều lần, cuối cùng bên đối tác đồng ý cuối tháng sẽ mang hai lô tới.

Dự án Thừa Đức đã bắt đầu khởi công, tình hình tài chính của công ty rất căng

thẳng, Tư Nguyên nhắc nhở ông Châu, nếu tiếp tục như thế này, công ty sẽ không có cách nào hoạt động ổn định được.

Ông Châu đang vui nên không coi trọng vấn đề đó, “Chỉ cần làm xong dự án này, tình hình tài chính sẽ ổn, không lo không kiếm được tiền.”

“Một công trình lớn như thế này, Cửu Đỉnh sẽ để chúng ta kiếm tiền dễ dàng thế sao? Chuyện này nghĩ đi nghĩ lại đều thấy rất kỳ lạ.” Tư Nguyên lấy tay đập nhẹ lên trán, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay đều khiến cô đau đầu.

“Yên tâm, dự án này là do ông Tô quan tâm chiếu cố đến chúng ta, hơn nữa ông ấy cũng tham gia, không liên quan quá nhiều đến Cửu Đỉnh!” Ông Châu vô cùng tự tin, ngừng lại một lát rồi nói: “Không cần phải lo lắng bởi cái người có tên là Thẩm Lợi đó!”

Nghe ông Châu nói vậy, Tư Nguyên thấy bớt lo, “Có lẽ cháu nghĩ nhiều quá!”

Vừa cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên, thấy số Tinh Thành gọi đến, Tư Nguyên ấn nghe, lấy lại bình tĩnh rồi mới nhận máy, cô dịu dàng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tối nay đi ăn cá nướng, Hoắc công tử giới thiệu địa điểm, bảo đảm em sẽ thích!” Gần đây, Tinh Thành luôn quan tâm đến vấn đề ăn uống của cô, bởi vì sợ cô làm việc muộn nên lơ là bữa tối.

Có rất nhiều chuyện Tư Nguyên muốn nghe ý kiến của Tinh Thành nên cô vui vẻ nhận lời.

Chỗ ăn ở trong một con ngõ nhỏ bên ngoài đại học Giao thông, diện tích không lớn, bên ngoài có rất nhiều người đang chờ. Cũng may Tinh Thành đã đặt chỗ trước nên khi đến nơi, họ được giám đốc trực tiếp dẫn vào.

Quả nhiên là nơi Tư Nguyên thích, diện tích nhỏ nhưng yên tĩnh và giản dị.

Hai người ngồi xuống gọi món cá và rau, chủ đề nói chuyện tự nhiên cũng hướng vào công việc, Tư Nguyên nói: “Tổng giám đốc Châu gần đây hợp tác với Cửu Đỉnh làm dự án biệt thự nghỉ mát ở Thừa Đức, em thấy không yên tâm.”

“Ông Châu làm ăn nhiều năm nay, không dễ gì bị bắt nạt!” Tinh Thành an ủi Tư Nguyên, “Hơn nữa không phải em nói là hợp tác sao? Đã làm hợp tác, có Cửu Đỉnh nâng đỡ, em còn sợ điều gì?”

“Chính vì không phải lo lắng nhiều nên em mới cảm thấy rất đáng nghe, Cửu Đỉnh dựa vào đâu để bên em có cơ hội kiếm một khoản tiền lớn như thế? Không phải họ không có thực lực! Ông tô đó không rõ quen biết từ đâu, tổng giám đốc Châu rất tin tưởng ông ấy!”

“Ông Tô? Trưởng bộ phận kinh doanh của Cửu Đỉnh là Tô Sỹ Khánh, anh đã gặp người này, cũng không có ấn tượng gì không tốt. Hôm nào anh sẽ hỏi cụ thể xem sao!” Trong lúc nói chuyện, cá đã nướng xong, nhân viên phục vụ mang lên, mùi thơm nức mũi, Tinh Thành gấp một miếng co Tư Nguyên, “Gần đây em mệt quá, nên ăn nhiều bồi bổ sức khỏe!”

Tư Nguyên thử một miếng, quả nhiên rất ngon, ngược lên định hỏi Tinh Thành: “Đây là cá gì?” thì nhìn thấy có một người vừa bước vào.

Chu Lập Đông nổi bật giữa đám người khiến người ta không thể rời mắt, bên cạnh anh còn có một cô gái yếu điệu trẻ trung khiến anh càng nổi bật.

Ánh mắt của hai người bắt gặp nhau rồi dính chặt vào nhau, dường như không rời ra được nữa.

Chu Lập Đông nghiêng người về phía trước như muốn bước lại gần Tư Nguyên, nhưng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh thần thờ đứng nhìn cô từ phía xa.

“Ăn thêm một miếng không?” Tinh Thành gấp miếng cá đã gỡ xương vào đĩa cho Tư Nguyên.

Tư Nguyên định thần lại, giả vờ như không có gì xảy ra, không nhìn thấy gì, cô cười với Tinh Thành, “Thật sự rất ngon, cảm ơn Tinh sư huynh!” Cô không nghĩ gì nên buột miệng nói thành lời.

Nói xong, cô hận rằng không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, cô và Tinh Thành đã không còn là sư huynh sư muội đơn thuần như trước đây nữa, cô tình cờ gọi anh như vậy, không phải là có ý muốn kéo dài khoảng cách sao? Cô chớp đôi mắt đen và sáng, hồi lỗi nhìn Tinh Thành, rõ ràng cô đang tự trách mình và cảm thấy ân hận.

Một câu Tinh sư huynh khiến Tinh Thành suy nghĩ nhưng anh chỉ có thể lựa chọn

việc chịu đựng mà không động sắc mặt. “Sao bỗng nhiên lại xưng ngôi thứ với anh?” Giọng điệu của anh vui vẻ khiến Tư Nguyên cảm thấy thoải mái hơn.

“Trước đây gọi thành quen nên thỉnh thoảng em lỡ lời một hai câu!” Tư Nguyên giải thích, cô không muốn làm Tinh Thành cảm thấy nặng nề.

Tinh Thành không hỏi nữa, chỉ gấp cho cô món măng mà cô thích.

Lúc này, Chu Lập Đông đã bước tới trước mặt Tư Nguyên và Tinh Thành.

Tinh Thành chào anh: “Ồ, Lập Đông, thật là trùng hợp!”

Chu Lập Đông đứng bất động nhìn Tư Nguyên, một lúc sau mới bật cười, “Yến Phi nói món cá nướng ở đây rất ngon!”

“Chính xác!” Tinh Thành gật đầu tán thưởng rồi liếc nhìn cô gái bên cạnh Chu Lập Đông, cười với vẻ ám muội.

Chu Lập Đông vội vàng giải thích: “Đây là đồng nghiệp ở công ty mới!”

Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn kỹ cô gái đó, cho dù không được coi là vô cùng xinh đẹp nhưng cũng ưa nhìn, gương mặt thanh tú. Ánh mắt của cô gái đó nhìn Chu Lập Đông khiến cô cảm thấy, nếu nói là đồng nghiệp, e rằng không đơn giản như thế.

Không có tâm trạng để suy nghĩ nhiều, Tư Nguyên chỉ khẽ mỉm cười với họ.

Ăn xong, không chào Chu Lập Đông, Tư Nguyên và Tinh Thành vội vàng rời đi. Tinh Thành cầm tay Tư Nguyên đi sang đường, một chiếc xe lướt nhanh qua họ, hai người bất giác cầm chặt tay nhau, nhìn nhau cười rồi quay đầu nhìn lại, chiếc xe đã biến mất không dấu tích.

“Vì sao phải đi vội vàng như thế?” Tinh Thành hỏi.

“Bên đó có cửa hàng bán quà tặng đóng cửa trước chín giờ, không tranh thủ thời gian sẽ không mua được quà hôm nay!” Tư Nguyên tinh nghịch nói.

Sự hoạt bát của cô khiến Tinh Thành mỉm cười, “Vì sao phải mua quà?” Anh nghi ngờ hỏi.

Tư Nguyên chớp mắt, “Hôm nay là sinh nhật của một người!”

Nghĩ ngợi hồi lâu, Tinh Thành hỏi: “Sinh nhật ai? Không phải sinh nhật em là ngày kỉ niệm phong trao Ngũ Tứ¹ sao?”

“Em chỉ mừng sinh nhật theo lịch âm, mừng tám tháng Tư, không nhất thiết phải đợi đến ngày mừng bốn tháng năm.” Tư Nguyên giải thích.

Tinh Thành ảo não: “ Vì sao em không nói sớm cho anh biết?”

Anh luôn nhớ sinh nhật cô vào ngày mừng bốn tháng Năm.

“Em sợ anh mất thời gian, như vậy cũng không hay!” Tư Nguyên sợ Tinh Thành hao công tốn sức khiến mọi người đều mệt.

Thật sự, tối nay cô không định nói với anh, hai người có thời gian bên nhau, giữ lại những hồi ức tốt đẹp là đủ. Nhưng cô vẫn nói với Tinh Thành vì bây giờ anh là bạn trai của cô, là người thân thiết nhất với cô trên thế giới này, xuất phát từ tình yêu và sự tôn trọng, cô cần nói cho anh biết để được anh chúc mừng.

Cửa hàng quà tặng không to, trên giá xếp đầy các đồ chơi và đồ trang sức, giá cũng không rẻ. Tinh Thành không nhìn thấy gì vừa mắt : “ Thật sự không biết nên tặng em quà gì mới được: Hình như không có thứ nào hợp với nữ thần của anh!”

Tư Nguyên nghĩ rồi nói: “ Anh mua tặng em một con gấu đồ chơi, con cũ giặt mấy lần lông đã cong có lẽ đã đến lúc nên bỏ đi!”

Ông chủ vội vàng mang ra tất cả thú bông để Tư Nguyên chọn.

Tư Nguyên nhìn Tinh Thành, dịu dàng nói: “ Em thích một con gấu to có được không?” Lúc này, đừng nói đến một con gấu đồ chơi, nếu Tư Nguyên thích một con gấu Bắc Cực ở vườn bách thú, Tinh Thành cũng không do dự. Thấy Tư Nguyên thần thờ nhìn một chú gấu bông màu xám, Tinh Thành vội nói: “ Con đó được không?” Tư Nguyên gật đầu.

Ông chủ tỏ vẻ lo lắng, vội vàng nói: “ Cô đổi con khác được không? Hàng này đã có người đặt lát nữa sẽ mang đi.” Đồ ở đây số lượng có hạn, đã đặt rồi có nghĩa là nếu có tiền cũng không mua được.”

Tư Nguyên hơi thất vọng, Tinh Thành nói: “Bán con này, bạn gái tôi thích, tôi sẽ trả tiền gấp đôi.”

Ông chủ cảm thấy khó xử, thấy lợi ích hiện trước mắt, ông nghĩ một lát rồi nói: “ Có lẽ không được, vị khách đó.... Hay là thế này, tôi gọi điện cho vị khách đó hỏi xem anh ấy có thể nhường lại không.”

Ông chủ mở tập đơn đặt hàng tìm số điện thoại vừa xem vừa lẩm bẩm: “ Cô Vương, anh Trần Chu... Đúng rồi, đúng là anh Chu, trông rất lịch sự, nho nhã, chưa bao giờ tôi nhìn thấy người đàn ông nào đẹp như thế.....”

Tư Nguyên cảm thấy căng thẳng, cô tự nhắc mình: “ Đừng hoảng hốt, đây chỉ là trùng hợp!” Cô nhìn vào tờ giấy, người đặt hàng: Anh Chu, đã trả tiền, địa chỉ tặng quà rõ ràng là nhà cô.

Tư Nguyên lặng người vì ngạc nhiên rồi nói với ông chủ: “ Bỗng nhiên tôi thấy con gấu này hơi ngốc, tôi không cần nữa”

Ông chủ thở phào nhẹ nhõm, phụ họa: “ Phải, cô chọn thứ đồ khác nhé!”

Tinh Thành nhìn Tư Nguyên, dường như anh có tâm sự gì đó, kiên quyết nói: “Hay là ông chủ gọi điện hỏi xem, hiếm khi có thứ gì em thích!”

Tư Nguyên lắc đầu, nhìn Tinh Thành với ánh mắt khẩn cầu, cô khẽ nói: “ Hay là mua cho em một khung ảnh thủy tinh? Em có thể đặt ảnh của anh vào đó rồi để ở đầu giường.”

Tinh Thành cười: “ Cũng được, chỉ cần em thích.”

Bước ra khỏi cửa hàng, Tư Nguyên cầm khung ảnh Tinh Thành tặng, trong lòng không sao thoát khỏi cảm giác nặng nề. Phía không xa có một rạp chiếu phim, thời gian này đang chiếu một bộ phim hài nổi tiếng, cô khoác tay Tinh Thành rồi nói: “Tối nay chúng ta đi xem phim nhé!”

Tinh Thành nghĩ một lát rồi nói: “Không phải mấy ngày trước em đã xem phim này rồi sao? Hay là đến chỗ anh, có một bộ phim có thể em sẽ thích.”

Tư Nguyên cố gắng tỏ ra vui vẻ, “Phim gì? Phim Hàn Quốc phải không?”

“Đúng là phim Hàn Quốc, chị gái anh muốn xem nên nhờ người mua đĩa về nhà anh xem rồi để quên!”

Tư Nguyên không muốn về nhà sớm, hoặc có thể cô không muốn về nhà nên nhận lời với Tinh Thành: “Được, chúng ta đi xem.”

Nhà Tinh Thành ở khu vực phát triển nhất vành đai hai, tắc đất tắc vàng, một mình anh ở trong diện tích hai trăm mét vuông, đứng bên cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố phồn hoa nhấp nháy ánh đèn.

Tư Nguyên trầm trồ: “Không ngờ một mình anh ở chỗ rộng như thế này!”

Tinh Thành nói: “Hay là em chuyển đến ở cùng anh?”

Tư Nguyên đỏ mặt, không biết phải nói gì.

Tinh Thành thấy Tư Nguyên đỏ mặt, không trêu cô nữa mà đi tìm đĩa phim, đó là một bộ phim dài tập cô mong đợi từ lâu, Tư Nguyên vô cùng vui mừng.

Hiệu quả hình ảnh và âm thanh đều rất tốt, không kém gì các thiết bị ngoài rạp chiếu phim, hai người ngồi trên ghế sofa xem phim. Thấy mệt, Tư Nguyên dựa vào Tinh Thành, anh để cho cô dựa, không dám cử động, sợ làm mất đi không gian ấm áp giữa hai người.

Xem phim mãi, Tư Nguyên ngủ lúc nào k biết.

Tinh Thành chỉnh bé âm lượng, yên lặng nhìn Tư Nguyên ngủ, anh khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô rồi cười buồn bã, “Nên làm thế nào với em? Tư Nguyên thân yêu.” Anh khẽ thở dài, “Vì sao tình yêu của chúng ta lại giống như số Pi, ngày càng chính xác, liên tục tuần hoàn nhưng mãi mãi không bao giờ đi đến điểm cuối cùng?”

¹ Ngũ Tứ: còn gọi là phong trào ngày 4 tháng 5. Phong trào hành động của sinh viên và tri thức Trung Quốc phản đối nhà cầm quyền xảy ra ngày 4 tháng 5 năm 1919.

13. Chương 13

Chương 13: Một con đường khác

Ngày đó em không chuẩn bị để chờ đợi anh, quốc vương của em, anh giống như một người bình thường không quen biết.

Tự động bước vào lòng em,

Xuất hiện trong rất nhiều thời khắc của cuộc đời em,

Để lại dấu ấn mãi mãi.

- Tagore -

Tư Nguyên tựa mình rồi tiếp tục ngủ say trong lòng Tinh Thành, có lúc cô còn nói mơ như trẻ con: “Anh xem, tòa nhà Tư Nguyên đó...”

Tay của Tinh Thành dừng lại trên mặt cô, có lẽ tòa nhà Tư Nguyên mãi mãi nằm trong những giấc mơ của cô.

Anh cẩn thận bế cô lên, đi qua hành lang phòng khác hướng về phía phòng ngủ rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Em yên tâm ngủ đi, tòa nhà Tư Nguyên của em vẫn còn nguyên vẹn!”

Lúc này, cũng dưới ánh trăng, Chu Lập Đông đang thẩn thờ ôm một chú gấu đồ chơi màu xám.

Anh muốn bất ngờ tặng một món quà sinh nhật khiến Tư Nguyên vui và nhớ đến mình. Cô luôn thích những chú gấu như thế này, thời đại học, anh đã tặng cô một món quà tương tự, cô rất thích, cười nói với anh: “Em sẽ coi nó như anh, nói chuyện với nó, ôm nó đi ngủ, tâm sự với nó...”

Lúc đó, anh còn cười cô, “Sao có thể nghĩ anh giống một con gấu ngốc nghếch như thế?” Nhưng bây giờ, anh hy vọng biết bao mình được trở thành con gấu ngốc nghếch trong tay Tư Nguyên.

Vừa rồi, nhân viên giao hàng của cửa hàng quà tặng đến gõ cửa, anh vẫn hy vọng đó là Tư Nguyên, nghĩ rằng cô nhận được món quà của anh nên cuối cùng cũng nhớ đến anh.

Nhưng, anh cảm thấy muôn phần thất vọng, “Xin lỗi, anh Chu, địa chỉ anh ghi không có người nhận, cô Hác không về nhà nên chỉ có thể mang đồ đến cho anh.”

“Vì sao không đặt trước cửa nhà cô ấy, lúc về cô ấy sẽ nhìn thấy!” Anh nổi giận.

“Một thứ đắt tiền như thế này, nếu mất...” Nhân viên giao hàng nhìn Chu Lập Đông, nói được nửa câu rồi không dám nói tiếp.

Chu Lập Đông chỉ có thể thở dài chán nản, “Được rồi, đưa cho tôi!” Cuối cùng, anh ôm con gấu bước tới ban công, yên lặng ngồi xuống nhìn tòa nhà Tư Nguyên dưới ánh đèn mờ ảo.

“Vì sao em không muốn cho anh bất kỳ cơ hội nào?” Anh đau khổ hỏi, nhưng trả lời anh chỉ có gió xuân.

Tư Nguyên dừng lại trong phòng khách rộng rãi của nhà Tỉnh Thành, nhìn chiếc ghế sofa bằng da toát lên sự sang trọng, cố gắng nhớ lại xem tối qua mình đã vào phòng ngủ bằng cách nào? Nhưng nghĩ hồi lâu cô đành bỏ cuộc bởi đầu cô rối tung như tơ vò.

Tỉnh Thành ngáp dài bước ra từ phòng ngủ, nhìn thấy Tư Nguyên liền nở một nụ cười vui vẻ: “Chào em, tối qua em ngủ ngon không?”

Tư Nguyên gật đầu, “Em ngủ ngon, còn anh?”

Tỉnh Thành lắc đầu, “Nói thật, không ngon chút nào!” Anh vươn vai, “Người đẹp ở bên, người đàn ông nào cũng cảm thấy khó chịu!”

Lúc đó, Tư Nguyên không biết anh nói thật hay đang đùa. Mặt cô đỏ hồng như cà chua, nhẹ nhàng giải thích: “Em xem phim rồi ngủ quên mất, em vẫn nghĩ anh sẽ đánh thức em?”

“Gần đây em làm việc nhiều nên mệt, cần phải nghỉ ngơi thật tốt!” Tỉnh Thành thích thú nhìn Tư Nguyên, “Sao mặt em đỏ thế?”

Thấy Tư Nguyên cúi đầu không nói gì, Tỉnh Thành cười, “Em đói không? Trong tủ lạnh vẫn còn sữa.” Anh mở tủ lạnh lấy túi sữa, đặt vào trong lò vi sóng hâm nóng lại.

Tư Nguyên nhìn đồng hồ, đã tám giờ ba mươi phút sáng, cô nói: “E rằng không kịp, hôm nay em phải đến công ty sớm để đi Thừa Đức cùng tổng giám đốc Châu.”

Tỉnh Thành cũng không ép cô, “Đợi anh thay quần áo rồi đưa em đến công ty.”

Trước khi bước ra khỏi cửa, Tỉnh Thành lấy sữa đã nóng đặt vào tay Tư Nguyên, “Em cầm theo lát nữa lên xe uống!”

Tư Nguyên sợ ông Châu đợi sốt ruột, vội vàng chạy lên công ty, chạy được một đoạn mới nhớ ra phải chào Tỉnh Thành, cô lại vội vàng quay lại. Xe của Tỉnh Thành vẫn dừng ở chỗ cũ, anh đang nhìn theo hướng cô vừa chạy đi.

“Vì sao em lại đột ngột quay lại thế?” Anh hỏi với vẻ chờ đợi.

Tư Nguyên nở một nụ cười rạng rỡ nói với anh: “Có phải chúng ta quên chào tạm biệt không?”

Tỉnh Thành nhếch môi: “Anh cứ ngỡ em sẽ không quay đầu lại!”

“Có lẽ, có lúc cũng nên thử!” Tư Nguyên chớp mắt, quay người bước lên nhà.

Không đợi được đến khi Tư Nguyên về nhà, Chu Lập Đông đành đến đợi dưới công ty Tư Nguyên từ sáng sớm, đây là đường lúc đi làm Tư Nguyên chắc chắn phải đi qua.

Nhìn từ xa qua cửa kính, anh thấy Tư Nguyên bước xuống xe của Tỉnh Thành, sau đó còn quay lại nói cười với Tỉnh Thành, có vẻ như quan hệ giữa Tư Nguyên và Tỉnh Thành đã không chỉ đơn thuần là bạn bè như anh tưởng tượng. Nhìn thấy nụ cười của Tư Nguyên lúc nhìn Tỉnh Thành, anh cảm thấy đổ kỵ.

Anh tháo kính, cố gắng dụi mắt cho đến khi chảy nước mắt làm trôi hết bụi trong khóe mắt. Hình như nếu không làm như thế, anh sẽ không nhìn thấy rõ Hác Tư Nguyên.

Anh chạy lao lại.

Sữa nóng chảy xuống đất, đó là chỗ sữa còn lại lúc Tư Nguyên vừa đi vừa uống. Cô vội vàng kiểm tra xem có bị sữa rớt lên quần áo không, nếu thấm vào quần áo thì sẽ giặt không sạch.

Con gấu bông Chu Lập Đông ôm trong lòng cười ngốc nghếch với Tư Nguyên, còn cô, nước mắt chảy khắp mặt.

Anh đã đứng trước mặt cô, yên lặng chờ cô lên tiếng.

Cô chỉ có thể thở dài.

Anh kéo cô vào phòng tiếp khách không có người, đóng cửa lại, lấy người chặn lên tay kéo cửa, làm như thế, sẽ không có cách nào trốn tránh cái nhìn của anh.

Chu Lập Đông cười, cho dù vào bất cứ lúc nào, anh cũng cười dịu dàng và ấm áp như thế. Anh vẫn cười trong một buổi sáng trái tim như rỉ máu như thế này, anh cười với Tư Nguyên, ngốc nghếch y hệt chú gấu bông ở bên cạnh anh. Anh nói: “Anh rất hâm mộ nó, luôn luôn hy vọng em có thể coi anh như nó, cười với anh, tâm sự với anh...”

“Xin anh đừng nói nữa được không? Cầu xin anh!” Nước mắt Tư Nguyên rời lã chã.

“Đừng khóc!” Chu Lập Đông muốn lấy tay lau nước mắt cho cô nhưng bị Tư Nguyên ngăn lại, cô nhìn anh giống như nhìn một người xa lạ. “Vì sao anh phải hối hận? Vì sao? Có lúc lựa chọn đã lựa chọn rồi, cho dù hối hận cũng không còn đường quay lại nữa! Cho dù bù đắp như thế nào cũng đã tạo thành vết thương, không thể bù đắp hết được. Anh hà tất phải làm như thế?”

Chu Lập Đông yên lặng không nói gì.

“Hãy đi theo đuổi những điều anh muốn, xin anh đừng đến làm phiền em nữa!”

“Anh muốn gì? Nếu biết sớm đã tốt, sẽ không đi nhiều đường vòng như thế nữa!” Bỗng nhiên Chu Lập Đông cảm thấy không còn sức lực, ngay cả giọng nói cũng dường như không còn của anh nữa. Anh nhẹ nhàng đặt con gấu bông bên cạnh Tư Nguyên, để nó ở đó với cô.

“Nếu xuống mười tám tầng địa ngục để có được sự tha thứ của em, anh cũng sẽ đi!” Chu Lập Đông nói xong rồi mở cửa phòng tiếp khách.

Tư Nguyên cố gắng lau nước mắt, chạy ra khỏi phòng, phía sau là tiếng thở dài của Chu Lập Đông.

Ông Châu đã chờ rất lâu ở trong phòng, nhìn thấy Tư Nguyên lao như một mũi tên, vô cùng ngạc nhiên: “Sao thế? Phía sau có hổ hay sói sao?”

“Không có.” Tư Nguyên bắt giác nhìn về phía sau, không có ai. Cô thở phào nhẹ nhõm hỏi ông Châu: “Mấy giờ chúng ta đi Thừa Đức?”

Ông Châu bảo thư ký lấy cho Tư Nguyên chiếc khăn mặt, “Cô đi rửa mặt rồi chúng ta sẽ xuất phát!”

Trên đường, phong cảnh mùa xuân rất đẹp, ông Châu không hỏi Tư Nguyên rốt cuộc vì sao buổi sáng cô lại khóc như thế, ông chỉ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe rồi hỏi Tư Nguyên: “Cô có biết làm thế nào để mùa xuân không lụi tàn không?”

Tư Nguyên bị câu hỏi đột ngột làm cho bối rối, cô nghĩ hồi lâu mà không hiểu.

“Dùng mắt để đặt mùa xuân vào trong tim!” Ông Châu nói. “Trái tim mãi mãi không bao giờ lừa dối, những thứ đặt trong tim sẽ mãi mãi tươi trẻ, cho dù đó chỉ là ký ức nhiều năm về trước!”

Tư Nguyên nhắm mắt lại không muốn mở ra, cô cố gắng nhớ lại những ký ức được giấu tận sâu trong trái tim mình.

Cô còn nhớ, trong một ngày đông giá rét, cô xuyên qua màn sương, nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp và bóng dáng cao lớn của một người, cô mỉm cười. “Anh đợi lâu rồi phải không?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu với vẻ không để tâm: “Chờ đợi là một niềm hạnh phúc!”

Cô đùa anh: “Nếu sớm biết như thế em sẽ không đến, để anh mãi mãi được hạnh phúc, trời lạnh như thế này vẫn muốn đi trượt băng.” Cô xoa hai tay lạnh cóng vào nhau, cố ý bấu môi.

Anh bao dung cầm bàn tay thon dài của cô, đặt vào trong áo bông, “Ở đây rất ấm áp!” Anh cười vô tư, dường như trong mắt anh chỉ có cô, cả thế giới này không còn tồn tại nữa.

Nếu cô đã tìm là thế giới của anh thì liệu thời khắc đó có mãi mãi vẫn còn nguyên vẹn như vừa mới xảy ra không?

Cũng giống như hồ phách, mãi mãi không bao giờ biến mất.

Cô còn nhớ, lần đầu tiên họ hẹn nhau ở công viên, đó là công viên gần đại học Giao thông nhất, bên trong trồng rất nhiều trúc và có những thảm cỏ mọc xanh rì.

Cô đứng ở cạnh tường không muốn đi, “Em mệt rồi!” Cô rất ít khi nũng nịu với anh, “Anh công em!”. Cô nói một cách rất tự nhiên.

Anh không nói gì công cô đi, vừa đi vừa khẽ hát bài lúc Trư Bát Giới công vợ trong phim Tây Du Ký, cô nằm trên lưng anh cười đến mức gần như không thở được, liên tục đập tay lên lưng anh.

Nếu, anh đã từng là tiếng cười vui vẻ nhất trên thế giới thì liệu tiếng cười đó có mãi mãi vẫn còn nguyên vẹn như vừa mới xảy ra không?

Vì sao trong những ký ức sâu đậm nhất, những cảm xúc chân thật nhất của cô luôn hiện lên khuôn mặt không bao giờ có thể quên được ấy?

Tư Nguyên mơ hồ nhìn hàng cây lướt nhanh ngoài cửa sổ, dường như cành lá rậm rạp của chúng không thể nói chặt là có thể chặt đứt được? Hai hàng nước mắt chảy trên mặt cô đã khô, chỉ còn để lại một chút dấu tích mờ nhạt. Cho dù vẫn còn yêu, yêu sâu sắc thì sao?

Trước mắt cô dần dần hiện lên khuôn mặt của Tỉnh Thành, có lẽ, anh mới là người cô cần tìm!

Trên suốt quãng đường đi, Tư Nguyên không nói câu nào, cô nhìn vô định ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật bên ngoài rất đẹp nhưng đi qua là không nhìn thấy nữa. Cho dù đã ghi nhớ trong tim nhưng rốt cuộc cũng chỉ là ký ức.

Thừa Đức – thành phố nhỏ xinh đẹp không khác nhiều so với tưởng tượng của Tư Nguyên, cô thích sự yên bình và nguyên sơ nơi đây.

Xuống xe, ông Châu đưa Tư Nguyên đến gặp Tô Sỹ Khánh, ông Châu nhiệt tình giới thiệu: “Tư Nguyên, vị này là ông Tô ở Cửu Đình!”

Tư Nguyên nhìn người đàn ông nhỏ bé trước mặt, ông vừa thấp vừa béo nhưng trên khuôn mặt lộ vẻ thông minh và nhanh nhẹn.

Tư Nguyên mỉm cười chào Tô Sỹ Khánh: “Ông Tô, thật may mắn khi gặp ông, mong ông chỉ giáo!” Cô nói đáp lễ rồi vội vàng lấy tài liệu, đối chiếu tiến độ thi công ngoài công trường.

Tô Sỹ Khánh nói: “Ha ha, ông Châu, thư ký của ông đúng là một người có tinh thần trách nhiệm!”

Ông Châu cũng cười, “Cô ấy vẫn như vậy, việc gì cũng làm rất chăm chỉ.” Nói xong ông Châu kéo Tư Nguyên đi cùng Tô Sỹ Khánh đến khu vực sâu nhất của khu biệt thự, “Phía trước có vài dự án nhỏ, lát nữa quay lại đây cũng không muộn.”

Tư Nguyên không biết làm thế nào, cô đành đi theo.

Đi suốt cả buổi chiều xem hai địa điểm thi công, có vài người phụ trách đi theo cô báo cáo tình hình, đến lúc tan giờ làm, Tư Nguyên đã mệt đến mức không muốn động đậy, mọi người mới bắt đầu bàn xem nên đi ăn ở đâu. Tư Nguyên nói với vẻ xin lỗi: “Thật sự cháu không muốn ăn, cháu muốn tìm nơi nào đó nghỉ một lát.”

Ông Châu nghĩ một lát rồi nói: “Lần trước đến đây tôi nghỉ ở khách sạn phía đối diện, để lái xe đến đó đặt phòng, cô nghỉ một lát, tôi sẽ bảo lái xe mang bữa tối cho cô.”

“Không cần, cháu chỉ muốn uống một ít nước!” Tư Nguyên cảm ơn sự chu đáo của ông Châu, ông luôn giống như một người anh chăm sóc cho cô.

Khách sạn không to nhưng rất sạch sẽ.

Tư Nguyên ngồi ở phòng khách chờ lái xe đi đặt phòng, vô tình nhìn thấy Thẩm Lợi, cô có ấn tượng sâu sắc với người phụ nữ này. Cô ta cầm một chiếc túi hiệu LV, mặc một chiếc áo khoác hàng hiệu màu vàng, ngẩng cao đầu bước vào phòng và đứng đợi ở cửa thang máy, hình như đang đợi ai đó.

Vì sao cô lại ở đây? Tư Nguyên cảm thấy tò mò.

Thẩm Lợi vừa đứng đợi vừa nghe điện thoại, không để ý đến sự tồn tại của Tư Nguyên, “Tôi và ông Tô đang ở Thừa Đức,... Anh không thể đi gặp ông ấy, ông ấy đang bận.”

“ ... ”

“Được, gặp ông ấy tôi sẽ nhắc.” Thẩm Lợi tắt điện thoại rồi nhìn quanh, màu sơn móng tay của cô ánh lên sắc đỏ chói mắt.

Tư Nguyên vội vàng cúi đầu, tránh ánh mắt của cô ta.

Một lúc lâu sau, có một người đàn ông bước ra từ thang máy, cầm tay Thẩm Lợi rồi khỏi khách sạn.

Thẩm Lợi biết Tô Sỹ Khánh ở Thừa Đức, vậy cô ta có biết ông ấy đang hợp tác với ông Châu không? Nếu biết, vì sao cô ta không phản đối? Dù sao làm trước ông Châu cũng tốt cô ta, từ góc độ cá nhân cô ta mà nói, chắc chắn sẽ không đồng ý sự hợp tác này.

Trừ khi cô ta có ý đồ khác.

Tư Nguyên lo lắng, vội vàng gọi điện cho ông Châu nhưng điện thoại không thể kết nối.

Tư Nguyên thầm khẩn cầu, hy vọng mình chỉ lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ăn xong bữa tối, ông Châu ngà ngà say đến khách sạn đón Tư Nguyên về Bắc Kinh, Tư Nguyên kể cho ông nghe chuyện gặp Thẩm Lợi ở khách sạn, “Thẩm Lợi đã biết Tô Sỹ Khánh hợp tác với chúng ta nhưng lại ngồi yên, đồng thời còn để Tô Sỹ Khánh thu lợi cá nhân, bên trong chắc chắn có điều gì đó bất thường.”

Ông Châu lắc đầu, “Đương nhiên tôi cũng có những lo lắng giống cô, nghĩ rằng thiên hạ không để cho mình ăn không một bữa, nhưng bây giờ nhìn lại thấy là không thể, những dự án như thế này, cho dù là Cửu Đình hay cá nhân Tô Sỹ Khánh đều có cổ phần nhiều hơn chúng ta, nếu có chuyện gì xảy ra, tổn thất của họ sẽ lớn hơn chúng ta nhiều.”

Tư Nguyên nghĩ ngợi hồi lâu nhưng vẫn không hiểu, cô không nói gì nữa.

Ban đêm, đường cao tốc ít xe nên đi rất nhanh, lúc về Bắc Kinh đã gần nửa đêm, ông Châu dặn dò lái xe: “Đưa Tư Nguyên về nhà trước.”

“Không cần, để cháu xuống ở đường vành đai bốn, cháu bắt xe về là được.” Hôm nay đi suốt cả ngày, mọi người đều mệt, Tư Nguyên không muốn làm phiền lái xe.

“Như vậy sao có thể yên tâm được?” Ông Châu nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi nói đưa là đưa!”

Đang tranh luận, chuông điện thoại của ông Châu vang lên, bên kia là giọng nói trách móc của Tỉnh Thành: “Ông đưa Tư Nguyên đi đâu mất rồi?”

“Trên xe, vừa mới về đến thủ đô, bây giờ đang ở vành đai nam, cậu có đến đón không?” Ông Châu cố tình trêu anh.

Tĩnh Thành nghiêm túc nói: “Được, tôi đi!”

Tư Nguyên vội vàng ngăn lại: “Muộn rồi anh không cần đến nữa, em tự về được.” Cô nghĩ, anh cũng đi làm cả ngày nên mệt rồi, nếu để anh đến đón cô, cô không nỡ.

Tĩnh Thành do dự một lát rồi hỏi: “Em chắc chắn là mình có thể tự về ko?”

Tư Nguyên cười, cố gắng tỏ ra thoải mái, “Chắc chắn không có vấn đề gì, về đến nhà em sẽ gọi cho anh, được không?”

“Ừ!” Tĩnh Thành đáp một tiếng. Tư Nguyên nghe thấy tiếng máy bận, biết Tĩnh Thành đã tắt máy, cô đưa điện thoại cho ông Châu.

Ông Châu không tán thành nhìn cô, “Vì sao cô không để Tĩnh Thành đến đón?”

Tư Nguyên cười nói: “Anh ấy mệt nên cần nghỉ ngơi.”

“Không để cậu ấy đến, cậu ấy có thể yên tâm nghỉ ngơi được không?” Ông Châu lắc đầu, “Tư Nguyên, con bé này...”

Không chống lại được sự kiên quyết của Tư Nguyên, ông Châu đành để lái xe dừng xe bên đường vành đai bốn, rồi nhìn Tư Nguyên bắt xe và nhớ số xe taxi: “Về nhà nhớ gọi điện cho tôi!” Ông dặn dò.

Đem đầu mùa hè, mát lạnh như nước, ấm áp như ngọc.

Về đến nơi cách nhà ở không xa, Tư Nguyên xuống xe đi bộ về nhà, cô thích được đi bộ một mình trong đêm yên tĩnh như thế này để rũ bỏ mọi cảm giác cô đơn và buồn bã trong lòng.

Cô nhớ đến bố mẹ đã mãi mãi rời xa cô, sinh ly tử biệt là những vết thương trong lòng không có cách nào bù đắp được.

Cô cũng nhớ những năm tháng tuổi trẻ đã trôi qua, về tình bạn và tình yêu. Đến khi nhìn lại chỉ còn lưu giữ cảm giác đau đớn ăn vào đến tận xương tủy.

Một người độc hành trong đêm, váy trắng bay trong gió, dường như sắp bị bóng đêm bao trùm, Tư Nguyên không muốn chạy trốn, cũng không muốn vùng vẫy, cô chỉ muốn đi mãi không đến điểm cuối cùng.

Gần đây, Chu Lập Đông thường ngủ không ngon, trong lòng anh luôn nhớ đến Hác Tư Nguyên, chỉ cần nghĩ đến việc cô sẽ không quay về bên mình nữa, anh lại đau đớn như muốn xé mình thành trăm nghìn mảnh rồi tan biến vào màn đêm.

Anh không thể hiểu được vì sao lúc đó mình lại bị đắm chìm trong khát vọng tiền bạc danh vọng, từ bỏ cô để theo đuổi tiền đồ? Tất nhiên những điều đó quan trọng đối với anh, còn cô thì sao? Không có cô tất cả mọi thứ còn ý nghĩa không? Anh không thể cùng cô phấn đấu sao? Vì sao anh phải bước vào con đường đi tắt đó?

Vì sao anh không nhận ra tất cả những điều đó? Lầm đường lạc lối trong một thời gian rất dài, luôn luôn tự lừa mình, cố ý không nghe tiếng nói của trái tim, nhưng bây giờ, anh không muốn như thế nữa, anh muốn nghe theo trái tim mình bắt đầu lại từ đầu, nhưng cô không cho anh cơ hội.

Một người đàn ông ba mươi tuổi đã trải qua nhiều sóng gió của đời người, bây giờ điều anh muốn nhất là một bến đỗ bình yên để trái tim được nghỉ ngơi. Nhưng không còn Hác Tư Nguyên, nơi nào mới là bến đỗ của anh?

Nếu trên thế gian này có thuốc hồi hận, cho dù phải đi đến chân trời góc bể, nhất định anh phải đi tìm!

Nửa đêm mất ngủ, đến rạng sáng, Chu Lập Đông bắt đầu thu dọn nhà, anh cẩn thận quét dọn từng góc và lau sạch đồ đạc. Sống một mình, thiếu sự chăm sóc. Cũng không có sự can thiệp của người khác, anh càng thích sạch sẽ, sắp xếp đồ gia dụng và đồ điện trong nhà để không gian sống của mình trong lành, anh biết như vậy là quá sạch sẽ nhưng anh không muốn thay đổi, để mình duy trì trong tình trạng như vậy. Anh hy

vọng lòng mình cũng được trong sạch như không gian sống của anh, giữ cho người mà anh không thể nào quên.

Bố của anh ở quê rất ít khi gọi điện sớm như thế, Chu Lập Đông nhìn chiếc đồng hồ đắt tiền treo trên tường, mới hơn sáu rưỡi sáng. Anh ngạc nhiên hồi lâu rồi nghe điện thoại.

“Chú ba của con bệnh nặng, hôm nay phải đi Bắc Kinh, em họ con cũng đi cùng, vẫn muốn ở chỗ con, lát nữa con đi tìm bệnh viện, buổi tối lái xe đi đón họ.” Ông Chu ra mệnh lệnh, ông vẫn luôn nói với con trai với giọng uy nghiêm như thế.

Chu Lập Đông do dự một lát rồi đồng ý với yêu cầu của bố.

Anh nhìn quanh căn nhà rộng rãi, bảy tám người ở không thành vấn đề, nhưng vì sao anh vẫn không muốn để người khác đến sống ở đây? Nếu có người đến ở ngoài anh, cũng chỉ có thể là Hác Tư Nguyên, anh không muốn người khác bước vào không gian riêng tư của mình, vô cùng không muốn.

Chu Lập Đông không kịp ăn sáng, anh lái xe đến bệnh viện đăng ký cho chú ba để kịp đến công ty trước chín giờ, bây giờ đi làm ở công ty mới, làm thuê cho người khác, thời gian không thể do mình tự sắp xếp, nhưng anh vẫn không hối hận vì lựa chọn này, bước đầu anh đã bỏ đi chướng ngại vật đầu tiên để đến gần Tư Nguyên.

Bất kỳ sự trùng phùng nào trong đời người cũng là ngẫu nhiên. Gặp Thẩm Lợi ở bệnh viện, Chu Lập Đông không hề cảm thấy ngạc nhiên, đứa trẻ trong bụng cô ta có lẽ đã ba, bốn tháng, cần thường xuyên đi kiểm tra định kỳ.

Thẩm Lợi vẫn như cũ, nhìn Chu Lập Đông cười lạnh lùng.

Chu Lập Đông cười mà không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào, anh không muốn chào cô, nhưng nghĩ lại, anh thấy mình nợ Thẩm Lợi không ít, nên giữ thể diện cho cô ta. “Một mình cô đi sao?” Anh hỏi, giọng nói trầm ấm của anh lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Thẩm Lợi gật đầu, vẫn giữ nguyên nụ cười cũ, “Anh đến đây làm gì?” Trong giọng nói của cô dường như có một tia hy vọng.

“Đăng ký vào viện cho người nhà!” Chu Lập Đông không muốn nói nhiều hơn.

“Ồ!” Thẩm Lợi thất vọng, bất giác xoa bụng rồi nói: “Tháng sau tôi đính hôn.”

“Chúc mừng! Huấn luyện viên thẩm mỹ đó sao?”

“Không, một tay đua xe, dự án thi đấu của anh ấy cần sự giúp đỡ của Cửu Đỉnh.” Thẩm Lợi lạnh lùng và kiêu ngạo nói, nhưng trong giọng nói không có một chút vui mừng vì cuộc hôn nhân mới.

Chu Lập Đông khẽ thở dài trong lòng, Thẩm Lợi mãi mãi không bao giờ thoát khỏi số phận đó, lấy tiền tại địa vị để chọn một người chồng, nhưng trong những người này, có mấy người thật lòng?

“Bảo trọng!” Ngoài điều này, Chu Lập Đông không biết có thể nói gì hơn.

Lúc anh quay người bỏ đi, anh nghe thấy tiếng hét của Thẩm Lợi: “Anh và Hác Tư Nguyên sẽ mãi mãi không có được hạnh phúc!”

Hạnh phúc, đó là một điều rất xa xôi! Chu Lập Đông nhếch môi: “Hai chữ mà cô nói, tôi đã không còn dám mong ước nữa.”

Chu Lập Đông đi làm về, đến bến xe đón chú ba và em họ, bị tắc đường, lúc anh đến, họ đã đợi vô cùng sốt ruột, Chu Lập Đông xin lỗi: “Đi làm về muộn, lại bị tắc đường, nên để mọi người chờ lâu.”

Chú ba nói: “Chú và em chưa ăn cơm, đang đợi đến chỗ cháu ăn!”

Chu Lập Đông là một người cháu hiếu thuận, thấy chú ba nói chưa ăn cơm, anh vội vàng lái xe tìm một nhà hàng gần đó, mời hai người một bữa tối thịnh soạn rồi quay về đại học Giao thông.

Ngồi trên xe, em họ hỏi: “Bác nói anh đã chia tay, có thật không?”

Chu Lập Đông thản nhiên thừa nhận.

Chú ba thở dài, “Tội lỗi, đốt tiền sao? Một gia đình tốt như thế, tiền tiêu ba đời không hết, sao nói chia tay là chia tay được?”

Chu Lập Đông không giải thích, chỉ chăm chú lái xe. Em họ để ý chiếc xe này không phải là chiếc xe Mercedes lần trước mà là một chiếc Audi A6 bình thường liền than thở: “Có tiền và không có tiền đúng là không giống nhau!”

Chu Lập Đông chỉ mỉm cười, anh biết sự khác nhau giữa có tiền và không có tiền, cũng biết sự quan trọng của tiền bạc, nhưng không phải anh không thể sống cả đời vì tiền bạc sao?

Đến gần đại học Giao thông, Chu Lập Đông tìm một nhà nghỉ vừa phải để chú ba và em họ ở rồi dặn dò: “Cháu đã trả tiền, mọi người yên tâm ở đây, có việc gì gọi điện cho cháu!”

Chú ba nói: “Không phải bố cháu nói cháu đã mua nhà rồi sao? Sao lại để chú ở đây?”

Chu Lập Đông giải thích: “Nhà cháu mới mua, vẫn còn đang sửa chữa!” Không phải anh muốn nói dối, chỉ cảm thấy nói như thế sẽ giúp họ cảm thấy thoải mái hơn.

Sắp đến ngày kỷ niệm thành lập công ty Song Nguyệt, Tỉnh Thành và Hoắc công tử bàn nên tổ chức một buổi lễ lớn. Một người thích vui vẻ như Hoắc công tử đương nhiên không phản đối. Trong công ty có nhiều người trẻ, Hoắc công tử đã đề nghị tổ chức một buổi vũ hội thân đêm. Lúc Tỉnh Thành gọi điện đến hỏi ý kiến của Chu Lập Đông, Chu Lập Đông đang là thêm giờ ở công ty, “Mọi người thích là được, mình không có ý tưởng gì hay hơn.”

Đương nhiên Tỉnh Thành cũng kéo Tư Nguyên vào cuộc, cô luôn luôn làm mọi việc rất chu toàn và cẩn thận, hơn nữa còn có nhiều sáng kiến và ý tưởng.

Tư Nguyên rất bận nên lâu rồi không đến thăm bà Tỉnh, hồi cô bị thương ở Thập Độ, đến sống với bà, bà đã chăm sóc cô. Vì thế, hôm nay đi làm về, cô và Tỉnh Thành hẹn thời gian đến thăm.

Bà Tỉnh nhìn thấy con trai và Tư Nguyên, đương nhiên rất vui mừng, cười không khép miệng, nói với Tư Nguyên không hết chuyện.

Tỉnh Thành ở bên cạnh không nói xen vào được, có vẻ lo lắng. “Gặp Tư Nguyên, con trai của mẹ trở thành người ngoài rồi sao?”

Bà Tỉnh cười nói với Tư Nguyên: “Nhìn xem, có người ghen rồi!”

Bà Tỉnh hỏi Tư Nguyên và Tỉnh Thành bận rộn việc gì, Tỉnh Thành kể cho mẹ hoạt động kỷ niệm sinh nhật của công ty Song Nguyệt, bà Tỉnh nghĩ một lát rồi nói: “Ngày kỷ niệm rất đẹp ngày, con và Tư Nguyên có quyết định đính hôn không?”

“Đính hôn?” Tỉnh Thành vui mừng, “Sao chúng con không nghĩ đến nhỉ?” Tỉnh Thành nhìn Tư Nguyên. Tư Nguyên không chuẩn bị tinh thần nên nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Thấy Tư Nguyên không nói gì, bà Tỉnh nghĩ cô đồng ý nên vui vẻ nói: “Ngày mai mẹ sẽ đi lấy chiếc nhẫn tổ tiên để lại về.” Bà luôn gửi tất cả các trang sức quý giá và quan trọng vào ngân hàng, bây giờ cần dùng đến, bà vô cùng vui mừng.

Bước ra khỏi nhà bà Tỉnh, Tư Nguyên luôn yên lặng, Tỉnh Thành biết cô buồn phiền vì chuyện đính hôn.

“Mê anh chỉ nói thế, bà luôn lo lắng vì chuyện hôn sự của anh, nếu em thấy chưa chuẩn bị xong, mẹ và anh có thể chờ.” Ánh mắt của Tỉnh Thành dịu dàng mà sâu lắng, giọng nói của anh rất chân thành.

Tư Nguyên không biết phải nói gì.

Đợi? Phải đợi đến lúc nào? Vì sao phải để người khác chờ đợi không rõ lý do? Ai có thể kiên trì chờ đợi đến cùng trong tình trạng không có một tia hy vọng?

Tỉnh Thành thật bất hạnh khi yêu Tư Nguyên, chờ đợi trong đau khổ, không biết sự chờ đợi này có mang lại kết quả gì không?

“Lễ kỷ niệm đúng là một cơ hội tốt!” Tư Nguyên dường như hạ quyết tâm rất lớn, nghiêm túc nói với Tỉnh Thành.

“Em đồng ý!” Tỉnh Thành có vẻ như không tin vào tai mình, tâm sự của Tư Nguyên anh hiểu rất rõ, cô trả lời như thế thật sự không phải là điều dễ dàng, có thể nói cô không vô tình với anh.

Tư Nguyên cười khổ sở, hỏi Tỉnh Thành: “Có thật anh không để ý không?”

Tỉnh Thành đặt tay lên vai Tư Nguyên, trong ánh mắt ẩn chứa rất nhiều điều, rõ ràng anh không hề hối hận, “Anh để ý, rất để ý, nhưng anh càng để ý hơn tới sự từ chối của em, điều đó khiến anh cảm thấy không có bất kỳ sự hy vọng nào!” Người phụ nữ mình yêu vẫn còn tình cảm với người khác, vì sao anh có thể không để ý? Mỗi buổi tối, khi những người khác đã chìm vào giấc mộng, không biết bao nhiêu lần anh đã bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, anh mơ thấy Tư Nguyên và Lập Đông khoác tay nhau bước về phía chân trời, để mặc cho anh gọi, cô cũng không quay lại, anh không khống chế được hành động của mình, đuổi theo giữ tay Tư Nguyên, nhưng cô bỗng nhiên trở nên trong suốt, biến thành một làn khói biến mất trước mặt anh. Anh sợ kết cục đó nên làm mọi cách để giữ cô lại bên cạnh mình, cho dù trong lòng cô vẫn còn hình bóng của Chu Lập Đông. Anh tin với sự cố chấp trong tình yêu của mình, anh có thể khiến cô cảm động và yêu anh, mãi mãi ở bên cạnh anh.

Tư Nguyên run rẩy, dựa đầu vào vai Tỉnh Thành “Có lẽ, em đã đồng ý quá vội vàng phải không?”

“Không thử làm sao biết được đúng sai.” Tỉnh Thành thu tay lại ôm chặt lấy Tư Nguyên, “Có lẽ một ngày nào đó, em sẽ yêu anh!” Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh những vì sao dường như đang chúc phúc cho họ.

Hoắc công tử nghe nói Tỉnh Thành và Tư Nguyên muốn đính hôn trong ngày lễ kỷ niệm thành lập công ty, vui mừng cười, “Tỉnh Thành, cậu được đấy, im im mà ôm được người đẹp về! Vì sao mình không được hưởng phúc như vậy?”

Tỉnh Thành cũng cười, “Ai bảo cậu ngày nào cũng ôm người đẹp về!”

“Mình không phải người hay ve vãn tán tỉnh.” Hoắc công tử trách móc, “Lần nào tiếp khách, cậu và Lập Đông cũng đều nhanh chóng biến mất, có lần nào mình không phải thu dọn hậu quả?”

“Ai biết còn có chuyện để cậu phải đi thu dọn đâu”, Tỉnh Thành đưa kế hoạch tổ chức ngày lễ kỷ niệm cho Hoắc công tử, “Chuyện này từ đầu đến cuối cần cậu phụ trách, cậu biết công ty gần đây có một dự án lớn, không thể lơ là.”

Hoắc công tử ôm đồng tài liệu thở dài, “Vì sao mình phải mất công mất sức thế này?”

Sau khi đi làm ở công ty mới, Chu Lập Đông không quan tâm nhiều đến tình hình của Song Nguyệt, Hoắc Yên Phi lấy kế hoạch buổi lễ cho anh xem, anh chỉ lật vài trang rồi vứt lên bàn.

“Dù sao cũng phải cho chút ý kiến chứ!” Hoắc công tử tiện tay cầm hộp thuốc để trên bàn.

“Cứ như vậy thôi, các cậu xem rồi làm là được.” Chu Lập Đông cầm bật lửa đưa cho Hoắc công tử, “Có muốn hút một điếu không?”

Hoắc công tử sờ má, cẩn thận quan sát Chu Lập Đông, “Trước đây cậu hút rất ít, sao bây giờ lại nghiện thế?”

Chu Lập Đông cầm bật lửa bật “tách” một tiếng, ghé ngọn lửa xanh nhỏ lên môi rồi châm một điếu thuốc, “Như thế này có gì không tốt?”

Hoắc Yến Phi lười biếng nói với anh: “Gần đây, tính cách cậu hình như hơi thay đổi!”

Chu Lập Đông nhận ra từ lúc đến Hoắc công tử luôn nghiêm mặt.

“Không, chỉ vì không có chuyện gì vui!” Anh cười, đôi mắt sáng lộ vẻ đau thương.

“Nghĩ thoáng ra một chút, ít nhất cậu cũng vẫn còn có một người anh em như mình!” Hoắc công tử thốt lên, nhìn Chu Lập Đông rồi rời khỏi nhà anh.

Chu Lập Đông chậm rãi hút thuốc, nét mặt bình tĩnh dần dần trở nên trầm tư.

Tổ Kế và Hoắc Yên Phi luôn luôn bất hòa, mỗi lần đi học cô đều tránh xa họ, nhưng lần này cô đến muộn, không có chỗ ngồi nên đành ngồi ở vị trí cuối cùng, bên cạnh Hoắc công tử.

Hoắc công tử nhìn cô, cười nói: “Vì sao cô có thể nhẫn nhịn ngồi cùng tôi?”

Tổ Kế trợn mắt nhìn anh, “Lớp học không phải của nhà anh, ngồi ở đâu là tự do của tôi!”

Thấy Tổ Kế đến, Tỉnh Thành cười chào cô rồi nói nhỏ với Hoắc công tử: “Đừng gây chuyện với Tổ Kế nữa, người ta không đắc tội với cậu.”

“Cô ấy không đắc tội với mình, nhưng mình nhìn cô ấy không thuận mắt có được không?” Hoắc Yến Phi cố chấp nói, anh cảm thấy ngạc nhiên, có thật sự anh thấy cô không thuận mắt không?

Tổ Kế nghe thấy rõ ràng câu nói của Hoắc công tử, sao lại nói nhìn cô không thuận mắt? Tổ Kế nổi giận, cầm sách trên bàn ném về phía anh, “Anh là con tinh tinh đen chưa tiến hóa hết, đừng nghĩ rằng anh tài giỏi, tôi mới nhìn anh không thuận mắt!”

“Tinh tinh đen?” Hoắc công tử tiến lại gần Tổ Kế, lạnh lùng hỏi: “Cô nói ai?”

Nhìn thấy khuôn mặt co rúm lại của Hoắc Yến Phi, Tổ Kế cảm thấy vui trong lòng, hồi đi học, hai người đã nhiều lần đấu khẩu, lần nào cô mắng anh thô lỗ và là tinh tinh đen, anh cũng nổi giận như sấm sét.

“Nói anh, thì sao?” Tổ Kế không chịu lép vế, neho mắt nhìn Hoắc công tử.

Hoắc công tử đã nắm chặt tay lại và giờ nắm đấm lên, “Cô nói một lần nữa thử xem?”

“Tinh tinh đen!” Tổ Kế không cần biết sống chết nhắc lại thêm một lần nữa.

Nắm đấm của Hoắc công tử chuẩn bị hạ xuống liền bị Tỉnh Thành ngăn lại, “Bình tĩnh, đang trong giờ học.”

Chu Lập Đông nghe thấy tiếng động liền ngồi sát lại, thấy Hoắc công tử và Tổ Kế đang cãi nhau, vội vàng kéo Hoắc công tử rời đi.

Giáo sư đang giảng bài, không biết phía dưới đang sắp xảy ra chiến tranh, vẫn liên tục hỏi: “Sinh viên ngồi phía sau có nghe rõ không?”

Tỉnh Thành lắc đầu, vội vàng an ủi Tổ Kế: “Đừng giận nữa, Yến Phi hay đùa, đều là bạn học cũ, không phải cô không biết!”

Tổ Kế hừ một tiếng, “Con heo Hoắc Yến Phi!”

Chu Lập Đông kéo Hoắc Yến Phi xuống đại sảnh ở dưới nhà, Hoắc công tử vẫn giận dữ giờ nắm đấm, “Nếu cô ta không phải phụ nữ, chắc chắn mình sẽ đánh cô ta!”

Chu Lập Đông dở khóc dở cười, “Nếu cô ấy không phải phụ nữ, chắc chắn cậu sẽ không thèm để ý đến cô ấy!”

Hoắc công tử ngạc nhiên, “Sao cậu biết?”

Chu Lập Đông thở dài, “Cô ấy và Tư Nguyên từng là bạn cùng phòng!”

Hồi đó, Tư Nguyên rất thân thiết với Chu Lập Đông, hai người hận rằng không thể hòa vào làm một đường nên không có chuyện gì không nói với nhau, ngay cả chuyện Tổ Kế thầm yêu Hoắc Yến Phi, Tư Nguyên cũng vô tình tiết lộ. Lúc đó, anh và Tư Nguyên đang bận rộn tận hưởng tình yêu nên không có thời gian làm mối cho Tổ Kế và Hoắc công tử.

Hoắc công tử nuốt nước bọt, giống như một quả bóng da bị xẹp, dựa người vào cột, không nói được thành lời, “Mình...”

Chu Lập Đông lấy thuốc trong túi ra hút rồi chậm rãi nói: “Vì sao đến tận tuổi này mà chúng ta vẫn không từ bỏ được?”

Tư Nguyên và Tổ Kế ngồi trong một góc khuất ở Pizza Hut. Nhìn thấy Tổ Kế gọi một đĩa sa lát hoa quả đầy ắp, Tư Nguyên không khỏi bật cười rồi nói: “Tâm trạng không vui, ăn nhiều đồ ngọt sẽ dễ béo.”

“Nói linh tinh, ai tâm trạng không tốt?” Tổ Kế ngồi đối diện với Tư Nguyên, cúi đầu ăn.

“Tỉnh Thành nói cậu và Hoắc công tử cãi nhau.” Tư Nguyên kéo chiếc đĩa về trước mặt mình, không để cho Tổ Kế ăn quá nhiều đồ ngọt.

“Chẳng trách tin tức lan truyền nhanh như thế?” Tổ Kế nhìn Tư Nguyên, “Tình mới tình cũ đều có mặt không biết người nào báo tin.”

Tư Nguyên chau mày, “Chính xác là Tỉnh Thành nói.”

“Lúc nào cũng Tỉnh Thành, rốt cuộc cậu định dây dưa với họ đến lúc nào? Cả ba người này đều khiến người ta ngán đến tận cổ.” Tổ Kế giận dữ.

Lần này đến lượt Tư Nguyên nhét thức ăn đầy miệng, “Tháng sau mình và Tỉnh Thành sẽ đính hôn.” Cô nói.

Tổ Kế ngạc nhiên, “Cậu không đùa đấy chứ?”

Tư Nguyên cố gắng nghiêm mặt lắc đầu, dường như nếu không làm như thế cô sẽ không thể kiên định với niềm tin của mình.

“Rơi vào vòng tròn, vì sao mãi vẫn không thoát ra được?” Tổ Kế không hề vui mừng vì chuyện Tư Nguyên đính hôn, ngược lại, giọng cô có vẻ lo âu. Dường như cô thầm cảm nhận được tâm sự của Tư Nguyên.

Chu Lập Đông đã làm cô bị tổn thương, cô không dám lại gần anh, không dám dễ dàng tha thứ cho anh, sợ mình sẽ tiếp tục phải chịu tổn thương, nhưng đồng thời cô cũng không thể quên đi quá khứ, vì thế cô mới lựa chọn Tỉnh Thành, liệu có phải bởi trên người Tỉnh Thành có bóng dáng của Chu Lập Đông? Nhưng Tư Nguyên có hiểu, đây chỉ là biện pháp tạm thời, giống như uống thuốc độc để giải khát?

“Tổ Kế, chúc phúc cho mình đi, mình cần sự ủng hộ của cậu!” Tư Nguyên mong chờ Tổ Kế nói gì đó.

Nhưng, Tổ Kế chỉ lắc đầu.

Vì Tỉnh Thành và Tư Nguyên sắp đính hôn, bà Tỉnh vội vàng chuẩn bị, bà dặn dò Tỉnh Thành: “Nhà của con cần phải sửa lại để dùng khi kết hôn... Nhất định phải mời bạn bè họ hàng đến, náo nhiệt vui vẻ một chút.”

Tỉnh Thành cười: “Không phải là lễ kết hôn, mời họ hàng bạn bè thân thiết đãi ăn là được.”

Bà Tỉnh phản đối: “Đơn giản quá, Tư Nguyên sẽ không vui.”

“Cô ấy không thích đông người không tin mẹ hỏi cô ấy xem!”

Tỉnh Thành cầm chiếc nhẫn ngọc lục bảo tổ tiên truyền lại, cảm thấy không thích hợp với phong cách của Tư Nguyên, cô thích màu nhạt, chiếc nhẫn này màu xanh lá cây rất đậm, có lẽ cô sẽ không thích, anh nghĩ mình nên đặt một chiếc nhẫn kim cương mới. Bảo vật của tổ tiên truyền lại, đợi đến bao giờ kết hôn sẽ đưa cho cô giữ. Vẫn chưa đính hôn đã nghĩ tới kết hôn, Tỉnh Thành tự cười mình quá nóng vội.

Để đảm bảo lễ đính hôn của mình không có gì sơ suất, Tỉnh Thành hỏi Hoắc công tử sắp xếp chuẩn bị buổi lễ kỷ niệm thành lập công ty như thế nào, Hoắc công tử vỗ ngực bảo đảm: “Giao cho mình, tuyệt đối không có vấn đề gì”

Gần đây, Chu Lập Đông rất ít khi hỏi thăm tình hình Song Nguyệt, anh thấy có Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi là đủ. Lúc nhàn rỗi, anh xem phương án kế hoạch của Hoắc công tử để lại, bỗng nhiên bên trong xuất hiện thêm nghi thức đính hôn.

Chu Lập Đông ngạc nhiên rồi mỉm cười, ai dám đính hôn vào ngày này? Có lẽ là nhân viên của công ty, đúng là một ngày vui!

Anh nhớ đến lễ đính hôn của mình với Thẩm Lợi tổ chức ở khách sạn lớn nhất Bắc Kinh có bố trí một phòng hoa rộng hơn ba trăm mét vuông rải đầy hoa hồng, tất cả bàn ghế đều được bọc bằng lụa đỏ, vô cùng xa xỉ. Nhưng nghi thức đó hoa lệ mà hư vô, mãi mãi cảm thấy không thật. Chu Lập Đông cố gắng nhớ đến dáng vẻ của Thẩm Lợi lúc đó, nhưng trước mắt anh là một màn sương mơ hồ, có lẽ, anh đã quên giấc mộng hoa lệ đó từ lâu. Anh vốn là một đứa trẻ nghèo, không thuộc về thế giới đó. Tận đáy lòng anh hy vọng một bức tranh đơn giản nhưng ấm áp, anh cảm tay người mình yêu, đi qua ngõ nhỏ cổ kính và yên tĩnh, trong tiếng trống chào mừng, hai người sẽ ở bên nhau đến hết cuộc đời.

Đây là khát vọng xa xỉ sao? Trước mắt anh hiện lên khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp ấy. Uống nước nhớ nguồn, anh cảm thấy mạch nước nhỏ đó đang

chảy quanh mình. Anh ngồi yên bất động, sợ rằng nếu động đây, những hình ảnh tuyệt vời đó sẽ không tồn tại nữa.

Tư Nguyên làm xong bảng biểu cuối cùng, quay lại nhìn, mọi người trong công ty đã về hết. Nhìn thời gian, đã gần sáu giờ.

Cô không vội về, lên mạng đọc tin, nhấp chuột mở trang web của hội bạn học cũ thời đại học, bên trong có rất nhiều tin nhắn của bạn học cũ, khuyên giải nhau, an ủi nhau... Mọi người để lại tin nhắn như vậy, có lẽ chỉ vì muốn để người mình đã từng để ý đọc được mà thôi.

Mỗi lần mở ra xem, Tư Nguyên chỉ đọc để gửi gắm những tình cảm và oán hận trong lòng mình không biết làm sao để giải tỏa, cô chưa bao giờ phát biểu suy nghĩ của bản thân.

Trong cột bạn bè có một người bạn học mới tham gia, tên rất lạ, cô không nhớ ra mình đã từng có một người bạn học như thế. Mong chờ được tha thứ, người ấy đã phạm sai lầm gì đó rồi mong chờ sự tha thứ của ai đó.

Tư Nguyên nhìn những dòng cảm tưởng của người đó, mỗi lần phát ngôn, dường như người ấy đang tự nói với chính mình, người khác không thể hiểu hết cuộc người ấy đang nói gì. Có lẽ cũng không cần hiểu.

Nếu không có nơi nào để hỏi cải hãy nói với hàng cây ngân hạnh dưới tòa nhà Tư Nguyên, chúng sẽ nghe thấy!

Tư Nguyên viết câu trả lời, lần đầu tiên, cô trả lời một người không quen biết.

Tĩnh Thành gọi điện đến: “Em vẫn đang làm thêm giờ sao? Anh đi đón em bây giờ.”

Tư Nguyên dụi dằm nói: “Vâng!”

Có lẽ, anh đã đang đi trên đường, Tư Nguyên cảm ổng nghe hoảng hốt.

Cô đến với Tĩnh Thành, rốt cuộc đúng hay sai? Anh và cô có giống nhau không, rõ ràng biết trước mặt là một vách đá nhưng vẫn tiếp tục tiến lên phía trước.

Đợi đến giây phút nào đó, thịt nát xương tan.

Cuối cùng không đến được với nhau, cũng không có cách nào để giải thoát, hai con người tuyệt vọng dựa vào nhau, có lẽ chỉ vì muốn tìm kiếm một chút ấm áp. Cả hai đều chờ đợi, hy vọng, hạ quyết tâm, ép mình tiến lên không được quay đầu lại rồi phó mặc cho số phận.

Cô biết, Tĩnh Thành yêu cô, cô chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu đó, nhưng cô cảm thấy nặng nề vì cô sợ mình không thể đáp trả lại anh tình yêu như thế. Cô tình nguyện thử, tình nguyện cho mình một cơ hội mới, tình nguyện trải nghiệm những đau khổ cũng như vui sướng bởi những thay đổi trong cuộc đời.

Lúc nhận lời Tĩnh Thành, trong lòng cô rung động và chân thành, nhưng những điều này mãi mãi không lấp đầy được những mất mát trong sâu thẳm tâm hồn. Bất kỳ lúc nào cô cũng cảm thấy cô độc.

Lúc Tĩnh Thành đến, Tư Nguyên vừa tắt máy tính, chuẩn bị khóa cửa xuống nhà.

“Cả ngày không ăn uống tử tế, đói chết mất.” Tĩnh Thành kéo tay Tư Nguyên rồi nói: “Chúng ta đi ăn món Nhật.”

“Chỉ biết ăn!” Tư Nguyên cười anh, “Cẩn thận ăn nhiều béo quá, em sẽ không thích nữa.”

Tĩnh Thành cảm thấy vui vẻ, “Em thích anh như thế này sao?”

Nhìn thấy ánh mắt sáng như sao của Tĩnh Thành, bỗng nhiên Tư Nguyên không có cách nào thốt lên chữ “thích”.

Sự thất vọng của Tĩnh Thành không hiện trên nét mặt, cho dù cô không nói anh cũng tỏ ra hoàn toàn không để ý, “Đi thôi, dù muộn sẽ không ăn được món bò cuốn tỏi em thích đâu.”

Chu Lập Đông không muốn bố đến Bắc Kinh, trong điện thoại anh không ngừng giải thích với bố: “Bây giờ con đã đổi việc, hàng ngày phải đi làm, không thể đi cùng bố được.”

“Đi cũng không cần con, bố chỉ muốn đi thăm chú ba, còn có hai chuyện muốn nói với con.”

“Chuyện gì không thể nói trong điện thoại sao?”

“Dù thế nào bố cũng phải đi một chuyến.” Ông Chu luôn rất cố chấp, “Bố đi mua vé tàu buổi tối, sáng mai sẽ đến nơi.”

Chu Lập Đông không biết làm thế nào, vô đầu, có một người bố như vậy anh chỉ có thể cười khổ sở.

14. Chương 14

Chương 14: Em cũng yêu anh

Nếu trong cuộc đời này anh không có duyên gặp được em, hãy để anh mãi mãi cảm thấy hận vì không được tương phùng.

- Tagore -

Thật sự Chu Lập Đông không có thời gian đi đón bố, sáng sớm công ty có buổi họp, anh phải phát biểu ý kiến. Ở công ty mới, anh được đánh giá cao và thăng tiến rất nhanh. Có vẻ như vàng ở đâu cũng phát sáng. Trước đây ở Cửu Đình, có sự bao bọc của nhà họ Thẩm, anh không thể hiện được năng lực xuất sắc của mình.

Do dự hồi lâu, Chu Lập Đông gọi điện cho Hoắc công tử: “Bố mình từ quê lên, buổi sáng mình không đi được, phiền cậu giúp mình đi đón một chuyến.”

Hoắc công tử không chỉ gặp ông Chu một lần, trước đây thời đi học, ông đến trường thăm con trai, lúc Chu Lập Đông đi làm, ông đến thăm công ty của anh, lúc Chu Lập Đông đính hôn, ông đến thăm con dâu tương lai, trong những năm ấy anh đã gặp ông nhiều lần và quen ông, “Không có vấn đề gì, nói cho mình chuyển tàu!”

Chu Lập Đông thông báo thời gian và chuyến tàu rồi dặn dò Hoắc công tử: “Bố mình nhiều chuyện, cậu đừng để bụng!”

“Sao thể được? Bố cậu cũng là bố mình!” Thấy Hoắc công tử thoải mái, Chu Lập Đông mới yên tâm đến công ty.

Hoắc Yến Phi đi đón ông Chu, đặt túi to túi nhỏ của ông vào cốp xe, lúc đi men theo cầu xuống đường chính, ông Chu mới hỏi: “Lập Đông bận gì thế?”

“Cậu ấy đi làm”, Hoắc Yến Phi giải thích, “Cậu ấy làm giám đốc bộ phận ở công ty mới nên khá bận.”

Ánh mắt ông Chu thoáng cười, “Có to bằng quan phó tổng giám đốc như trước đây không?”

Hoắc công tử không nhịn được cười, “Đương nhiên không, cũng không được gọi là quan.”

Ông Chu không hiểu, thấy Hoắc Yến Phi cười nên không hỏi nữa.

Xe lên đường vành đai hai, buổi sáng giờ cao điểm tắc đường, Hoắc công tử gọi điện cho Tinh Thành: “Mình giúp Lập Đông đón bác Chu nên đến công ty muộn.”

Tinh Thành biết ông Chu đến Bắc Kinh, lịch sự hỏi thăm vài câu rồi nói với Hoắc công tử: “Không sao, cậu đưa bác về rồi đến công ty.”

Ông Chu cũng biết Tỉnh Thành liền hỏi Hoắc Yến Phi: “Tiểu Tinh trông rất đẹp trai, cậu ấy đã tìm được ai chưa?”

Hoắc Yến Phi vội vàng gật đầu, “Tháng sau cậu ấy đính hôn.”

Ông Chu thở dài, “Không nhỏ nữa, sắp cưới rồi, cháu nói xem vì sao Lập Đông không lo lắng?”

Hoắc công tử không biết nên nói như thế nào liền giả vờ đang chăm chú lái xe, không trả lời.

“Không giấu cháu, lần này bác đến để giới thiệu cho Lập Đông một đối tượng, cũng đang làm việc ở Bắc Kinh, người ta nói muốn gặp mặt.” Ông Chu nói tiếp: “Người ta nói cô gái đó ngoại hình không tồi, xinh đẹp hơn đối tượng trước đây của Lập Đông.”

Hoắc công tử cười, “Bác, có lẽ Lập Đông không muốn để bác phải bận tâm.”

Ông gật đầu, “Từ nhỏ Lập Đông đã hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác, chuyện này bác còn phải hỏi nó.”

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến Greenville ở đại học Giao thông, Hoắc công tử lấy chìa khóa Chu Lập Đông gửi ở văn phòng bất động sản, đưa ông Chu lên nhà, vừa mở cửa vừa nói: “Chỗ ở này của Lập Đông phong thủy rất tốt, nhất định bác phải ở đây thêm vài ngày.”

Ông Chu bước vào trong, thấy nhà rộng rãi, không kiềm chế được cơn giận dữ: “Có một chỗ ở rộng thế này còn bảo chú ba ra ngoài ở? Để đợi nó về cho nó một trận.”

Hoắc công tử đón rồi đưa người về đến nơi, coi như hoàn thành nhiệm vụ, nhắn tin cho Chu Lập Đông rồi vội vàng về Song Nguyệt đi làm.

Buổi tối, Chu Lập Đông đi làm về mua một túi đồ ăn, muốn đích thân vào bếp nấu cho bố.

Ông Chu thấy con trai liền mắng: “Đồ không có lương tâm, chú ba đã yêu quý mày uống công, để mày cho ông ấy ở bên ngoài!”

Chu Lập Đông hiểu ra, giải thích: “Lúc chú ba đến, nhà chưa sửa xong, hơn nữa chú ở nhà nghỉ cũng là con trả tiền, không phải giống nhau sao?”

“Mày bỏ tiền thì cũng vẫn là ở ngoài!” Ông Chu cố chấp nghĩ để họ hàng ở ngoài nhà nghỉ là phân biệt.

Chu Lập Đông cảm thấy tủi thân, không giải thích nữa, yên lặng vào bếp. Có lẽ, quan niệm của anh đã thay đổi, sự thay đổi này khiến anh xa dần các suy nghĩ của thế hệ bố anh.

Ăn qua loa cho xong, Chu Lập Đông đưa bố đến nhà nghỉ thăm chú ba, bệnh tình của ông đã hồi phục rất nhanh, nhìn thấy họ đến vội vàng cầm tay ông Chu nói: “Làm phiền Lập Đông nhiều quá!”

Lúc đó, sắc mặt ông Chu mới dịu đi.

Từ chỗ chú ba về, Chu Lập Đông cùng bố đi dạo trong đại học Giao thông, gió đêm mát mẻ thổi lên người rất dễ chịu. Ông Chu châm một điếu thuốc ngậm lên miệng, một làn khói thuốc bay trong gió, Chu Lập Đông không cưỡng lại được sự hấp dẫn, anh nói: “Con cũng hút một điếu.”

Ông Chu ngạc nhiên quay lại nhìn con trai, “Không phải con không hút sao?”

Chu Lập Đông cười, “Có lúc làm việc mệt, con hút một điếu để thư giãn.”

Ông Chu từ từ rút thuốc trong túi đưa cho anh, đánh diêm châm lửa giúp con trai. Trong khuôn viên trường học hơi tối, đốm lửa hiện lên đầy quyến rũ và mê hoặc.

“Bạn của dì ở Bắc Kinh giới thiệu cho con một đối tượng, người ta muốn gặp con.” Ông Chu vừa đi vừa nói.

Chu Lập Đông cảm thấy buồn cười, “Chuyện của con bố đừng bận tâm!”

“Con bao nhiêu tuổi rồi, làm sao bố không bận tâm được?” Ông Chu trợn mắt nói, “Ở quê bằng tuổi con, người ta đã có con mấy tuổi rồi.”

“Ở đây không phải ở quê!” Chu Lập Đông bình tĩnh giải thích,

“Không ở quê thì không kết hôn nữa sao?” Ông Chu dừng bước, “Bạn học của con, Tinh Thành không phải người ta cũng sắp đính hôn rồi sao?”

“Tinh Thành?” Chu Lập Đông cảm thấy như đang hít phải một luồng khí lạnh, anh giữ lấy vai bố, “Ai nói cậu ấy sắp đính hôn?”

“Tiểu Hoắc nói.”

Chu Lập Đông sững người vì ngạc nhiên.

Chẳng trách trong nội dung của buổi lễ kỉ niệm thành lập công ty có thêm nội dung nghi thức đính hôn, chẳng trách Hoắc công tử nói: “Nghĩ thoáng ra một chút, ít nhất cậu cũng vẫn còn có một người anh em như mình!” Hóa ra người sắp đính hôn là Tinh Thành, không còn nghi ngờ gì nữa cô dâu chính là Tư Nguyên.

Chu Lập Đông cười, cười đến mức chảy cả nước mắt trước mặt bố: “Tinh Thành và Tư Nguyên sắp đính hôn! Ha ha...”

Ông Chu nhất thời không hiểu, chỉ nghi hoặc nhìn con trai.

Chu Lập Đông đã không phân biệt được mình đang khóc hay đang cười, anh chỉ cảm thấy lòng mình vô cùng ức chế và khó chịu, anh nắm chặt tay, trán nổi gân xanh. “Vì sao? Vì sao? Vì sao?” Anh nhìn xuống hồ hết to, nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió trả lời.

Đang hết giờ tự học buổi tối, sinh viên đi qua tò mò nhìn hai bố con, nhìn dáng vẻ có thể thấy người bố đến từ một vùng quê rất xa, bên cạnh là người con trai anh tuấn trắng trẻo như một hoàng tử đến từ một thế giới khác, một sự so sánh vô cùng rõ ràng. Càng khiến người ta tò mò hơn là tiếng cười đau thương của chàng trai trẻ lịch lãm, dường như anh đã mất đi tất cả thế giới.

Chu Lập Đông không biết vì sao mình lại đến đây, sau khi đưa bố lên nhà nghỉ ngơi, anh chạy điên cuồng khỏi khuôn viên trường học, không có phương hướng, không có mục tiêu, chỉ nghĩ dù thế nào cũng phải chạy, không thể ngừng lại, chắc chắn anh sẽ vỡ tim mà chết.

Đèn cửa sổ nhà Tư Nguyên vẫn sáng, từ bên dưới có thể nhìn thấy bóng dáng cô mơ hồ sau cửa, có lẽ cô đang dựa vào cửa sổ xem tivi. Bởi vì theo hướng anh nhìn, có thể thấy tấm lưng mềm mại của cô.

Anh bất chấp tất cả chạy lên nhà, cố gắng đập cửa chống trộm: “Mở cửa, Tư Nguyên, xin em hãy mở cửa ra!”

Cửa chống trộm phát ra tiếng động, như một tiếng kêu ai oán, trong phòng là tiếng kêu kinh ngạc của Tư Nguyên, nhưng sự kinh ngạc chỉ hiện lên trong thoáng chốc, sau đó, cô giả vờ thản nhiên và lạnh lùng.

Anh không nhìn thái độ của cô, lao vào phòng, đôi mắt đầy những tia máu đỏ chứa đựng sự khẩn cầu và tuyệt vọng, “Tư Nguyên, không được!” Bỗng nhiên anh ôm chặt lấy cô, như để cảm nhận được sự tồn tại thật sự của cô. Tư Nguyên muốn đẩy anh ra, nhưng tay anh ôm cô rất chặt, cô chống cự hồi lâu nhưng vô ích.

Cô chỉ có thể để anh ôm, giống như một con rối.

Anh cuồng nhiệt tìm môi cô, cổ cô, muốn đánh thức những kí ức ảm áp trong cô, “Hãy cho anh một cơ hội, cơ hội cạnh tranh công bằng với Tinh Thành.” Môi của anh di chuyển trên cổ cô và nói thì thầm.

Tư Nguyên bắt giác lùi lại, để giọng nói mê hoặc của Chu Lập Đông rời xa ký ức. Cô nhớ năm đó anh nói: “Anh phải đi rồi, chia tay thôi!”; “Anh phải theo đuổi những điều anh mơ ước!”; “Xin lỗi em, tình yêu không phải là tất cả.”

“...”

“Không!” Tư Nguyên hét lên thành tiếng, “Không còn cơ hội nữa!”

Giọng cô thể hiện sự cự tuyệt, cho dù suốt cuộc đời này cô yêu anh, cô cũng không thể cho anh cơ hội, dù sao những vết thương trong quá khứ cũng không có cách nào lành được.

“Lập Đông, anh đi đi!” Tư Nguyên ôm đầu dựa vào cửa, “Đi đi!” Cô hét.

Chu Lập Đông sợ hãi khi nhìn thấy thái độ vô vọng của cô, môi cô trắng bệch, mặc dù anh đã hôn cô nhưng vẫn không có sắc máu, trên mắt cô là những giọt nước mắt lạnh lẽo hơn cả băng tuyết. Đau thương như thế nào mới có thể sinh ra nỗi khổ sở như thế? Sự tuyệt vọng cô độc đó chỉ có ở những người đã trải qua sinh ly tử biệt, có lẽ Tư Nguyên sẽ hận anh đến cuối đời.

Anh còn có thể làm gì? Rót rượu đầy chúc phúc cho cô sao? Nếu có thể bỏ cuộc như thế này, anh đã sớm được giải thoát. Anh không thể, khi yêu sâu đậm, anh không thể điều khiển được chính mình.

“Anh đi!” Chu Lập Đông bỗng nhiên bật cười với vẻ kỳ lạ, hạnh phúc và hài lòng như ở dưới hàng cây ngân hạnh năm đó, “Anh đi, anh sẽ không đến làm phiền em nữa!”

Sống hơn ba mươi năm, Chu Lập Đông chỉ cảm nhận được một chữ - mệt.

Lúc nhỏ, khi những đứa trẻ khác ngồi trong lòng bố mẹ xem phim hoạt hình, anh đang bận trông em trai em gái chạy chơi ngoài đường, lúc đi học, khi những đứa trẻ khác vui chơi, anh đang chăm chỉ học bài; thi đỗ đại học mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi người khác hưởng thụ cuộc sống sinh viên và yêu đương, anh bắt đầu phát sầu vì tiền bạc, lúc đã tốt nghiệp, mẹ anh bị bệnh nặng cần một khoản tiền lớn để duy trì sinh mệnh, anh không thể không lựa chọn từ bỏ tình yêu. Chọn nhà họ Thẩm, anh không biết phải làm thế nào, không chỉ một lần anh tự nhắc mình: chuyên tâm làm việc, quên đi quá khứ, cho dù làm trâu hay làm ngựa cũng phải thành công. Vì thế, anh miệt mài làm việc, chịu khó kinh doanh, cuối cùng anh có được một vị thế vững chắc trong Cửu Đình. Quan hệ với Thẩm Lợi cũng không thể khiến anh yên tâm, anh biết đại tiểu thư của nhà họ Thẩm hư hỏng, hách dịch nhưng vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, tìm mọi cách để làm vừa lòng, anh cẩn thận chỉ vì muốn bảo vệ vị trí của mình. Nếu Tư Nguyên không xuất hiện, không có sự phản bội của Thẩm Lợi, cả đời này anh sẽ sống cầu toàn như thế, mặc dù có tiếc nuối, mặc dù không cam tâm nhưng anh vẫn có thể chịu đựng.

Tư Nguyên là một tia sáng trong suốt và xinh đẹp duy nhất trong suốt nửa cuộc đời ảm đạm của anh, cô chân thành và yêu anh hết mực, dành cho anh tình yêu vô tư trong sáng, để lại cho anh những hồi ức tốt đẹp, vì thế, khi cô xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, anh không thể kiềm chế được bản thân, trái tim một mối của anh bắt đầu đập trở lại, cho dù chỉ lại gần cô anh cũng cảm thấy được hạnh phúc.

Thẩm Lợi bất ngờ có thai đúng là một cái cớ để anh rời khỏi nhà họ Thẩm, nếu không có việc này, anh không biết mình sẽ đợi đến bao giờ mới có đủ dũng cảm hạ quyết tâm, từ bỏ mọi thứ trong tay để bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cho dù như thế nào, anh đã tự do, nhưng Tư Nguyên không đợi anh nữa.

Anh đuổi theo rất lâu, cảm thấy mình đã mệt đến mức không thở được nữa, nhưng lúc quay đầu nhìn lại, tất cả mọi thứ đều trống rỗng. Chu Lập Đông đứng trên nóc Greenville của đại học Giao thông nhìn xuống, mặt đất cách đó không xa, những bóng đèn đường mờ ảo bên dưới như đang xúi giục: “Nhảy xuống đi, người sẽ được giải thoát!” Anh khẽ nhắc chân, lại gần mép nóc nhà, trong một đêm yên tĩnh như thế này, anh không còn mong muốn gì nữa, có lẽ kết thúc như thế này không phải là không tốt! Mặc dù nhớ nhung, mặc dù lưu luyến, nhưng cô vẫn không thể tha thứ cho anh, như vậy, phần đời còn lại của anh đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Trong lúc hoang mang, chuông điện thoại vang lên, anh dừng lại, nghe một cách máy móc, giọng ông Chu có vẻ rất lo lắng: “Sao con vẫn chưa về? Bố đã ngủ được một giấc rồi.”

“Con về ngay!” Anh tắt điện thoại, định thần lại, nhận ra mình đã đang đứng ở mép nóc nhà, một chân đã nhấc lên định bước xuống, anh không khỏi giật mình toát mồ hôi.

Về đến nhà, Chu Lập Đông không khỏi hốt hoảng, giây phút giữa sống và chết, vì sao anh không cảm thấy lưu luyến và sợ hãi?

Áo ướt mồ hôi lạnh, anh lười biếng tháo cúc cởi áo. Xả một bồn nước nóng, lúc ngâm mình trong đó, anh mới cảm thấy máu trong người mình chảy một cách lạ thường, thay đổi theo nhiệt độ của nước.

Ông Chu thấy con trai vào phòng tắm hồi lâu không có động tĩnh gì liền vào xem có chuyện gì không.

Anh đang nằm trong bồn tắm, vùi đầu vào trong nước, nhìn bên ngoài giống như đang bị đuổi vì nước.

Ông Chu lao đến bên bồn tắm, gọi anh: “Lập Đông, con làm gì thế?”

Anh lười biếng không trả lời, ông Chu lo lắng lôi anh ra khỏi nước gọi to: “Lập Đông, con ơi!”

Anh mới từ từ mở mắt, “Bố, bố đi ngủ đi, con mệt nên ngâm mình trong nước một lát.” Anh nói với bố mà không bộc lộ bất kỳ tâm trạng gì.

Nhìn thái độ kỳ lạ của con trai, ông Chu thấy lo lắng trong lòng, “Quá nửa đêm, không ngủ còn ngâm nước làm gì?”

Chu Lập Đông giả vờ như bị điếc, nhắm mắt lại khẽ nói: “Bố đừng quản con!”

Ông Chu chưa bao giờ nhìn thấy con trai như thế, thở dài nói: “Bố không quản, con ngủ sớm đi!”

Sau khi ông Chu nói với Chu Lập Đông có người họ hàng muốn giới thiệu đối tượng để anh gặp mặt, Chu Lập Đông không có phản ứng gì, ông Chu sốt ruột nên thúc giục: “Người ta nói những ngày này nếu có thời gian thì gặp mặt, con thu xếp xem sao!”

Chu Lập Đông mệt mỏi nhìn bố, “Chuyện của con, mọi người đừng bận tâm được không?”

“Có phải con thích ai rồi không?” Ông Chu hỏi.

Chu Lập Đông không nói gì, không thừa nhận cũng không phủ nhận, ông Chu nói tiếp:

“Có phải là cô gái trong cuốn album trên giá sách không?”

“Bố xem album của con lúc nào?”

“Tối hôm kia lúc con ra ngoài, bố giúp con sắp xếp lại giá sách nên nhìn thấy, cả quyển chỉ có ảnh một người, không nói cũng hiểu. Con đã có người yêu, bố cũng không lo nữa, đợi người ta trả lời là xong.”

Thấy bố không còn ép mình đi gặp gỡ đối tượng nữa, Chu Lập Đông cảm thấy nhẹ người.

Để giúp Chu Lập Đông mát mặt, buổi tối, Hoắc công tử mời ông Chu ăn cơm, coi như một buổi đón tiếp.

Nhân tiện Hoắc công tử gọi Tinh Thành, Tinh Thành nói: “Mình phải đưa Tư Nguyên đi chọn lễ phục, có lẽ không đến được!”

“Bác Chu đến mà không gặp, không hay!” Hoắc công tử nghĩ, “Hay là thế này, bọn mình đi ăn trước, hai người chọn xong lễ phục rồi đến.”

Tinh Thành không có ý kiến gì khác, “Thế cũng được, chỉ sợ muộn quá không đến được, mọi người đừng đợi bọn mình!”

Tinh Thành đi đón Tư Nguyên đi làm về, đúng lúc gặp ông Châu, lâu rồi hai người không gặp nhau nên nói chuyện hàn huyên một lúc.

“Ngày nào cũng đến điểm danh, không biết lúc nào có thể mời tôi ăn kẹo đây?” Ông Châu và Tinh Thành đã quen biết nhau từ lâu, trêu nhau là chuyện thường tình.

“Tư Nguyên chưa nói với ông, tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn!” Tinh Thành mặt mày tươi tỉnh.

“Đính hôn?” Ông Châu cười, “Tư Nguyên giấu rất kín, tôi không nghe thấy bất kỳ thông tin gì.”

“Tư Nguyên thích nhẹ nhàng, có lẽ định đến lúc đó cô ấy mới thông báo cho ông.” Tinh Thành cười nói: “Nhưng tôi nói trước, đến lúc đó ông phải tham dự!”

“Tôi đã coi Tư Nguyên như người nhà, vì sao lại thiếu người họ hàng nhà gái được?”

Lúc Tư Nguyên thu dọn xong giấy tờ bước ra khỏi phòng làm việc, thấy Tinh Thành và tổng giám đốc Châu đang cười nói với nhau, cô cười nói với Tinh Thành: “Anh đến sớm thế? Sao không gọi em?”

Tinh Thành âu yếm nhìn cô, “Không sao, cũng không vội!”

Lúc hai người định đi, bỗng nhiên Tư Nguyên nhớ ra điều gì đó, cô quay đầu lại nói với ông Châu: “Bản báo cáo dự án Cửu Đỉnh cho ngày mai cháu đặt trên bàn làm việc của chú, có vài con số hơi đáng nghi ngờ, chú kiểm tra lại một lượt, nếu không được cháu sẽ làm lại.”

“Được, Tinh Thành đợi sốt ruột rồi, mau đi đi.” Ông Châu xua tay, Tư Nguyên luôn quá tỉ mỉ và chăm chỉ. Đây là một ưu điểm nhưng cũng khiến cô rất mệt.

“Vâng, chú nhớ xem những con số phía sau bản báo cáo đó!” Tư Nguyên dặn dò một lần nữa.

Bước ra khỏi công ty, Tinh Thành mới cười nói: “Thật sự không biết công ty em ông Châu làm chủ hay em làm chủ?”

Tư Nguyên nói: “Tổng giám đốc Châu là ân nhân của em, cũng giống như người nhà, có một số việc em phải chia sẻ trách nhiệm cùng ông ấy.”

Nhắc đến người nhà Tinh Thành thấy thương Tư Nguyên, anh biết bố mẹ Tư Nguyên đều đã qua đời, cô không còn bất kỳ người thân nào, Tinh Thành cầm bàn tay mát lạnh của Tư Nguyên rồi nói: “Đi thôi, sau này anh sẽ là người nhà của em!”

Ánh mắt dịu dàng của Tư Nguyên nhìn Tinh Thành, câu nói “Sau này anh sẽ là người nhà của em” khiến cô cảm động, trong lòng cô hiểu rõ tình yêu của anh, cho dù cô không dành cho anh tình yêu như thế, nhưng cô có thể quan tâm và chăm sóc anh trong những ngày tháng sau này.

Tư Nguyên kiễng chân, chạm nhẹ môi lên má anh.

Tinh Thành vui mừng như phát điên, lấy ngón tay chạm lên chỗ môi cô vừa tiếp xúc, anh tin đây là một nụ hôn, Tư Nguyên đã chủ động trao cho anh nụ hôn đầu tiên, tự nhiên và không do dự. Đương nhiên anh cũng không chần chừ và do dự, kéo Tư Nguyên lại và hôn lên môi cô, lần này, cô không đẩy anh ra.

Trong vài giây, anh cảm thấy hơi thở của Tư Nguyên trở nên gấp gáp rồi lưu luyến ngẩng đầu lên.

Mặt Tư Nguyên đã đỏ hồng, cô không dám nhìn anh.

Tinh Thành cười, rõ ràng anh không tin mình lại may mắn như thế, anh mím miệng, trên môi vẫn còn dính son môi của cô, ngọt và thơm giống như ăn kẹo hoa quả lúc còn nhỏ.

Có lẽ, dính hôn với Tư Nguyên là một quyết định không tồi, anh có thể đợi cô dần dần tiếp nhận anh, nếu tiếp tục theo cách này, với sự thiện lương của Tư Nguyên và sự chân thành của anh, hạnh phúc trong tương lai có lẽ đã nằm trong tầm tay.

Hai người đi rất lâu trong khu Yansha để chọn lễ phục đính hôn. Mặc dù Tư Nguyên không mong đợi nghi thức đính hôn này, nhưng cô thực sự bị Tinh Thành làm cho cảm động, cô nghĩ bắt đầu lại từ đầu với Tinh Thành không phải không là một niềm hạnh phúc giản đơn, lúc này tình cảm của cô rất chân thành nhưng cô cảm thấy lo lắng.

Không phải Tinh Thành khó tính mà là vì Tư Nguyên mặc gì cũng đẹp, thử vài bộ lễ phục, Tinh Thành hoa mắt, không biết nên chọn bộ nào. Anh cảm thấy những bộ lễ phục này không đủ đẹp để làm nổi bật khí chất của Tư Nguyên.

Đương nhiên Tư Nguyên coi trọng ý kiến của Tinh Thành, anh không gật đầu, cô cũng không tự ý quyết định.

Đi một vòng không chọn được lễ phục, hai người mệt toát mồ hôi. Tinh Thành kéo cô ngồi xuống nghỉ, cuối cùng quyết định mời nhân viên thiết kế đến đo để đặt may.

“Chỉ là một bộ lễ phục đính hôn, hà tất phải kỹ lưỡng như thế?” Tư Nguyên không muốn lãng phí.

“Cả đời chỉ có một lần, đương nhiên phải chọn đồ tốt nhất!” Tinh Thành kiên quyết.

“Tốt nhất không có nghĩa là hợp với mình...” Tư Nguyên dựa người vào Tinh Thành, vô tư nói.

Tinh Thành ngừng lại, cố gắng kìm nén cảm giác lo lắng trong lòng, “Tóm lại, việc này anh sẽ phụ trách, em chỉ cần đợi để làm một cô dâu xinh đẹp nhất!”

Bước ra khỏi khu Yansha, Tinh Thành mới nhớ ra Hoắc công tử gọi mình đến chào đón ông Chu, suýt chút nữa anh quên mất.

Mặc dù không muốn để Tư Nguyên gặp Chu Lập Đông, nhưng nếu đưa cô về rồi mới đến thì hơi muộn.

Nghĩ một lát, Tinh Thành vẫn đưa Tư Nguyên đi cùng, có lẽ lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện, Chu Lập Đông cũng bỏ cuộc rồi. Dù sao Tư Nguyên cũng đã đồng ý đính hôn với anh, anh cố gắng nghĩ theo chiều hướng tốt nhất.

Ngồi trong xe Tinh Thành, Tư Nguyên vô tình nhìn ra ngoài, ánh đèn neon vụt qua chỉ để lại vài vệt sáng, họ đi giữa dòng xe như đi xuyên qua ánh sáng, hình như không có mục đích và phương hướng. Lúc quay đầu nhìn ra ngoài, họ đã ở bên ngoài cổng Triều Dương.

Tư Nguyên ngạc nhiên, “Chúng ta đi đâu?”

Tinh Thành giải thích: “Bố Lập Đông đến Bắc Kinh, tối nay Hoắc công tử mời cơm, chúng ta đến gặp thăm bác ấy.”

Tư Nguyên cắn môi, mắt cô lộ vẻ do dự, “Tam kiếm khách quan hệ tốt với nhau, anh nên đi, vì sao còn đưa em đi cùng?”

“Sắp thành người một nhà rồi còn phân biệt sao?” Tinh Thành cười nói, mặc dù anh cố gắng nói với giọng thoải mái nhất nhưng Tư Nguyên vẫn hiểu anh đang muốn dò ý cô.

Người một nhà? Có nghĩa là sau này bạn bè của anh cũng là bạn bè của cô! Anh và Chu Lập Đông là huynh đệ, từ thời đại học đến giờ gần bó keo sơn như một, cô sẽ đối xử với Chu Lập Đông như thế nào?

Tư Nguyên cảm thấy khó chịu, mở cửa xe cho thoáng. Tinh Thành thấy thái độ không rõ ràng của cô, nghĩ rằng cô đang giận vì chuyện này.

“Nếu em không muốn đi thì thôi, anh đưa em đến chỗ khác ăn.” Tinh Thành xi nhan đèn sang trái, muốn quay đầu xe.

Tư Nguyên nói: “Đi thôi, thăm hỏi người già là phép lịch sự nên làm!”

“Em không để ý thật chứ?” Tinh Thành thận trọng quan sát thái độ của Tư Nguyên.

Tư Nguyên quay đầu nhìn anh cười, “Điều gì nên đối mặt cũng phải đối mặt, không phải vậy sao?”

Tinh Thành không khỏi khâm phục sự dũng cảm của cô, có vẻ anh không nhầm, cô đã thực sự muốn đoạn tuyệt với quá khứ.

Hạnh phúc thuộc về anh sắp đến rồi.

Chu Lập Đông lườm Hoắc công tử, “Đừng nói lung tung với bố mình, mình có gì tốt? Đâu so sánh được với cậu?”

“Ngoài tán gái không giỏi bằng mình, cái gì cậu cũng tốt hơn mình!” Hoắc công tử vừa nói vừa cười.

Chu Lập Đông liên tục lắc đầu, “Mau ăn đi, uống nhiều thế mà cũng không biết bồi bổ?”

“Không phải là đợi Tinh Thành sao, không biết sao vẫn chưa đến?” Hoắc công tử cảm điện thoại, “Hay là mình gọi điện hỏi.”

Chu Lập Đông ngăn anh lại, “Thôi có lẽ cậu ấy bận!”

“Bận gì? Chỉ là...” Nói được nửa câu, Hoắc công tử ngậm miệng nuốt lại lời định nói, anh nghĩ, không nên báo cho Chu Lập Đông tin Tinh Thành và Tư Nguyên sắp đính hôn để cậu ấy không buồn. Anh quá hiểu tình cảm của Chu Lập Đông với Tư Nguyên, đó không phải chỉ là thích bình thường mà là không có cô không được.

Thật ra, Hoắc công tử cũng rất hồ đồ, cho dù anh không nói, lẽ nào cả đời Chu Lập Đông sẽ không biết? Hoạt động kỉ niệm thành lập công ty lớn như thế, lẽ nào Chu Lập Đông có thể không tham gia sao? Đến lúc đó anh phải làm thế nào để che giấu?

Lúc Tinh Thành và Tư Nguyên bước vào, cả ba người trong phòng đều ngạc nhiên.

Ông Chu nghĩ hóa ra cô gái Lập Đông thích xinh đẹp như thế, ưa nhìn hơn cả trong ảnh.

Chu Lập Đông càng ngạc nhiên, vì sao Tư Nguyên cũng đến đây?

Hoắc công tử rất lo lắng, thầm nói trong lòng: “Tinh Thành, Tinh Thành, vì sao cậu lại đưa bà cô này đến, không phải là kích động Chu Lập Đông sao?”

Tinh Thành không để ý đến thái độ ngạc nhiên của ba người, cười và chào ông Chu: “Bác Chu, chào mừng bác đến Bắc Kinh kiểm tra công việc của chúng cháu.” Anh đã gặp ông Chu nhiều lần, có thể coi là quen biết.

Tư Nguyên không nói gì, chỉ mỉm cười.

Ông Chu nhìn con trai rồi nhìn Tư Nguyên, thấy anh đang nhìn cô, không che giấu được cảm xúc, phải rồi, đúng là cô gái này, rất xứng đôi với con trai ông.

“Lại đây, cháu tên là gì?” Ông Chu bảo Tư Nguyên ngồi xuống cạnh mình.

“Cô ấy tên là Hác Tư Nguyên!” Hoắc công tử nhìn khuôn mặt bối rối của Tư Nguyên, vội vàng giải vây cho cô.

Tinh Thành chau mày, trong lòng cảm thấy không vui.

Ông Chu nhiệt tình gấp thức ăn cho Tư Nguyên, “Đến muộn thế, chắc là đói rồi, ăn nhiều một chút.”

Tư Nguyên bắt giác lùi ghế lại phía sau.

“Lập Đông đúng thật là, có đối tượng rồi mà không nói với bác. Cháu đừng để bụng, nó là như vậy, việc gì cũng giữ trong lòng.” Ông Chu vừa nói vừa nhìn con trai, khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện rõ sự vui vẻ. “Phải nói Lập Đông cũng là một đứa con ngoan, thông minh, tài giỏi và hiếu thuận...”

Chu Lập Đông chăm chú nhìn Tư Nguyên, không để ý đến những lời nói của bố.

Sắc mặt Tinh Thành đã tái xanh lại, anh cầm chặt cốc rượu trong tay, chiếc cốc vỡ vụn. “Đủ rồi, bác Chu, hình như bác hiểu nhầm rồi, Tư Nguyên là bạn gái của cháu, tháng sau chúng cháu sẽ đính hôn!”

Sắc mặt Tư Nguyên đã trắng bệch, cô nhìn thái độ ngạc nhiên của ba người, không nói được lời nào.

Nếu Hoắc công tử không nói to: “Phục vụ, tính tiền!” Có lẽ mọi người sẽ tiếp tục nhìn nhau trong phòng.

Tư Nguyên bị Tinh Thành kéo ra ngoài, lúc đứng đợi Tinh Thành đi lấy xe ở bãi đỗ xe, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Xe của Chu Lập Đông cũng đỗ ở đó, lúc đi qua Tư Nguyên, nhìn thấy dáng vẻ thất thần của cô, bỗng nhiên anh không nén được cảm giác đau lòng.

“Tư Nguyên!” Anh khẽ gọi cô một tiếng.

Tư Nguyên không dám di chuyển, càng không dám quay đầu lại, chỉ nhìn về phía Tinh Thành.

Chu Lập Đông tự cười mình, “Chuyện vừa rồi, anh xin lỗi!”

Tư Nguyên không đáp.

Cùng lúc đó Tinh Thành lái xe lại, cô vào trong xe, muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này cũng như những người này.

Hoắc công tử thanh toán xong rồi đi ra, thấy Tinh Thành sắp đi, vội vàng nói: “Mình đi nhờ một đoạn, hôm nay mình không đi xe.”

Tinh Thành hạ kính cửa sổ, lạnh lùng nói: “Cậu đi xe của Lập Đông!”

“Lập Đông không thuận đường.” Hoắc công tử vội vàng chạy lại, muốn mở cửa xe.

Tinh Thành đột ngột đạp côn, xe phóng vụt đi.

Chu Lập Đông đứng sau Hoắc công tử, thấy chiếc xe Audi màu đen nhanh chóng biến mất, anh cảm thấy tất cả đã nằm ngoài tầm với của mình, “Mình đưa cậu về, dù sao cũng không có việc gì.”

Hoắc công tử quay đầu lại, thấy ánh mắt cô đơn của Chu Lập Đông dưới ánh đèn đường, cảm thấy hoảng hốt, “Để mình bắt xe, cậu và bác Chu về sớm nghỉ ngơi.”

Chu Lập Đông cười, “Tùy cậu, cảm thấy tiện là được.”

Chu Lập Đông lấy xe, ra cổng nhà hàng tìm bố nhưng không thấy ông, đi tìm quanh đó cũng không thấy đâu.

Ông không quen ở đây, không biết có thể đi đâu? Chu Lập Đông hơi hoảng hốt nhưng không có cách nào khác đành ngồi đợi trong xe.

Không gian tĩnh mịch và vắng vẻ, bài hát anh nghe trong xe cũng chất chứa đau thương.

... Tình yêu nồng ấm đã không có cách nào trao, đau thương từng đêm từng đêm, những dòng ký ức trong quá khứ bị chia cắt...

Bài hát khiến Chu Lập Đông cảm thấy phiền muộn, tình cảm cuộn dâng trong lòng nhưng không có cách nào giải tỏa. Anh tháo kính, nhìn mọi vật mờ ảo rồi cảm thấy khóe mắt mình hơi ướt. Lỗ hổng trong lòng anh càng ngày càng lớn, dường như có thể nuốt chửng tất cả mọi âm thanh, hình ảnh, trong thế giới của anh chỉ còn lại một mình anh, yên tĩnh và cô đơn, lạnh lẽo đến đáng sợ, chỉ có sự cô độc làm bạn nhưng anh không còn nơi nào để trốn chạy. Nếu biết trong cuộc đời này có cảm giác đau khổ như thế, có cảm giác bất lực khi yêu mà không thể tiếp tục yêu, có sự giằng xé trong lòng, anh hà tất phải như thế này? Bị cự tuyệt, bị bỏ rơi, anh có thể đi đâu để tiếp tục tìm kiếm hy vọng?

Dạ dày anh lại bắt đầu đau quặn, cảm giác đau đớn khiến anh phải cắn chặt răng để chịu đựng, anh tìm thuốc đau dạ dày trong xe, một thời gian không bị đau, anh đã quên mất lọ thuốc giảm đau để ở chỗ nào.

Trong cổ họng anh có vị tanh của máu, máu chảy ra miệng, anh lau sạch, không buồn nhìn rồi vứt khăn đi.

Có lẽ mười lăm phút sau, ông Chu mới chậm rãi quay lại, thấy con trai liền hỏi: “Đi được chưa?”

Chu Lập Đông gật đầu, “Vừa rồi bố đi đâu? Con không thấy bố.”

“Đi khắp nơi xem, ở đây thật hào nhoáng, lần đầu tiên bố đến ăn ở một nơi cao cấp như thế này.”

Trên đường về, Chu Lập Đông lái xe, ông Chu ngồi phía sau, hai người không ai nói gì.

Đến Greenville ở đại học Giao thông, Chu Lập Đông vào phòng sách rồi không ra nữa, ông Chu ngồi trong phòng khách đợi anh giải thích nhưng không thấy động tĩnh gì. Ông thở dài, nói vọng vào trong phòng: “Ngày mai bố sẽ liên lạc với người họ hàng đó, đi xem đối tượng bà ấy giới thiệu.”

Chu Lập Đông không muốn trả lời, cũng không còn sức để trả lời.

Tinh Thành đưa Tư Nguyên về chỗ ở, anh nghĩ cô muốn được yên tĩnh, nhưng Tư Nguyên giữ anh lại: “Tinh Thành, ở lại với em một lát!”

Vì thế, anh cùng cô đi lên nhà.

Tư Nguyên ngồi trong ghế sofa, nhìn Tinh Thành với vẻ có lỗi rồi nói: “Em không biết vì sao bố của Lập Đông lại nhầm lẫn như thế, em đã hạ quyết tâm phải...”

Không đợi cô nói hết, Tinh Thành đã ngắt lời cô: “Không thể trách em, chỉ là một sự nhầm lẫn.”

Tư Nguyên ôm lấy hai vai, cảm thấy không còn sức lực.

Tinh Thành ngồi xuống cạnh cô, khẽ vuốt tóc cô, “Em đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Tư Nguyên nép vào vai Tinh Thành, nói nhỏ: “Tinh Thành!”

“Ừ!” Anh đáp, anh thích cô gọi mình với giọng dịu dàng như thế, “Hôm nay mệt rồi, em nghỉ sớm đi!”

Tư Nguyên gật đầu, Tinh Thành cảm thấy ngực mình đã thấm đẫm nước mắt.

Chu Lập Đông bị chảy máu dạ dày nên mấy ngày không ăn được gì, anh gầy đi nhanh chóng. Thấy con trai một mình, ông Chu không nhắc đến chuyện mai mối nữa.

Ông nhớ ra mục đích khác đến Bắc Kinh, “Năm nay con của chị họ con thi đại học, nếu đỗ, muốn vay con một ít tiền.” Hôm đó, hai bố con đi bộ xuống nhà, cuối cùng ông Chu cũng tìm cơ hội nói với con trai chuyện này.

Lại tiền, Chu Lập Đông cảm thấy phiền muộn, “Thi đỗ rồi hãy đến tìm con, bây giờ con không có tiền mặt, mua cổ phiếu hết rồi.”

Ông Chu bị từ chối, trong lòng cảm thấy hơi ảm ức, “Bây giờ con có tiền rồi, sao không còn lương tâm nữa?”

Chu Lập Đông không nói gì, anh muốn mình chưa bao giờ có tiền, chưa bao giờ bán mình vì tiền.

Nhưng những chuyện sai lầm đã xảy ra không phải nếu mình không muốn là không xảy ra nữa, những điều tốt đẹp đã biến mất chỉ vì một chữ tiền, không đáng. “Tiền, chữ này hại người ta không ít!” Anh cảm nhận được sâu sắc điều đó, đến mức lúc nói ra anh đều thở dài.

“Có tiền có gì không tốt? Trên đời này không có tiền không được!”

“Có tiền, con có thể hạnh phúc không? Có tiền, con có thể vui vẻ không? Có thể mua được sự tha thứ của Tư Nguyên không? Có thể mua lại tất cả những gì chúng con đã từng có không?” Chu Lập Đông không chỉ muốn chất vấn mà còn muốn tố cáo, bất giác giọng anh để lộ vẻ bất lực, anh cười nhìn bố.

Ông Chu giật mình bởi thái độ của anh, trong ấn tượng của ông, con trai luôn mỉm cười đối mặt với cuộc sống, cho dù gặp trắc trở lớn như thế nào, anh cũng có thể bình tĩnh không biến sắc mặt, cho dù cuộc sống khổ cực thế nào anh cũng có thể chịu đựng, coi nhẹ như gió thoảng, ông chưa bao giờ nhìn thấy con trai đau thương và tuyệt vọng như lúc này, ánh mắt buồn bã của anh dường như không còn sức sống, cho dù anh đang đứng trước mặt ông nhưng lại cảm thấy như đang ở một nơi rất xa xôi.

“Con trai, đừng nghĩ lung tung, con có tiền rồi, tìm đối tượng thế nào chẳng có? Muốn giống đối tượng của Tinh Thành cũng không phải là khó!” Ông Chu biết người con trai ông thích là đối tượng của Tinh Thành, cô gái có tên là Tư Nguyên, nhưng người ta là người của Tinh Thành rồi, đây không phải là cổ nút kéo sao?

“Nếu không phải vì con cần tiền mà không cần cô ấy, có lẽ bây giờ cô ấy đã cưới con rồi.” Trên mặt Chu Lập Đông thoáng một nét cười khi nghĩ đến cảnh đó, dịu dàng và tình cảm.

Ông Chu nhìn con trai đầy thương xót, chau mày.

Bảy ngày sau, bộ lễ phục Tinh Thành đặt may cho Tư Nguyên được mang đến công ty của Tư Nguyên, chạm vào lớp vải tơ tằm mềm mại, Tư Nguyên cuối cùng cũng có cảm giác mình sắp đính hôn. Đúng là một chuyện kỳ lạ, hồi đại học cô yêu Lập Đông đến mức chết đi sống lại, còn Tinh Thành chỉ là bạn cùng học, nhưng bây giờ người cô sắp đính hôn là Tinh Thành chứ không phải Chu Lập Đông. Đối với Chu Lập Đông, cho dù yêu cũng phải từ bỏ, dù thế nào cô cũng không thể tha thứ cho sự trốn chạy của anh năm đó.

Đồng nghiệp nhìn thấy bộ lễ phục đắt tiền, không ngừng ca ngợi: “Đẹp quá, nếu Tư Nguyên mặc vào, nhiều người sẽ đổ nghiêng đổ ngã.”

Ông Châu nói: “Không tập trung vào việc chính, bàn tán lung tung gì thế? Cô ấy làm người khác đổ nghiêng ngã có tác dụng gì? Không sợ Tinh Thành ghen sao?”

Mọi người bật cười, Tư Nguyên cũng cười theo.

Đang nói cười với mọi người, lễ tân của công ty ở dưới tầng gọi, báo bên ngoài có người tìm gặp Hác Tư Nguyên.

Nhìn thấy ông Chu, Tư Nguyên rất ngạc nhiên, thái độ nghiêm túc của ông để lại trong cô ấn tượng tốt. Cô mời ông xuống phòng khách, mua nước ngọt cho ông, “Bác uống nước, hôm nay trời hơi nóng.”

Ông Chu cầm chiếc cốc giấy, nhấp một ngụm nước mơ chua mát lạnh, ngại ngần nói: “Bác hỏi Tiểu Hoắc mới biết cháu đi làm ở đây. Đi xe cũng tiện, bác đến đây không nói với Lập Đông.”

Tư Nguyên ngồi đối diện với ông Chu, “Bác tìm cháu có việc gì sao?”

“Bác đã nhìn thấy ảnh của cháu trong quyển album của Lập Đông, vẫn nghĩ rằng...”

“Bác hiểu nhầm rồi!” Tư Nguyên cười, cô rất ngạc nhiên, hóa ra lý do nhầm lẫn của ông là ở đó, nhiều năm đã trôi qua, Chu Lập Đông vẫn giữ ảnh của cô.

“Lập Đông... Các cháu đã quen nhau lâu rồi phải không?” Mặc dù ông Chu hơi mất tự nhiên nhưng vẫn hỏi, “Nhìn những bức ảnh đó, hình như là từ thời đại học?”

Suy nghĩ của Tư Nguyên trôi đi rất xa, “Vâng, thời học đại học.” Lúc đó cô vẫn còn là một cô gái buộc tóc đuôi gà, mặc áo thể thao, vui vẻ không biết đến buồn bã là gì. Hàng ngày cô đi theo Lập Đông, cùng anh chơi cầu, học bài, đến nhà ăn mua cơm... Nũng nịu với anh, giận dỗi anh...

Nhưng Chu Lập Đông với tính cách hòa nhã của mình luôn cười với cô, nụ cười ấm áp như ánh nắng vàng chiếu xuống mặt biển, gợn lên những con sóng dịu dàng đầy yêu thương. Ánh mắt Tư Nguyên sáng lên, khóe miệng cô cong lại như đang cười, nhưng chỉ trong giây lát, nụ cười dịu dàng trong sáng biến thành chua chát, “Đã là quá khứ nhiều năm về trước rồi!”

“Lập Đông, nó vẫn thích cháu!” Ông Chu ngồi đó, buồn bã nói.

“Vâng!” Tư Nguyên khẽ gật đầu, “Bác đến để nói với cháu điều này sao?”

Ông Chu không dám ngẩng đầu lên nhìn Tư Nguyên, đành cúi xuống nhìn cốc nước màu đỏ trên bàn, “Nó không dám đến nói với cháu, còn tự giày vò bản thân, không ăn uống gì, ngủ không ngon, khiến người già như bác rất thương xót.”

Trong lòng Tư Nguyên ghen đắng nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh và tự chủ, “Anh ấy không cần phải đối xử với mình như thế.”

Ông Chu thở dài, “Cháu à, bác đến đây tìm cháu, không mong gì hơn, chỉ muốn nhờ cháu khuyên Lập Đông, đừng nghĩ không thông như thế.”

Tư Nguyên cười khổ sở, “Sợ rằng cháu nói không tiện.”

Ánh mắt của ông Chu trở nên âm trầm, buồn bã nói: “Bác cũng thấy khổ lắm!”

Tư Nguyên không quay đầu lại, lau nước mắt rồi nói: “Để Tinh Thành và Hoắc Yến Phi khuyên anh ấy!”

Tư Nguyên quay lại công ty, ông Châu đưa điện thoại cho cô, “Tinh Thành gọi không dưới mười cuộc rồi!”

Tư Nguyên nhận ra mình đi không mang theo điện thoại.

Gọi điện cho Tinh Thành, có lẽ anh đang bận, ấn nút nghe nhưng vẫn nói với ai đó: “Hôm nay bàn đến đây, nhóm hai phụ trách các công việc tiếp theo, có vấn đề gì tìm tôi... A lô, Tư Nguyên, em về rồi à?” Giọng của anh rất dịu dàng và quyến rũ.

“Em vừa xuống nhà, không mang điện thoại.” Cô giải thích.

“À, anh muốn hỏi em đã nhận được lễ phục chưa? Em đã thử chưa? Có vừa người không?” Tinh Thành vừa nói vừa mở ngăn kéo, bên trong là chiếc nhẫn anh đến lấy ở Tiffany lúc sáng, đó là một chiếc nhẫn đơn giản có gắn một viên kim cương hai cara sáng lấp lánh, lúc đặt lên, anh không nói với cô, muốn dành cho cô niềm vui bất ngờ, thiết kế đơn giản mà không mất đi sự sang trọng, có lẽ cô sẽ thích.

“Vừa mang đến, em vẫn chưa kịp thử.” Tư Nguyên nhìn bộ lễ phục, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói với anh: “Có lẽ sẽ rất đẹp!”

Tinh Thành yên tâm, chỉ cần cô thích, trong lòng anh sẽ cảm thấy không hối tiếc.

Buổi chiều không bận, ông Châu rời khỏi văn phòng, Tư Nguyên ở lại công ty. Lúc nhàn rỗi cô mở trang web của hội bạn học cũ, có rất nhiều tin nhắn.

Tư Nguyên xem một lát, cảm thấy nhàm chán, đang định tắt trang web, cô nhìn thấy tin nhắn của người mong được tha thứ bên dưới câu trả lời của cô: Hàng cây ngân hạnh dưới tòa nhà Tư Nguyên không thể hiểu được tương tư, hội trường Thiên Hựu rộng rãi không chứa được trái tim yêu cô ấy, tôi phải làm như thế nào?

Hóa ra, thời đại học, không chỉ có tình yêu của cô gặp trắc trở, hàng cây ngân hạnh đã chứng kiến không biết bao nhiêu cuộc chia ly? Hội trường Thiên Hựu đã chứa đựng không biết bao nhiêu trái tim mất mát? Mọi người đều mong chờ được tha thứ, mong chờ một tình yêu mạnh mẽ. Chỉ có điều dù thế nào Tư Nguyên cũng không thể nhớ ra, bạn học nào trong lớp đang mong đợi được tha thứ, và mong chờ sự tha thứ của ai?

Theo dòng suy nghĩ, Tư Nguyên nhanh tay gõ bàn phím trả lời: Không ai là thượng đế, tha thứ là sự khoan dung với chính mình!

Ngày kỉ niệm thành lập công ty Song Nguyệt càng đến gần, Chu Lập Đông càng trầm tư, ông Chu thấy vậy rất lo lắng, nhưng ông cũng chỉ có thể lo lắng mà không biết phải làm gì.

Ở cổng khu Greenville ở đại học Giao thông có chợ đêm, bước ra khỏi cửa là có thể nhìn thấy, nếu không kể đến một số tiểu thương làm ăn phi pháp, mặt hàng kinh doanh khá phong phú, đồ ăn uống, quần áo, gần đây còn có thú nuôi như chó, mèo, thỏ bày bán trên vỉa hè, quản lý thành phố đã nhiều lần đến bắt nhưng vẫn không cấm được nên đành để mặc.

Ông Chu thích những chợ đêm như thế này, rất giống chợ ở quê, tạo cho ông cảm giác gần gũi. Buổi tối đi qua đó, ông không thể không vào xem một lát.

Lần này, ông nhìn thấy thứ vừa mắt, đó là một chú chó con khỏe mạnh trông giống như một quả cầu tuyết nhỏ, “Mua một con đi, để nó làm bạn với con.” Ông Chu dừng lại nhìn chú chó.

Chu Lập Đông không phải thích, cũng không phải không thích nuôi chó, ông Chu muốn mua nên anh rút tiền ra mua, có lẽ sẽ chẳng nuôi được vài ngày. Hàng mua ở vỉa hè không đắt, chỉ vài chục đồng, nhân tiện anh mua luôn một chiếc cuỉ chó và đồ chơi cho chó.

Ông Chu ở lại Bắc Kinh vài ngày rồi muốn về quê, lúc sắp đi ông dặn con trai: “Dạ dày khó chịu con phải mau đến bệnh viện khám.”

“Con biết.” Chu Lập Đông đưa ông lên xe, thấy xe đi rồi anh mới về.

Ra khỏi bến xe, Chu Lập Đông nhận một cuộc điện thoại rồi hút một điếu thuốc, sau đó đến Song Nguyệt.

Gặp Tinh Thành và Hoắc Yến Phi, Chu Lập Đông nói: “Gần đây thị trường cổ phiếu rất sốt, chúng ta rút tiền đầu tư vào cổ phiếu, không đến một năm sẽ kiếm được bằng hai lần Song Nguyệt.”

Tinh Thành và Hoắc Yến Phi bán tín bán nghi, “Sao đột nhiên cậu lại muốn đầu tư vào cổ phiếu?”

“Mình nhận được tin, Cửu Đỉnh sẽ lên sàn, tranh thủ cơ hội này, chúng ta mua cổ phiếu của họ rồi đợi thu tiền.” Chu Lập Đông từ tốn nói, đầu óc anh luôn rất rõ ràng, suy nghĩ sâu xa, rất ít khi nhầm lẫn khi đưa ra quyết sách, vì thế, Tinh Thành và Hoắc Yến Phi không thể không tin.

“Lần đầu tư này là toàn bộ tài sản của Song Nguyệt, cần phải chắc chắn một trăm phần trăm.”

“Yên tâm, Song Nguyệt cũng là toàn bộ tài sản của mình!” Chu Lập Đông buồn bã, thở dài.

Cuối tháng, thời tiết rất nóng, dạ dày Chu Lập Đông cảm thấy khó chịu, không ăn được, càng ngày càng mệt mỏi.

Có hôm học xong, Hoắc công tử kêu đói, muốn đến nhà anh uống cốc trà.

Chu Lập Đông lười nói chuyện, pha một ấm trà Bích La Xuân để trong phòng khách mời Hoắc công tử. Hoắc Yến Phi không khách sáo, tự mở tủ lạnh lấy đồ, vừa ăn vừa uống.

Chú chó nhỏ ông Chu mua về ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, từ ban công chạy lại, hướng về phía Hoắc công tử đòi ăn, Hoắc công tử đâu muốn cho nó! Nhìn một hồi, thấy Hoắc công tử không có động tĩnh gì, chú chó nhìn Chu Lập Đông với vẻ đáng thương. Chu Lập Đông không để ý đến nó, chú chó con cuộn tròn mình nằm dưới chân Chu Lập Đông, không kêu mà yên lặng chờ đợi.

Chu Lập Đông không nói gì, nhìn Hoắc công tử ăn uống mà không bộc lộ bất kỳ thái độ gì.

Bị anh nhìn nên cảm thấy không thoải mái, Hoắc công tử giơ tay vớt đồ ăn cho chú chó, chú chó nhỏ từ từ chạy đến ăn.

Hoắc công tử thở dài, gác chân lên ghế, “Chó cậu nuôi mắc bệnh trầm cảm rồi!”

Chu Lập Đông vẫn không để ý đến anh.

“Cậu biết vì sao mình đến đây!” Bị anh nhìn nhiều không thoải mái, Hoắc công tử đổi tư thế.

Chu Lập Đông gật đầu.

“Buổi lễ đó, cậu không thể không tham gia, ai chẳng biết cậu là ông chủ của công ty!”

“Mình không nói không đi!” Chu Lập Đông nhìn Hoắc công tử.

Tư Nguyên mặc bộ lễ phục bằng tơ tằm màu trắng đẹp đến mức ngay cả Tổ Kế cũng liên miện khen: “Đẹp quá! Đẹp hơn cả tiên nữ giáng trần!”

Tư Nguyên cười không nói gì, chăm chú thoa son môi, một lát sau, cô hỏi Tổ Kế: “Mặc thế này có khoa trương quá không? Mình cảm thấy không cần thiết.”

Tổ Kế đứng phía sau cô, giúp cô chải tóc, “Sao lại khoa trương? Hôm nay là ngày đính hôn của cậu.”

“Chỉ là đính hôn, không phải kết hôn!”

“Chờ đi”, Tổ Kế vỗ tay lên đầu cô, “Kiểu tóc này mất dáng rồi,... Mình thấy, đợi đến lúc các cậu kết hôn phải long trọng hơn thế này nhiều.”

Tư Nguyên nhìn mình trong gương, đẹp đến mức dường như không phải là sự thật, tim cô đập mạnh.

Hình như cô đã không còn là mình nữa.

Phòng lớn công ty thuê để tổ chức hoạt động đã đông chật người, Hoắc công tử đang đưa kỹ sư âm thanh đi điều chỉnh thiết bị, “Người anh em, làm tốt vào, âm thanh là vấn đề quan trọng của vũ hội.”

Kỹ sư âm thanh hiền lành gật đầu, “Tôi bảo đảm không có vấn đề.”

Hoắc công tử nhìn đồng hồ, “Nhanh lên, sắp bắt đầu rồi.” Hôm nay, anh là người chủ trì vũ hội.

Chu Lập Đông và Tinh Thành vẫn chưa xuất hiện, “Hai người này, làm gì không biết?” Hoắc công tử chống eo, đưa chai nước lên miệng uống.

Tinh Thành cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng trông rất lịch lãm. Anh ôm một bó hoa hồng đỏ bước ra khỏi bãi đỗ xe, đúng lúc gặp Phương Châu và Đường Di.

“Tôi đã nói nhất định phải đến đây uống rượu mừng!” Đường Di cười nhìn Tinh Thành, “Đúng là có dáng dấp của một nhân tài!” Rồi nhìn sang Phương Châu, Đường Di bĩu môi, “Cũng đến từ một nơi mà sao khác nhau nhiều thế?”

“Không phải cậu ấy di dân trước anh hai đời sao? Nếu không sao có thể thoái hóa thành như thế này được?” Phương Châu làm mặt quỷ trêu Tinh Thành.

“To gan, cẩn thận không gió thổi bay mất lưỡi!” Tinh Thành vỗ vai anh nói.

Đường Di cười ngặt nghẽo, kéo tay Phương Châu, “Chúng ta vào đợi trước, lát nữa chuẩn bị trêu người mới.”

Tinh Thành vội vàng rút một bông hồng trong bó hoa đưa cho Đường Di, “Chị, chị nương tình nhẹ tay một chút.”

Đường Di nhận hoa, cười hi hi cùng Phương Châu bước vào phòng.

Phía sau, bà Tinh cùng hai người chị gái của Tinh Thành cũng đã đến.

Tinh Thành sờ chiếc hộp nhỏ trong túi áo, cười hài lòng.

Tư Nguyên được ông Châu và Tổ Kế hộ tống đến nơi, trên đường Tổ Kế khẽ hỏi cô: “cậu đã chuẩn bị ổn hết rồi chứ?”

“Rồi!” Tư Nguyên sợ giọng nói của mình không đủ quyết tâm, cố gắng gật đầu.

Tổ Kế nắm chặt tay Tư Nguyên, “Chúng ta là bạn tốt như chị em một nhà, mình chỉ hy vọng cậu có thể hạnh phúc!”

Tư Nguyên gật đầu, chảy nước mắt, “Nhất định mình sẽ làm cho mình hạnh phúc.”

“Đồ ngốc, một ngày tốt như thế này, cậu khóc gì? Không dễ gì mới trang điểm xong, lát nữa sẽ xấu mất.” Tổ Kế cẩn thận giúp cô lau khô mắt, đồng thời cũng lau nước mắt của mình.

Ông Châu lái xe ngồi phía trước, vừa đi vừa nói, “Được, chị em tình sâu nghĩa nặng đã gặp nhiều, cũng chưa gặp ai giống như hai người, hôm nay là ngày gì? Hai người làm mất vui!”

Tư Nguyên và Tổ Kế cố gắng kiềm chế cảm xúc, không khóc nữa.

Lúc bắt đầu lễ kỷ niệm thành lập công ty Song Nguyệt, Chu Lập Đông vẫn chưa xuất hiện.

Hoắc công tử lo lắng chạy vòng quanh, “Sao cậu ấy có thể không đến, cậu ấy còn phải đại diện công ty đọc diễn văn!”

“Yên tâm, cậu ấy không thể không đến!” Tinh Thành an ủi Hoắc công tử, “Lập Đông luôn làm việc rất chu đáo!”

Quả nhiên, một lúc sau, Chu Lập Đông đến.

Hôm nay, anh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ, không đeo cà vạt, bên dưới mặc chiếc quần APPLE, có vẻ không giống như đến tham gia một buổi lễ mà giống đi họp lớp.

“Tiếp theo là đến bài diễn văn của cậu rồi!” Tinh Thành khẽ nhắc Chu Lập Đông.

Chu Lập Đông cười, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Tư Nguyên, thấy cô đang ngồi yên lặng ở một góc mới từ từ bước lên bục chủ tịch.

Cô đã từng nói, cô thích anh mặc áo sơ mi kẻ, bây giờ có lẽ cô đã nhìn thấy!

Ánh mắt của anh chỉ hướng về phía cô, mong đợi và cầu khẩn, dường như muốn nhìn xuyên vào sâu thẳm tâm hồn cô. Anh trầm mặc đọc bài diễn văn do Hoắc công tử viết, nhưng trong lòng lại vang lên một giọng nói khác: Tư Nguyên, anh yêu em!

Tư Nguyên nhắm mắt lại, không dám nhìn lên bóng dáng cao lớn của anh, vì sao khuôn mặt xanh tái của anh vẫn hiện lên rõ nét trong tâm trí của cô, không thể xóa nhòa?

Tổ Kế ngồi bên cạnh, lo lắng nhìn cô: “Tư Nguyên, có phải cậu thấy khó chịu ở đâu không?”

Khó chịu ở đâu? Trái tim cô khó chịu! Trên người cô có cảm giác như bị gai đâm, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Bài diễn văn dài cuối cùng cũng kết thúc, sợi dây tình cảm nên cắt đứt cuối cùng cũng cần cắt đứt, Tư Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Chu Lập Đông. Cảm giác oán hận không còn nữa, biến thành sự đau thương, tình yêu của họ đúng là một bi kịch!

Tiếng nhạc vang lên, Tinh Thành đã bước lại gần cô, khuôn mặt tuấn tú, bộ lễ phục màu trắng khiến anh vô cùng nổi bật, cảm giác buồn bã trong lòng cô biến thành một thứ gì đó vô hình, có lẽ anh mới là người cứu rỗi cho cô!

Hoắc Yến Phi cao giọng tuyên bố: “Hôm nay còn có một chuyện vui khác, đó là lễ đính hôn của anh Tinh Thành và cô Hác Tư Nguyên.”

Một tràng pháo tay vang lên.

Tổ Kế đặt tay của Tư Nguyên vào tay Tinh Thành, “Chúc mừng hạnh phúc của hai người!”

Tư Nguyên nhìn Tinh Thành, anh đang cười với cô, nụ cười vui vẻ xuất phát từ tận đáy lòng, tự nhiên và thân thiết. Tư Nguyên cũng muốn mỉm cười với anh, nhưng cho dù cố gắng như thế nào, cô cũng không thể nở một nụ cười.

Cô cảm thấy có một ánh mắt đang dõi theo mình, sự tuyệt vọng lan truyền từ người đó lên người cô, lạnh lẽo đến mức khiến cô run rẩy.

Tinh Thành đưa tay tìm nắm, anh muốn dành cho cô tình yêu vĩnh hằng của mình, không cho phép cô tiếp tục do dự và lùi bước.

“Hác Tư Nguyên, anh yêu em!” Tinh Thành trịnh trọng nói lời thề trước mặt mọi người, sau đó đợi Tư Nguyên nói lời thề.

Tư Nguyên hít thở một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh. Trong lòng cô tự hỏi, tình cảm của mình với Tinh Thành có thể gọi là tình yêu không? Cô biết, cô thích anh, người đàn ông nho nhã tuấn tú này đã đưa cô bước ra khỏi đau khổ, đã mang đến cho cô sự ấm áp thật sự, anh đáng được cô thích, cô cũng đi nguyện ở bên anh trong những ngày tháng sau này?

Đây là tình yêu sao? Mặc dù không đủ sâu sắc, không đủ kiên quyết, không đủ viên mãn, nhưng cô đã cố gắng hết sức rồi. Cô tự nhắc nhở mình sau này phải yêu anh, tôn trọng anh, chăm sóc anh.

“Tinh Thành, em cũng...” Cô học theo cách nói của anh, cô muốn nói, em cũng yêu anh! Nhưng, chữ yêu bị chặn trong cuống họng, không thể thốt lên thành lời.

Chu Lập Đông nhìn Tư Nguyên từ phía xa, liệu cô có yêu Tinh Thành, người anh em không cùng họ của anh, cũng giống như Tinh Thành yêu cô? Có lẽ Tư Nguyên sẽ nói lời thề yêu Tinh Thành!

Anh quay đi, không muốn nhìn vẻ hạnh phúc do người khác mang lại trên khuôn mặt Tư Nguyên.

“Tinh Thành, em cũng...” Giọng của Tư Nguyên vang lên, bỗng bẽ mặt bên tai anh.

Lòng Chu Lập Đông đau như dao cắt, anh nhắm mắt không muốn quay đầu lại, sợ rằng trái tim mình sẽ vỡ vụn.

15. Chương 15

Chương 15: Sao băng rơi trong vũ trụ

Ở đó, khi hoàng hôn tới, tay phải xách giỏ vàng,

Mang vòng hoa đẹp, yên lặng cài lên mặt đất.

Ở đó, khi hoàng hôn tới, đi qua rừng hoang không người,

Xuyên qua con đường nhỏ không còn in dấu xe ngựa,

Trong lọ vàng của anh có gió lạnh thổi trên mặt biển hướng tây.

– Tagore –

Anh không thể quay đầu lại, sợ rằng lúc đó, trái tim anh sẽ vỡ vụn.

Những hình ảnh trong quá khứ hiện dần lên trong tâm trí rồi dần dần biến thành hình ảnh xinh đẹp của cô.

“Tinh Thành, em cũng yêu anh!” Giọng của cô ngọt ngào, có phải cô đang nói cô yêu Tinh Thành, cô đã yêu Tinh Thành sao?

Vậy anh nên làm thế nào? Ai yêu anh, anh giống như một linh hồn cô đơn và yếu đuối trên biển, muốn túm lấy thứ gì đó nhưng vùng vẫy tới khi mệt mỏi rồi cũng chỉ có thể để mặc mình chìm xuống bể trầm luân!

Dạ dày đau đớn khiến trái tim anh cũng đau đớn theo, nếu anh vẫn còn có trái tim. Chu Lập Đông một tay ôm ngực, một tay cố gắng chống lên bàn, sắc mặt xanh xám, những giọt mồ hôi không ngừng chảy trên trán, “Tư Nguyên, anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi!”

Anh nói khẽ rồi ngả người về phía sau, miệng chảy đầy máu tươi.

“Tinh Thành, em cũng yêu anh!” Giọng của Tư Nguyên trang trọng vang lên.

Tinh Thành vui mừng như phát điên, ngón tay cầm nhẫn khẽ run, anh muốn quỳ xuống đeo nhẫn cho cô, nhưng những giọt mồ hôi khiến ngón tay rất trơn, chiếc nhẫn kim cương giống như sao băng bay trong vũ trụ. Viên kim cương lung linh chạm vào nền nhà phát ra tiếng động.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Sau đó, trong đám đông có tiếng hét: “Tổng giám đốc Chu ngất rồi, tổng giám đốc Chu nôn ra máu!”

Hoắc Yến Phi và Tỉnh Thành chen vào giữa đám đông, lao vào trong, “Lập Đông!” Hoắc Yến Phi hét lên làm kinh động tất cả mọi người.

Tư Nguyên vẫn đứng yên ở chỗ cũ, cô không dám động dậy, cô muốn tin đây là một giấc mộng, những chuyện xảy ra chỉ là một màn kịch trong mộng, cô không thể động dậy, sợ rằng nếu động dậy sẽ tỉnh giấc, giấc mơ sẽ trở thành hiện thực.

“Đường Di, Đường Di!” Tỉnh Thành chạy khắp nơi tìm Đường Di, “Mau đến giúp Lập Đông!”

“Chảy máu dạ dày cấp, mau đưa đến bệnh viện!” Đường Di kiểm tra sơ qua, vội vàng gọi xe cứu thương.

Cũng may, do Đường Di đích thân gọi điện, xe cứu thương đến rất nhanh, hơn nữa Đường Di đã dặn bệnh viện phải tiến hành cấp cứu ngay lập tức.

Hoắc Yến Phi và Tỉnh Thành ôm lấy Chu Lập Đông, không muốn buông tay.

Đường Di và Phương Châu lôi họ ra: “Có tôi và Phương Châu, không thể có chuyện gì!” Trên áo Đường Di vẫn còn cài bông hồng Tỉnh Thành tặng, màu đỏ như màu máu.

Tỉnh Thành lắc đầu, “Chúng tôi phải đi cùng, chúng tôi là huynh đệ của cậu ấy!”

“Cậu quay về đi, mình đi cùng là được!” Hoắc Yến Phi đẩy Tỉnh Thành vào cửa, “Cậu còn phải đính hôn với tiểu tài nữ!”

Tỉnh Thành nhớ đến chiếc nhẫn bị rơi trên đất, nghĩ đến khuôn mặt xanh tái của Tư Nguyên, kiên quyết nói: “Mình đi cùng, Tư Nguyên sẽ hiểu!”

Tiếng còi xe cứu thương xa dần, trong phòng vẫn vang lên tiếng nhạc âm ỉ đập vào màng nhĩ, Tư Nguyên được Tổ Kế đưa về chỗ cũ ngồi, chị gái của Tỉnh Thành ngồi ở hàng ghế trước, nhặt chiếc nhẫn kim cương rơi trên mặt đất đưa cho Tư Nguyên, “Tỉnh Thành đã đặt làm cho em, muốn mang đến cho em niềm vui bất ngờ.”

Tư Nguyên đeo lên tay một cách vô thức, chiếc nhẫn vừa khít, không to không nhỏ, chỉ có điều viên kim cương khiến cô cảm thấy vô cùng nhức mắt.

Bên bệnh viện có Đường Di nên mọi chuyện rất thuận lợi, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi ngồi nghỉ trong văn phòng của Đường Di.

Đường Di quay lại từ phòng cấp cứu, lo lắng nói: “Bây giờ vẫn đang cấp cứu, tình hình không lạc quan lắm. Tôi vừa kiểm tra quá trình bệnh lý của cậu ấy, theo số lần và mức độ chảy máu, có khả năng bị ung thư dạ dày!”

“Không thể! Từ lúc nào? Đường Di, đừng đùa chúng tôi nữa.” Tỉnh Thành cảm thấy mình đang run rẩy.

Hoắc Yến Phi cũng không khá hơn, anh lắp bắp nói: “Không thể, không thể, chắc chắn không thể!”

“Đợi chụp cắt lớp sẽ biết kết quả!” Đường Di vuốt tóc, nhìn chòng là Phương Châu, “Anh có thể ra ngoài mua giúp họ hai cốc cà phê không? Có vẻ như họ cần lấy tinh thần.”

Chu Lập Đông cảm thấy mình sắp chết, nhưng vì sao trước khi chết anh lại cảm thấy hơi tiếc nuối?

Khuôn mặt mỉm cười của Tư Nguyên không ngừng hiện lên trước mắt anh, mỗi lần đều mang lại cho anh một tia hi vọng, nếu nói trên đời này còn có gì để anh lưu luyến, chỉ có cô, người con gái anh yêu và đã yêu anh.

“Lập Đông!” Dường như anh nghe thấy cô đang gọi anh, giọng nói dịu dàng. “Tư Nguyên, anh xin lỗi!” Anh nói thầm trong lòng.

Cảm giác đau đớn ở dạ dày đã không còn kinh khủng như trước, chỉ thấy đau nhói khi thở. Anh biết mình vẫn đang thở nhưng không tự do, ông ơ xy hình như đang cắm vào đường hô hấp của anh, mỗi hơi thở đều cần dùng đến sức lực của cả cơ thể.

Anh biết mình bị bệnh, bệnh không nhẹ, bởi có vài lần, anh muốn bảo linh hồn mình không bao giờ tỉnh lại. “Lập Đông, Lập Đông!” Trong mơ hồ anh không chỉ nghe thấy giọng nói của Tư Nguyên, mà còn có Tỉnh Thành và Hoắc Yên Phi, họ đều ở đó, người phụ nữ anh yêu, huynh đệ của anh!

Anh mãi nguyện ngủ thiếp đi.

Ca cấp cứu kết thúc, bác sĩ thông báo tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, Tỉnh Thành gọi điện cho Tư Nguyên, giọng nói vốn rất bình tĩnh của anh không che giấu được cảm giác lo lắng trong lòng, cô hỏi: “Thế nào rồi?”

“Người vẫn chưa tỉnh, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Đường Di nghi ngờ là bệnh ung thư dạ dày giai đoạn cuối!” Tỉnh Thành không muốn giấu cô điều gì, điều gì cần biết nên để cô biết, cho dù cô có thể có lựa chọn khác.

“Ồ!” Tư Nguyên chỉ khẽ đáp một tiếng rồi không nói gì nữa. Cô có thể nói gì? Lời nói của Tỉnh Thành như tiếng sấm giữa trời quang khiến cô sợ hãi không sao thở được, ung thư dạ dày giai đoạn cuối! Những từ thật kinh khủng, như vậy có nghĩa là anh sẽ chết.

“Tư Nguyên”, Tỉnh Thành nói, “Em có thể đến thăm không?”

“Không!” Tư Nguyên vút điện thoại, dường như nó là ngọn nguồn của cơn ác mộng. Vì sao cô phải đi thăm anh? Cô đã quyết định không yêu anh nữa, người đàn ông vì tiền đồ đã từ bỏ cô nhiều năm trước, người đàn ông bây giờ vẫn có thể từ bỏ cô với phương thức càng đoạn tuyệt hơn! Bây giờ, cô không muốn gặp anh.

Tổ Kế luôn ở bên Tư Nguyên, nhìn thấy cô vút điện thoại khóc giống như một đứa trẻ, Tổ Kế vội vàng đỡ lấy cô, “Sao thế?” Giọng của Tỉnh Thành vẫn không ngừng vang lên trong điện thoại, “Tư Nguyên, em phải đến!” Tổ Kế mới hiểu có lẽ Chu Lập Đông đang gặp nguy hiểm.

“Mau thay quần áo đi.” Tổ Kế giúp cô thay quần áo rồi kéo ra khỏi cửa, “Cậu phải đi, lần này mình ủng hộ cậu!”

Đã hoàng hôn, đèn đường bắt đầu được bật sáng, đường phố ồn ào dần dần trở nên yên lặng, Tư Nguyên bước từng bước đến nơi cạnh kề cái chết đó, cô nói với không khí: “Chu Lập Đông, lẽ nào kiếp trước em nợ anh sao?”

Tỉnh Thành đứng ở cổng bệnh viện đợi cô, nhìn thấy cô vừa đi vừa khóc, khóc nhiều đến mức không còn sức lực, anh cảm thấy đau lòng kỳ lạ: “Tư Nguyên, đừng khóc nữa! Đi thăm Lập Đông thôi!”

Tư Nguyên lao vào lòng Tỉnh Thành, cái ôm của anh là cách duy nhất giúp cô giải tỏa, “Vì sao lại như thế? Tỉnh Thành.”

Anh vuốt tóc cô, hôn lên giọt nước mắt của cô, “Đừng khóc!”

Cuối cùng Tư Nguyên cũng đứng trong phòng bệnh, cô đứng bên cạnh giường bệnh của Chu Lập Đông. Cô yên lặng nhìn anh, không nói gì, cũng không bộc lộ bất kỳ thái độ gì.

Chu Lập Đông rất muốn nhìn rõ bóng người mờ ảo ở đầu giường, cô ấy rất giống Tư Nguyên của anh, rất giống tài nữ của đại học Giao thông, người đã tự hào cười nói với anh: “Anh xem, toà nhà đó được đặt tên theo tên của em!”

Anh kìm nén cảm giác đau đớn khắp cơ thể, cố gắng mấp máy môi gọi tên cô: “Tư Nguyên!” nhưng mặc dù đã dồn hết sức lực, anh vẫn không thốt lên được lời nào.

Anh nhớ đến lúc anh ngắt đi, Tư Nguyên đã nghiêm túc nói: “Tỉnh Thành, em cũng yêu anh!” Cô yêu Tỉnh Thành không? Chu Lập Đông không thể nghĩ được gì, chỉ nhớ đến những cảnh đó, cảm thấy mọi thứ trở nên ảm đạm. Anh động đậy rồi đột ngột ngã xuống, quyết tâm ngủ, không tỉnh dậy nữa!

“Bác sĩ, cứu anh ấy!” Tư Nguyên hét to, mở tròn mắt và cố gắng bịt miệng, muốn khóc nhưng không khóc được.

16. Chương 16

Chương 16 : Anh quyết định ở lại đó, không tỉnh dậy nữa!

Không được đi mà không nói lời từ biệt, tình yêu của em.

Em đã thức suốt một đêm, bây giờ trên mặt em lộ rõ vẻ buồn ngủ.

Chỉ sợ trong giấc ngủ em sẽ mất anh. Không được đi mà không nói lời từ biệt, tình yêu của em.

Nếu anh như vậy, em sẽ ngừng ca hát.

– Tagore –

Đó là một giấc mơ đẹp, đẹp đến mức anh không muốn tỉnh dậy. Trong giấc mơ có phòng học rộng rãi, hàng cây ngân hạnh xanh tươi, hồ nước trong vắt, có Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi, có nụ cười của Tư Nguyên. Trong giấc mơ có hoa mùa xuân, cỏ mùa hè; trong giấc mơ có rất nhiều những hồi ức anh muốn trân trọng và nâng niu. Nếu cuộc sống có thể mãi mãi tồn tại như trong giấc mộng, anh quyết định ở lại đó, không tỉnh dậy nữa.

“Rốt cuộc Lập Đông sao thế?” Tỉnh Thành hỏi Đường Di.

“Sức khỏe cậu ấy quá yếu, tinh thần bị kích thích nên lâu tỉnh!” Đường Di hỏi Tư Nguyên, “Vừa rồi cô nói gì với cậu ấy? Có vẻ như trong lúc hôn mê tinh thần của cậu ấy hơi thay đổi.”

Tư Nguyên lắc đầu, “Tôi không nói gì, tôi cứ nghĩ anh ấy đã chết.” Mối cô trắng bệch, có thể thấy cô đang vô cùng sợ hãi.

Đường Di không hỏi nữa, cô nói: “Vất vả cả ngày, mọi người đói rồi, đến nhà ăn của bệnh viện ăn thứ gì đó đi, có lẽ lúc quay lại Lập Đông đã tỉnh.”

Lần đầu tiên Hoắc công tử không hứng thú với ăn uống, anh nói với Đường Di: “Kết quả phân tích cắt lớp mà cô nói đã có chưa?”

“Ngày mai, mọi người cần chuẩn bị tâm lý.” Đường Di nói xong rồi ra khỏi phòng, đứng đợi ở bên ngoài.

Ba người đều bất động.

Cuối cùng Chu Lập Đông cũng tỉnh vì những giọt nước mắt rơi trên tay anh quá nóng. Đó là nước mắt, nước mắt của Tư Nguyên, anh không muốn để cô buồn vì anh, vì thế, anh mệt mỏi mở mắt, cố gắng nở một nụ cười.

Tư Nguyên đang nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng và đau khổ.

“Chu Lập Đông!” Cô thầm gọi tên anh. Anh động dậy ngón tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang đặt lên cánh tay anh.

Mắt dần dần nhìn thấy rõ hơn, anh thấy phía sau cô còn có Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi. “Cuối cùng cũng tỉnh rồi!” Hoắc Yến Phi thở phào nhẹ nhõm.

Tỉnh Thành vội vàng bước tới đầu giường, dịu dàng vỗ vai Tư Nguyên, “Đừng khóc nữa, Chu Lập Đông tỉnh rồi!” Tỉnh Thành vẫn mặc bộ lễ phục lúc sáng, trên chiếc áo vest còn dính vệt máu, trông hơi nhếch nhác.

Tư Nguyên lấy tay lau nước mắt, vô tình động tác đó khiến Chu Lập Đông nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay áp út của cô.

“Chúc mừng hai người... đã đính hôn!” Chu Lập Đông cắn răng, kìm nén cảm giác đau đớn, thốt lên vài tiếng qua kẽ răng.

Tĩnh Thành nghĩ Tư Nguyên sẽ giải thích, sẽ phủ nhận, sẽ nói cho Chu Lập Đông biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô không làm thế, cô nhìn anh cười, nụ cười rạng rỡ, cô đứng dậy ghé người sát bên Tĩnh Thành, nói một câu rất rõ ràng: “Cám ơn!”

Chu Lập Đông nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt chảy xuống từ khoé mắt của anh.

Bụng Hoắc công tử bắt đầu sôi lên, cả ngày không ăn, anh lại có cảm giác thèm ăn. Đúng lúc đó, Đường Di và Phương Châu đến, Hoắc công tử nói với Tĩnh Thành và Tư Nguyên: “Chúng ta phải đi ăn gì đó!”

Bước ra khỏi bệnh viện, Tĩnh Thành và Tư Nguyên yên lặng đi bộ cùng nhau. Cô không biết mệt mỏi, anh cũng không bảo dừng lại, luôn đi cùng cô. Cho đến khi đi được một đoạn rất xa, Tư Nguyên mới dừng lại.

“Em mệt không?” Tĩnh Thành giúp cô lau mồ hôi rồi hỏi.

Tư Nguyên lắc đầu, đột ngột hỏi một câu: “Lập Đông sẽ chết sao?”

Tĩnh Thành ngạc nhiên, không biết nên trả lời như thế nào.

Tư Nguyên cười, “Có lẽ anh ấy không có quyền được chết. Anh ấy còn rất nhiều gánh nặng, còn những giấc mơ vừa cao vừa xa anh ấy cần phải theo đuổi, làm sao anh ấy có thể chết được?”

Tĩnh Thành ôm Tư Nguyên vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, “Lập Đông sẽ không chết!”

Tư Nguyên cười, “Vậy thì tốt! Tĩnh Thành, chúng ta kết hôn thôi, tháng sau, hoặc tháng sau nữa!”

Tĩnh Thành ngạc nhiên, “Tư Nguyên, em làm sao thế?”

“Không sao, em thấy mệt rồi! Để em dựa vào anh một lát, một lát...” Cô thu người vào lòng Tĩnh Thành, giống hệt một con mèo đang sợ hãi.

Trong lòng Tĩnh Thành cảm thấy vô cùng khó hiểu, kết hôn! Giấc mơ của anh bao nhiêu ngày đêm? Thậm chí anh muốn dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy tình yêu của cô, để có thể được kết hôn với cô. Bỗng nhiên cô chủ động nhắc đến việc kết hôn cùng anh, vì sao anh có thể không vui mừng? Vì sao anh có thể không đồng ý?

Nhưng vì sao Tư Nguyên đưa ra quyết định kết hôn vội vàng như thế? Anh nhớ đến Lập Đông vẫn đang nằm trong bệnh viện, không tránh được cảm giác khổ sở. Tư Nguyên ơi Tư Nguyên, em thật ngốc! Hà tất phải bắt ép mình như thế? Lẽ nào kết hôn có thể giúp em chặn tất cả mọi đường lùi? Chẳng trách em cảm thấy quá mệt? Đó là vì em quá lương thiện hay quá độc ác?

Tĩnh Thành lắc đầu, “Không vội!”

Tư Nguyên ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Vì sao không vội? Anh không sợ em bỏ cuộc giữa đường sao?”

“Em có thể làm như thế không?” Bất giác tay Tĩnh Thành nắm chặt lại, có vẻ như anh vẫn còn lưu luyến cô.

“Em không biết.” Tư Nguyên không muốn đối mặt với câu hỏi này, cô không đo được lòng mình.

Mặc dù Tĩnh Thành cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng anh vẫn cười, “Tư Nguyên, em hãy lựa chọn lại một lần nữa đi, anh và Lập Đông, em hãy chọn lại một lần!”

Tư Nguyên ngạc nhiên nhìn anh.

Cuối cùng anh vẫn không muốn làm cô khó xử!

Kết quả kiểm tra của Chu Lập Đông giống như dự đoán của Đường Di, ung thư dạ dày giai đoạn cuối!

Lúc biết tin này, Hoắc Yến Phi và Tĩnh Thành đang uống cà phê ở công ty, Hoắc công tử pha một bình Blue Mountain, khắp phòng thơm mùi cà phê.

Mình vừa gọi điện đến bệnh viện, họ nói tình trạng của Lập Đông rất tốt!” Hoắc công tử rót một cốc cà phê cho Tĩnh Thành, “Ăn trộm ở nhà mình đây, Blue Mountain chính hiệu, ưu tiên cậu giá rẻ.”

“Đi, mang đi, mình không thiếu.” Tĩnh Thành đang buồn phiền vì chuyện của Chu Lập Đông, tình hình rõ ràng khiến anh không yên tâm.

“Thôi, uống đi, nhìn dáng vẻ thiếu ngủ của cậu, chắc chắn đêm qua ngủ không ngon, lấy lại tinh thần đi.” Hoắc Yến Phi cầm cà phê định uống, đúng lúc đó chuông điện thoại của Tỉnh Thành vang lên.

Phương Châu gọi điện đến, “Đường Di nói có kết quả kiểm tra của Lập Đông rồi, giống với dự đoán của cô ấy, ung thư dạ dày giai đoạn cuối!”

Tỉnh Thành ngã xuống ghế, không nói được lời nào, anh vẫn hoang tưởng Đường Di sẽ nhầm, bây giờ nhìn lại, anh không có cách nào lừa dối mình được nữa.

“Ung thư dạ dày, giai đoạn cuối!” Hoắc công tử cũng nghe thấy, cốc cà phê trong tay rơi xuống đất, khắp nền nhà là mảnh thủy tinh vụn vỡ, hương cà phê toả mùi thơm khắp phòng.

Sáng sớm ngủ dậy, tim Tư Nguyên đập rất mạnh, cô nghĩ tối qua mình ngủ không ngon. Gặp ác mộng suốt đêm khiến cô mệt mỏi, ở công ty còn có một đồng việc đang đợi cô làm. Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đến công ty.

Dự án hợp tác với Cửu Đỉnh đã vào giai đoạn cuối, đợi sau khi nghiệm thu, công ty sẽ có rất nhiều vốn. Gần đây, tài chính của công ty rất căng thẳng bởi mấy dự án lớn không trả tiền, nếu tiếp tục như vậy, công ty sẽ đối mặt với nguy cơ bị phá sản. Ông Châu cũng biết tình hình, nhiều lần đến gặp Tô Sỹ Khánh ở Cửu Đỉnh để đòi tiền, nhưng lần nào Tô Sỹ Khánh cũng viện cớ thoái thác, ông Châu chỉ có thể đợi đến khi hoàn tất nghiệm thu công trình rồi tính tiếp.

Buổi trưa, Tư Nguyên gọi điện cho Tỉnh Thành, Tỉnh Thành đang ở viện 301, bên cạnh còn vang lên giọng nói của Hoắc Yến Phi, Tư Nguyên vội vàng nói: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn hỏi anh ăn cơm chưa?”

“Chưa!” Tỉnh Thành trả lời đơn giản, “Có kết quả kiểm tra của Lập Đông rồi, ung thư dạ dày giai đoạn cuối, anh và Hoắc công tử đang ở đây làm thủ tục nhập viện.” Tâm trạng của anh đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tư Nguyên lão đạo không đứng vững ngã va vào bàn làm việc.

“Buổi tối đi làm về em đến thăm đi, bây giờ cậu ấy cần sự ủng hộ của tất cả mọi người.” Tỉnh Thành dặn dò Tư Nguyên.

Tư Nguyên an ủi mình, bây giờ y học phát triển, chắc chắn có thể điều trị được bệnh ung thư dạ dày!

Nhớ đến Chu Lập Đông, Tư Nguyên cảm thấy buồn, vừa mới ba mươi tuổi vì sao lại mắc bệnh ung thư dạ dày? Không phải anh luôn biết cách dưỡng sinh và bảo vệ mình sao? Không phải ngoài bản thân mình anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác sao? Vì sao anh không thể ích kỷ hơn nữa, để cho người khác mắc bệnh này?

Chu Lập Đông, có vẻ như anh không yêu bản thân mình, không yêu mình nhiều như yêu người thân của anh, anh quan tâm đến quá nhiều người, quan tâm đến quá nhiều chuyện nên anh không thể ích kỷ hơn được nữa. Những gì ẩn chứa trong lòng anh, lẽ nào người khác có thể hiểu hết được?

Tư Nguyên thở dài, cô có nên đi thăm anh không? Với tư cách gì?

Tỉnh Thành nói: “Tư Nguyên, em hãy lựa chọn lại một lần nữa đi, anh và Lập Đông, em hãy chọn lại một lần!” Vì sao anh bảo cô chọn lại? Lẽ nào anh nhận ra những do dự và đấu tranh trong lòng cô? Nhìn thấy cô là người một dạ hai lòng? Nhìn thấy cô vẫn còn vương vấn?

Không cần lựa chọn nữa, cô đã quá mệt mỏi rồi...

Chu Lập Đông nghĩ mình bị chảy máu dạ dày, chỉ cần cấp cứu kịp thời sẽ không có gì phải lo lắng, ở viện theo dõi vài ngày là được, trước đây anh cũng đã từng phải nằm viện vì bệnh này.

Nhưng lần này Tỉnh Thành và Hoắc công tử làm thủ tục nhập viện dài ngày cho anh, Chu Lập Đông cảm thấy có điều gì đó lạ lùng.

Cảm giác đau đớn ở dạ dày đã giảm nhiều, nhưng vẫn khiến cơ thể mềm nhũn không đứng dậy được.

“Mình bị sao thế?” Anh hỏi Hoắc Yến Phi thường xuyên đến bệnh viện thăm anh.

“Cái dạ dày của cậu...” Hoắc công tử nói được nửa câu rồi dừng lại, “Chịu khó dưỡng bệnh đi!”

Chu Lập Đông nằm trên giường bệnh, cười khê, “Không thể cứ nằm ở bệnh viện không đi làm mãi như thế này.”

“Còn đi làm gì nữa? Tỉnh Thành đã đến công ty cậu xin nghỉ phép dài hạn rồi.” Hoắc công tử cắn đầu lưỡi, “Suýt chút nữa thủng dạ dày, nên ngoan ngoãn ở đây một thời gian!” Nói xong, anh cầm bình nước lao ra khỏi phòng.

“Cậu chạy đi đâu?” Đúng lúc đó Đường Di bước vào, thấy thái độ hốt hoảng của Hoắc công tử, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Bệnh của Chu Lập Đông, làm thế nào để nói với cậu ấy?” Hoắc công tử nắm chặt tay lại, dấm lên tường ngoài hành lang.

“Đã thông báo cho người nhà cậu ấy chưa?” Đường Di hỏi.

“Tỉnh Thành nói chưa thông báo vội, lo bố mẹ cậu ấy biết sẽ bị sốc, cả nhà cậu ấy chỉ có một mình cậu ấy xuất sắc.” Hoắc công tử cũng không biết phải làm như thế nào.

Đường Di nghĩ, “Từ từ hãy nói cho cậu ấy biết, cần phải theo dõi diễn biến tâm trạng của cậu ấy.”

Chu Lập Đông ở bệnh viện mấy ngày, Tư Nguyên không đến thăm anh. Anh hiểu, cô đã đính hôn với Tỉnh Thành nên không thể có nhiều ràng buộc với anh được nữa. Cuối cùng, cô đã lựa chọn Tỉnh Thành và từ bỏ anh. Nếu anh là Tư Nguyên, anh có lựa chọn như thế không? Ai không muốn lựa chọn một sự tốt đẹp từ lúc đầu và sự yên ổn về sau này?

Một người là người yêu, một người là anh em, anh có thể làm gì?

Anh chỉ có thể vùi đầu vào gối, yên lặng khóc trong đêm. Người ta nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, đó chỉ là vì chưa đến mức độ đau thương vào tận trong tim!

Chu Lập Đông nhớ căn phòng trong Greenville ở đại học Giao thông, ở đó anh có thể nhìn thấy toàn nhà Tư Nguyên kiên cố, có thể nhìn thấy hàng cây ngân hạnh dưới ánh hoàng hôn, có thể giúp trái tim anh gần Tư Nguyên hơn.

Tỉnh Thành không biết làm thế nào, kéo tay Tư Nguyên, “Đến bệnh viện thăm đi, bệnh của Lập Đông có lẽ...”

Tư Nguyên cố chấp lắc đầu, cô có sự kiên quyết của mình.

“Đừng vì điều gì khác, hãy vì bọn anh là bạn bè!” Tỉnh Thành dịu dàng khuyên nhủ cô.

“Làm bạn bè, em cũng đã đi một lần!” Cô không dám đi lần thứ hai, cô sợ nếu đi nữa, mình sẽ mềm lòng, sẽ bắt chấp tất cả ở bên anh để anh không rời xa.

“Tư Nguyên,... Lập Đông, cậu ấy luôn rất yêu em!” Giọng của Tỉnh Thành trầm trầm. Cậu ấy luôn yêu cô sao? Có lẽ yêu, nhưng cô bị ảnh hưởng bởi quá khứ nên hoài nghi về tình yêu đó và phủ nhận tất cả.

Tư Nguyên cảm thấy đau đầu, “Tỉnh Thành, em nên làm thế nào?”

Tỉnh Thành cầm tay cô, truyền cho cô cảm giác ấm áp và sức mạnh, “Đừng nghĩ nhiều quá, đi theo tiếng gọi trái tim mình là được! Anh sẽ ủng hộ em.” Bởi vì anh yêu em, Tư Nguyên!

Câu cuối cùng anh không thốt lên thành lời.

Chu Lập Đông không ăn được gì, tinh thần sa sút, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi rất lo lắng, Tỉnh Thành đứng trước mặt Chu Lập Đông gọi điện cho Hác Tư Nguyên: “Tư Nguyên, tài nghệ nấu ăn của em không tồi, em nấu cháo cho Lập Đông ăn đi!”

Nghe thấy Tư Nguyên nhanh chóng đồng ý, tâm trạng của Chu Lập Đông rất tốt, buổi trưa anh uống sữa và ăn nửa chiếc bánh kem.

Hoắc công tử giơ ngón tay cái với Tỉnh Thành: “Có hiệu quả!”

Quả nhiên, buổi tối Tư Nguyên mang cháo đến. Tư Nguyên đã tháo chiếc nhẫn đính hôn, ngón tay thon dài cầm bát cháo đưa cho Chu Lập Đông, Chu Lập Đông ăn được hai bát.

Tư Nguyên vẫn đứng bên cạnh Tỉnh Thành, dáng vẻ của hai người rất thân thiết.

Chu Lập Đông tự cười mình, ánh mắt trở nên buồn bã, cảm giác này không hề dễ chịu, nhưng anh tin vừa rồi ánh mắt của Tư Nguyên nhìn anh rất lo lắng! Anh khát khao được cô dành cho anh một chút tình cảm.

Mấy ngày sau, thỉnh thoảng Tư Nguyên đến bệnh viện, có lúc đi cùng Tỉnh Thành, có lúc đến một mình, lần nào cô cũng mang đồ ăn đồ uống cho anh, có lúc cũng ngồi lại cùng anh một lát, cô không nói gì, anh cũng không nói gì, hai người yên lặng nhìn nhau.

Có vài ngày cô không đến, dạ dày của anh rất đau, không ăn được gì, để mặc cho Đường Di truyền nước hoa quả. Anh nhớ đến khoảnh khắc hai người yên lặng nhìn nhau, có lẽ đây là hồi ức quý giá nhất trong cuộc đời anh.

Anh không tiện hỏi Tỉnh Thành tình hình của Tư Nguyên, cô không đến thăm anh, anh tin cô đang bận làm việc.

Chu Lập Đông linh cảm thấy bệnh tình của mình không đơn giản, bởi vì mỗi lần kiểm tra anh nhận thấy quy trình rất nghiêm ngặt, hơn nữa hàng ngày Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đều đến bệnh viện, gần như không rời anh nửa bước.

Cuối cùng, anh cũng tìm được cơ hội hỏi Đường Di: “Rốt cuộc bệnh tình của tôi thế nào?”

Với sự thông minh của anh, sớm muộn gì anh cũng biết, Đường Di không giấu anh nữa: “Cậu bị mắc bệnh ung thư dạ dày đã một thời gian, bây giờ có thể đang ở giai đoạn cuối.”

Chu Lập Đông bình tĩnh hơn Đường Di nghĩ rất nhiều, “Có cứu được không?”

“Đương nhiên!” Đường Di khẳng định.

“Tỷ lệ bao nhiêu?”

“Năm mươi phần trăm!” Thật ra một nửa của năm mươi phần trăm cũng không được, Đường Di không thể làm mất niềm tin của anh, cũng không thể nói tình hình quá lạc quan khiến anh nghi ngờ. Chu Lập Đông quá thông minh, có một số lời nói dối vô hiệu với anh.

“Tỉnh Thành biết không?”

“Biết, nhưng vẫn chưa báo cho người nhà của cậu, điều này cần nghe ý kiến của cậu.” Đường Di khâm phục sự chu đáo của Tỉnh Thành.

“Đừng nói, họ sẽ không chịu được sốc.” Quả nhiên giống hệt lời Tỉnh Thành nói, “Cũng đừng nói cho Tỉnh Thành và Yến Phi biết tôi đã biết chuyện này, nếu không họ sẽ càng lo lắng hơn.” Chu Lập Đông dặn dò.

Chu Lập Đông về Greenville ở đại học Giao thông một lần. Giữa tháng Sáu, vào kỳ tốt nghiệp, rất nhiều người đang chụp ảnh, ngoài cổng phía nam của đại học Giao thông vô cùng náo nhiệt. Anh nhớ lại năm mình tốt nghiệp, vội vàng xách hành lý bỏ đi, sợ rằng mình sẽ hối hận. Thời gian đó anh thật là dũng cảm, không hề nghĩ đến sau này sẽ như thế nào.

Chú chó nhỏ thấy anh về, vô cùng vui mừng, lấy móng chân cào lên quần anh, anh nhận ra ánh mắt của nó giống hệt anh, bình thản, dịu dàng. Anh ngạc nhiên, nhiều ngày trôi qua, nó vẫn nhảy nhót mạnh mẽ như thế, ra ngoài ban công, một túi đồ ăn cho chó đang mở, bên trong đã gần hết thức ăn. Chậu nước trong nhà vệ sinh cũng vơi già nửa. “Nhóc con, khát vọng sống của mày thật lớn!” Chu Lập Đông cười, nghĩ đến việc sẽ đem tặng nó cho ai đó.

Anh bước vào thư phòng, thu dọn những cuốn sách mình đã đọc, có một số mới chỉ đọc được một nửa.

Chu Lập Đông mở cửa sổ phòng bếp, một lần nữa để hình ảnh toà nhà Tư Nguyên lọt vào trong tầm mắt. Thu dọn xong tất cả, anh mới đến bệnh viện.

Tỉnh Thành và Hoắc công tử suốt chút nữa lo lắng đến phát điên, thấy Chu Lập Đông yên ổn quay về mới yên tâm. Hoắc công tử liên tục trách móc: “Cậu ốm như thế mà chạy lung tung đi đâu?”

“Không chạy lung tung, mình chỉ về Greenville ở đại học Giao thông cho chó ăn.” Chu Lập Đông kiên nhẫn giải thích.

“Chết, quên mất chuyện con chó!” Hoắc công tử nói. “Cậu ở đây dưỡng bệnh, ngày mai mình sẽ giúp cậu cho chó ăn.”

“Không cần, trước khi quay lại đây mình đã mang nó tặng cho người khác rồi!” Chu Lập Đông nói.

Nhìn thấy thái độ của Chu Lập Đông, Tỉnh Thành dường như có tâm sự gì đó, anh nghi ngờ Chu Lập Đông đã biết được điều gì, “Sau này có chuyện gì nói trước với bọn mình một tiếng rồi hãy làm.”

Đường Di mời bác sĩ giỏi nhất đến giúp Chu Lập Đông kiểm tra lần cuối trước khi làm phẫu thuật. Bác sĩ không động sắc mặt, kiểm tra tất cả chỉ tiêu rồi kiểm tra tình trạng tâm lý của anh.

Chu Lập Đông cố gắng tỏ ra không để ý, nói với bác sĩ: “Cái dạ dày đáng chết này giày vò tôi suốt một thời gian dài, thật sự rất khó chịu.”

Bác sĩ nhìn Đường Di rồi gật đầu với anh và nói: “Mắc bệnh này rất khổ!”

Kiểm tra xong, Đường Di cùng bác sĩ rời khỏi phòng, Phương Châu đến đón Đường Di đi làm về, nhân tiện vào thăm Chu Lập Đông.

“Yên tâm đi, tất cả sẽ không có vấn đề gì.” Phương Châu nháy mắt với Chu Lập Đông, “Tự bảo trọng!”

“Cảm ơn!” Chu Lập Đông cười.

Sau đó, Tư Nguyên đi làm về cũng tiện đường ghé vào, hai ngày không gặp, Tư Nguyên thấy Chu Lập Đông gầy đi nhiều, “Anh không ăn được sao?”

“Anh nhớ món cháo em nấu!” Chu Lập Đông nhìn cô.

“Được, ngày mai em sẽ mang cho anh!” Tư Nguyên yên lặng ngồi xuống cạnh anh.

“Tư Nguyên, lúc nào em kết hôn với Tỉnh Thành?” Chu Lập Đông đột nhiên hỏi.

Tư Nguyên cảm thấy như có một tảng đá chẹn trong lòng, “Em không biết, vẫn chưa quyết định ngày! Anh hỏi làm gì?”

“Ồ!” Chu Lập Đông nằm xuống giường, “Anh đang nghĩ xem nên tặng em món quà nào trong ngày cưới!”

Tư Nguyên ngẩng đầu, cố gắng không nhìn xuống, sợ rằng sẽ để lộ vẻ bình tĩnh giả tạo của mình, cô nói: “Lập Đông, em đã từng yêu anh!”

Niềm vui trong lòng Chu Lập Đông không thể diễn tả thành lời, nhưng anh nhanh chóng cảm thấy buồn bã. “Đã là quá khứ rồi!” Anh thở dài, không biết quý trọng những thời khắc tốt đẹp, bây giờ mọi thứ đều đã quá muộn.

Tư Nguyên cười khổ sở, “Phải, đã là quá khứ rồi.”

Sau này chỉ có thể nhớ lại mà thôi, có lẽ, gặp nhau không bằng nhớ.

Ngày Chu Lập Đông được phẫu thuật, Tư Nguyên không thể đến bệnh viện thăm anh vì công ty của ông Châu xảy ra chuyện.

Tô Sỹ Khánh ở Cửu Đỉnh vì vấn đề kinh tế bị kiện nên trốn ra nước ngoài, tiền công trình ở Thừa Đức của ông Châu tạm thời không có cách nào thi hồi, đồng thời, Thẩm Lợi ở Cửu Đỉnh cũng phủ nhận đã từng hợp tác với ông Châu, nếu sự việc không được giải quyết ổn thỏa, tạm thời không có tiền để duy trì các dự án khác, ông Châu sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản, Tư Nguyên thấy buồn thay cho ông Châu.

Ông Châu nhốt mình ở trong phòng, có vài người vào khuyên nhủ nhưng không thấy ông ra ngoài. Tư Nguyên lau mồ hôi trán, chạy vào phòng ông Châu, thấy ông đang ngồi thần thờ.

“Rồi sẽ nghĩ ra cách, xe đến núi ắt có đường, bây giờ chú không được suy nghĩ tiêu cực!”

Ông Châu gật đầu, “Chỉ trách tôi lúc đó quá vội vàng, không nghe lời khuyên của cô nên bây giờ công ty mới nên nông nổi này, liên lụy đến tất cả mọi người.”

“Chú đừng nói lời như thế!” Mắt Tư Nguyên đỏ hoe.

Ông Châu vội vàng xé một tờ giấy trong cuốn sổ, “Vu Minh là bạn của tôi, nếu công ty phá sản, cô đến chỗ ông ấy, tôi đã nói trước giúp cô rồi, đây là điện thoại của ông ấy.”

Tư Nguyên nhìn số điện thoại và địa chỉ trên tờ giấy, “Chú đang làm gì thế?” Làm việc cùng nhau lâu như thế, ông Châu cũng giống như người nhà của cô, bây giờ bỗng nhiên giục cô đi.

“Tính cách của cô rất mạnh mẽ, đi nơi khác khó tránh được chèn ép.”

“Cháu không đi đâu cả.” Tư Nguyên nhanh chóng vò nát tờ giấy rồi vứt xuống đất, “Bây giờ, chúng ta cần sự giúp đỡ, đồng thời tìm Tô Sỹ Khánh, vạch trần âm mưu của Thẩm Lợi.”

“Nói nghe dễ thế? Cô ta đã tính toán, sẽ không để cho chúng ta có bất kỳ cơ hội nào.” Ông Châu suy nghĩ rất tiêu cực.

“Thế mới cần chúng ta thử!” Tư Nguyên nắm chặt tay, hạ quyết tâm.

Với sự giúp đỡ của Đường Di, ca phẫu thuật của Chu Lập Đông diễn ra thuận lợi. Lúc tỉnh dậy, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi, không nhìn thấy Tư Nguyên, anh không tránh được cảm giác thất vọng.

Tỉnh Thành gọi điện cho Tư Nguyên mấy lần nhưng không ai nghe máy. Lúc tối đến giờ về, Tư Nguyên mới gọi điện cho Tỉnh Thành, giọng cô vô cùng mệt mỏi: “Ca phẫu thuật của Lập Đông có thuận lợi không?”

“Nếu tiện, em đến thăm cậu ấy!” Tỉnh Thành dặn dò.

“Em làm thêm giờ, có lẽ muộn em mới đến đó được.”

“Ừ, để anh nói với Lập Đông.”

Chu Lập Đông ngủ rồi tỉnh dậy vài lần mới nhìn thấy Tư Nguyên. Tóc cô đã dài chạm đến vai, rất trang nhã, chỉ có điều nét mặt cô vô cùng mệt mỏi, cô liên tục viết tên mình lên lòng bàn tay Chu Lập Đông, Chu Lập Đông cười mãn nguyện và yên tâm ngủ thiếp đi.

Mấy ngày nay, Tỉnh Thành và Hoắc công tử cũng rất mệt, Tỉnh Thành ngủ một giấc ngay trên ghế trong phòng làm việc của Đường Di. Tư Nguyên bước ra khỏi phòng bệnh, đi tìm Tỉnh Thành và Hoắc công tử, cô nhìn thấy Tỉnh Thành đang ngủ say.

Tư Nguyên vận nhỏ điều hoà, lúc ngủ đối diện với hướng điều hoà thổi, không bị cảm mới lạ.

Nghe thấy tiếng động, Tỉnh Thành tỉnh giấc, nhìn thấy Tư Nguyên, anh mỉm cười: “Em đã thăm Lập Đông rồi sao?”

Tư Nguyên gật đầu, cô cũng rất mệt, ngồi xuống bên cạnh Tỉnh Thành rồi hỏi: “Cắt mất già nửa dạ dày, sau này Lập Đông sẽ làm thế nào?”

Tỉnh Thành sợ cô lo lắng quá, vội vàng an ủi cô: “Bác sĩ nói chỉ cần phục hồi tốt, sau này sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.”

Tư Nguyên vẫn không yên tâm, “Lập Đông không thể chết, đúng không?”

Tỉnh Thành không biết nên trả lời cô như thế nào, chỉ có thể gật đầu.

Tô Sỹ Khánh vẫn không có tin tức gì, Cửu Đỉnh bắt đầu chuẩn bị lên sàn.

Chu Lập Đông hồi phục lại sức khỏe, bảo y tá giúp anh mang máy tính xách tay đặt ở đầu giường. Gần đây Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi về công ty, theo yêu cầu của Chu Lập Đông, tập trung tất cả tài sản, đợi đến khi Cửu Đỉnh lên sàn sẽ mua cổ phiếu.

Mấy ngày nay, Tư Nguyên vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn dành thời gian đến bệnh viện thăm Chu Lập Đông, hôm nay, trong phòng bệnh xuất hiện một vị khách không mời – Thẩm Lợi.

Bụng của cô ta đã khá to, nhìn thấy Tư Nguyên và Chu Lập Đông, cô ta vô cùng giận dữ: “Sao, công ty của ông Châu đó sắp phá sản, cô vẫn còn thời gian đến đây quyến rũ đàn ông sao?”

Tư Nguyên luôn không có thiện cảm với Thẩm Lợi, “Cô, vì sao cô muốn hại tổng giám đốc Châu?”

Thẩm Lợi cười, “Vì sao? Cô nói đi! Tôi muốn ông ta phải trả giá vì cái tát!”

Trong lòng Tư Nguyên dường như có thứ gì đó vỡ vụn, lần đầu tiên cô thốt lên một câu nói cay nghiệt: “Vì sao không muốn tích đức cho đức con của cô?”

Thẩm Lợi cúi đầu, nét mặt tối sầm lại, “Cô nghĩ tôi không muốn? Không phải là tại cô sao? Vì cô cướp mất Chu Lập Đông nên con tôi mới không có bố.”

Nhìn thấy Thẩm Lợi nói năng điên cuồng, Chu Lập Đông nói với Tư Nguyên: “Em giúp anh lấy ít nước nóng, hôm nay anh vẫn chưa rửa mặt!”

Tư Nguyên đi rồi, Chu Lập Đông nhìn Thẩm Lợi, “Cô hy sinh Tô Sỹ Khánh vì muốn báo thù Tư Nguyên và ông Châu sao?”

Thẩm Lợi lạnh lùng cười nói: “Không chỉ có thế, cũng là để ngăn anh không lấy được từ ông ta bất kỳ tin tức nào của Cửu Đỉnh.”

Chu Lập Đông lắc đầu, “Cô biết, Tô Sỹ Khánh có thể quay lại cắn cô bất cứ lúc nào.”

“Ông ta đã không còn cơ hội nào nữa, nhận lợi ích từ tôi, ông ta còn dám để lộ điều gì nữa sao?”

Chu Lập Đông lạnh lùng nhìn Thẩm Lợi, “Có lúc đừng tự tin quá, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!”

“Móng tay nhọn là anh sao? Tôi đến đây cũng là để nói với anh, anh sẽ không lấy được cổ phiếu của Cửu Đỉnh, Tô Sỹ Khánh đi rồi, thế lực của anh ở Cửu Đỉnh không còn nữa, đó là cái giá để tôi đẩy Tô Sỹ Khánh đi.”

Chu Lập Đông bình tĩnh dựa vào đầu giường, “Một thời gian không gặp, không ngờ cô lại trở nên thông minh như thế, hôm nay mục đích của cô đến đây không chỉ đơn thuần là để nói với tôi những điều đó chứ?”

“Đương nhiên không phải, tôi đến đây tìm anh để đưa ra điều kiện. Cho anh một cơ hội cuối cùng, cùng tôi rời khỏi đây, để đưa con của tôi mang họ của anh, anh sẽ có một nửa Cửu Đỉnh.”

“Nếu không thì sao?”

“Anh sẽ không có gì hết, Song Nguyệt sẽ phá sản.”

“Tôi cần suy nghĩ.”

“Tôi chỉ đợi anh ba ngày.”

Lúc Thẩm Lợi bỏ đi, Tư Nguyên mang nước đến. Cô ta giận dữ nhìn Tư Nguyên, “Nếu ông Châu phá sản chính là do cô hại!”

Tư Nguyên quay đầu đi không thèm để ý đến cô ta.

Tư Nguyên lấy khăn ngâm vào nước ấm, vắt khô rồi đưa cho Chu Lập Đông lau mặt, nhân tiện giúp anh thu dọn sách ở đầu giường.

Trong cuốn sách có một thẻ đánh dấu trang, đó là một chiếc lá ngân hạnh khô đã bị rách thành hai mảnh, phía sau được dán bằng băng dính nhưng không khéo. Cô cầm chiếc lá đó trong tay, nhớ lại nhiều năm trước dưới toà nhà Tư Nguyên, cô đã nhặt một chiếc lá khô, muốn làm cho Chu Lập Đông một thẻ đánh dấu trang thật đẹp.

Chu Lập Đông nhìn dáng vẻ thất thần của cô rồi nói: “Đợi bao giờ có cơ hội em làm giúp anh một thẻ đánh dấu trang nhé!”

Tư Nguyên gật đầu.

Ba ngày sau, Thẩm Lợi đến tìm Chu Lập Đông, hai người nói vài câu rồi Thẩm Lợi vội vàng bỏ đi.

Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi đều ngạc nhiên không biết người phụ nữ này đến đây làm gì? Hoắc công tử còn nửa đùa nửa thật nói: “Có lẽ vẫn còn tình cảm với Chu Lập Đông!”

Cửu Đỉnh lên sàn, áp lực lên ông Châu rất rõ rệt, công ty không thể giải thể. Đúng thời khắc quan trọng, Chu Lập Đông bảo Tỉnh Thành mang đến một khoản tiền lớn, vấn đề này của ông Châu mới được giải quyết.

Tư Nguyên biết, việc này do Chu Lập Đông giúp đỡ.

Mấy ngày nay, cô thường xuyên đến bệnh viện bởi tâm trạng của Chu Lập Đông không tốt lắm, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi cũng không giúp được gì. Chỉ khi nhìn thấy Tư Nguyên Chu Lập Đông mới không trầm tư nữa, cho dù cô không nói gì với anh, anh cũng cười vui vẻ.

Trong vòng nửa tháng, giá cổ phiếu của Cửu Đỉnh tăng gấp đôi, Song Nguyệt kiếm được một khoản tiền lớn.

Sau khi Song Nguyệt bán hết số cổ phiếu đó không lâu, Tô Sỹ Khánh bị cảnh sát bắt ở Thượng Hải, nhanh chóng gây ảnh hưởng xấu tới Cửu Đỉnh, đồng thời thừa nhận dưới sự chỉ thị của Thẩm Lợi, ông ta đã lợi dụng dự án xây dựng khu biệt thự nghỉ mát ở Thừa Đức để thu lợi cá nhân.

Sau đó, người phát ngôn của Cửu Đỉnh tuyên bố sẽ thanh toán số tiền nợ cho các công ty có liên quan. Ông Châu được thanh toán tiền dự án, trả cho Tỉnh Thành gốc và lãi số tiền đã mượn của Song Nguyệt.

Lúc này, cổ phiếu của Cửu Đỉnh đã trượt xuống rất thấp, Chu Lập Đông bảo Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi mua về.

Ông Châu không còn phải chịu đựng cảm giác buồn bã nữa, ông cảm ơn Tư Nguyên: “Sau này cô sẽ có hai mươi phần trăm cổ phần trong công ty, có thể chuyển thành tiền mặt, hoặc được hưởng lợi tức.”

Tư Nguyên không muốn nhận, “Tiền lương chú trả cho cháu không ít, nếu cầm thêm cháu sẽ không yên tâm.”

Ông Châu đành nói: “Vây đợi lúc nào cô kết hôn, tôi sẽ tặng cô đồ trang sức, dù sao bởi quan hệ với Tổ Kế, tôi cũng được coi là người đăng nhà gái.”

Tư Nguyên cảm thấy ấm áp trong lòng, “Nếu kết hôn, chắc chắn sẽ không thể thiếu chú.”

Cuối tháng Bảy, Chu Lập Đông bắt đầu hoá trị liệu, sự giày vò về thể xác khiến tâm trạng của anh càng sa sút. Tỉnh Thành đến bệnh viện thăm anh, lúc về, anh tiễn cô đến tận cổng Năm Cây Tùng rồi nhìn theo bóng dáng của cô.

Có lúc, Tỉnh Thành và Hoắc công tử lần lượt đến chăm sóc anh, nhưng bị anh đuổi về. “Mình không bị bệnh nhập cao hoang¹ nên đâu cần phải làm phiền nhiều người thế này?” Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đành quay về, thông qua Đường Di để hiểu tình trạng bệnh tình của anh và thỉnh thoảng đến thăm.

Đã nhiều ngày Tỉnh Thành không gặp Tư Nguyên, anh nói muốn để cô lựa chọn lại từ đầu nên không muốn để bất kỳ áp lực nào ảnh hưởng đến cô.

Tư Nguyên chủ động gọi điện cho Tỉnh Thành, nói với anh các vấn đề trong công việc, hỏi ý kiến của anh, có lúc quan tâm đến anh như một người bạn hoặc một người yêu.

Không ai nói nhiều, chỉ giữ liên lạc.

Khi Chu Lập Đông kết thúc giai đoạn điều trị, anh về quê tĩnh dưỡng.

Hôm anh đi, trời mưa rất to, sấm chớp đùng đùng, gió thổi điên cuồng nên máy bay không thể cất cánh, Tỉnh Thành đành giúp anh mua vé tàu, “Giường mềm cũng rất thoải mái! Chỉ có điều thời gian lâu hơn.”

Chu Lập Đông cười, nhìn Tư Nguyên, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi, trời mưa to nhưng họ đều đến tiễn anh, anh cảm thấy mãn nguyện.

“Tĩnh dưỡng vài ngày rồi mau quay lại, cậu còn phải khám bệnh nữa!” Hoắc Yến Phi giúp anh xách hành lý, dặn dò.

17. Chương 17 (kết)

Chu Lập Đông nở một nụ cười ấm áp, “Mình sẽ quay lại, thật vui khi gặp được mọi người.” Ánh mắt của anh dừng lại trên người Tư Nguyên, “Tư Nguyên, có lẽ em hận anh, cảm ơn em!”

Tư Nguyên điềm nhiên cười, khẽ lắc đầu, “Lập Đông, em không hận anh nữa, thật đấy, bởi vì, em vẫn...” Cô không nói hết câu, Chu Lập Đông đã ngắt lời cô: “Cho dù thế nào, em cũng phải hạnh phúc! Em và Tỉnh Thành đều phải hạnh phúc, đời người ngắn ngủi, đừng để mình nuối tiếc!”

Lúc nói câu này, anh nhận ra thật sự mình đã được giải thoát, không còn bất kỳ suy nghĩ ích kỷ nào nữa, lần đầu tiên anh thật lòng chúc phúc cho Tư Nguyên và Tỉnh Thành.

“Vâng, em sẽ không nuối tiếc!” Tư Nguyên cố gắng không rơi nước mắt.

Mưa càng lúc càng to, hận rằng không thể nuốt gọn toàn bộ thế giới này, lần cuối cùng, Chu Lập Đông ôm Tư Nguyên với toàn bộ sức lực của mình, môi anh dừng lại trên mặt cô nhưng không để lại dấu ấn lên đó. “Anh đi đây!” Nói xong, anh quay người bước lên tàu.

Mưa rơi xối xả.

Tàu từ từ chuyển bánh, đứng bên ngoài Tư Nguyên có thể nhìn thấy nụ cười của Chu Lập Đông, nụ cười đó dần dần trở nên mờ ảo, biến thành một sự đau khổ tuyệt vọng.

Tư Nguyên gạt tay Tỉnh Thành, đuổi theo con tàu, cô hét gọi tên Chu Lập Đông nhưng tiếng mưa xoá nhoà tiếng gọi của cô.

Ánh mắt của Chu Lập Đông luôn dõi theo bóng dáng của Tư Nguyên, anh không để sót bất kỳ động tác nào, bất kỳ thái độ nào của cô. Ngồi trên tàu, nhìn qua cửa sổ, anh thầm nói lời vĩnh biệt.

Trong mưa, tiếng Tư Nguyên vọng lại.

Đó là câu nói khiến anh đau nhói lòng: “Lập Đông, em yêu anh!”

Nước mắt anh tuôn như suối.

Đã yêu, đã bỏ lỡ, đã mất, đã tha thứ, cuối cùng lại tìm được tình yêu của mình! Chu Lập Đông cười trong nước mắt.

Tất cả mọi vật bên ngoài cửa sổ dần dần trở nên mơ hồ, chỉ còn lại màn mưa nhạt nhoà trời đất. Cơn mưa đã rửa sạch mọi vết nhơ trong tâm hồn, trả lại cho anh một trái tim trong sáng.

Anh nhớ Tư Nguyên đã từng nói: “Có những người không thể ở bên nhau suốt đời, nhưng tình yêu có thể cất giữ trong lòng và nhớ nhung suốt cuộc đời!” Có lẽ đó là duyên phận giữa anh và Tư Nguyên!

Sau khi Chu Lập Đông rời khỏi Bắc Kinh, anh đưa chìa khoá nhà ở Greenville đại học Giao thông cho Tỉnh Thành, “Có thời gian cậu đưa Tư Nguyên đến giúp mình dọn nhà, Tư Nguyên thích nơi đó.”

Tỉnh Thành đưa chìa khoá nhà cho Tư Nguyên, “Lập Đông nhờ em giúp chăm sóc căn nhà, có thời gian em đến thu dọn giúp cậu ấy!”

Tâm trạng của Tư Nguyên vô cùng phức tạp, cô gạt đầu.

Công ty của ông Châu đã vượt qua khó khăn, sự nghiệp ngày càng phát triển, Tư Nguyên vẫn bận rộn như trước.

Để bảo vệ công ty, Cửu Đỉnh miễn nhiệm chức vụ giám đốc tài chính của Thẩm Lợi.

Sau đó một thời gian, Tư Nguyên đọc được tin Thẩm Lợi sắp kết hôn trên báo, chú rể hình như cũng có họ Chu nhưng không phải Chu Lập Đông. Tư Nguyên cười, vứt tờ báo sang một bên, tiếp tục vào trang web của hội bạn học.

Lâu rồi người bạn học mong đợi được tha thứ không gửi tin nhắn, hôm nay lại đột ngột xuất hiện, gửi rất nhiều tin nhắn, đều là cho Hác Tư Nguyên.

“Chết là con đường cứu rỗi duy nhất, sự tha thứ của em là hạnh phúc lớn của anh.”

“Tình yêu của anh đã từng rạn vỡ, từng vô sỉ, nhưng chưa bao giờ mất...”

“Yêu một người, yêu cũng là một niềm vui, niềm vui lớn nhất trong đời anh là gặp được em dưới toà nhà Tư Nguyên...”

“Lúc được cứu rỗi, còn điều gì có thể quan trọng hơn tình yêu của anh dành cho em?”

“...”

“...”

Mất Tư Nguyên nhòa đi, trước mắt cô chỉ hiện lên nụ cười của Chu Lập Đông.

Cô tìm điện thoại, gọi điện cho Chu Lập Đông, đầu dây bên kia chỉ vang lên tiếng thông báo: “Số điện thoại quý khách đang gọi đã tắt máy.”

Hôm đó, với sự giúp đỡ của Tỉnh Thành, cuối cùng Tư Nguyên cũng liên lạc được với người nhà của Chu Lập Đông, ông Chu nói: “Lập Đông đi Mỹ rồi, công ty cử nó đi họp.” Giọng nói của ông vô cùng tự hào.

Tư Nguyên hiểu, Chu Lập Đông không kể với người nhà bệnh tình của mình.

Từ đó, Tư Nguyên, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi hoàn toàn mất liên lạc với Chu Lập Đông.

¹ Những bệnh khó trị gọi là bệnh “nhập cao Hoang”, vì huyết có tác dụng trị những bệnh chứng hư tổn nặng, vì vậy gọi là huyết Cao Hoang (Trung Y Cương Mục)

Lời kết

Tôi đến bến bờ của vĩnh hằng, ở đây vạn vật không thay đổi.

Cho dù là hy vọng, là hạnh phúc, hoặc là khuôn mặt người nhìn thấy trong nước mắt.

A, mang cuộc đời trống rỗng của tôi tới đại dương,

Nhảy xuống nơi sâu nhất của sự viên mãn, để tôi cảm nhận được cảm giác ấm áp của sự mất mát trong vũ trụ rộng lớn này.

– Tagore –

Thời tiết từ nóng nực chuyển dần sang mát mẻ, đã sắp tháng Mười, Tư Nguyên nhận được điện thoại của Phương Châu: “Tư Nguyên phải không? Tôi là Phương Châu, nếu tiện, cô đến văn phòng luật sư của tôi một chuyến.”

Văn phòng của Phương Châu ở gần cổng phía tây, Tư Nguyên đến Greenville ở đại học Giao thông giúp Chu Lập Đông dọn dẹp nhà, sau đó mới đến gặp Phương Châu.

Phương Châu lấy tay che nửa khuôn mặt, muốn nói gì đó nhưng không thốt lên được thành lời.

Tim Tư Nguyên đập rất mạnh, bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện một ý định: Bỏ đi, quay người bỏ đi, giống như chưa bao giờ đến đây. Nghĩ đến đó, cô lùi lại phía sau.

Nhưng đã không kịp nữa, dường như Phương Châu đã hạ quyết tâm, vừa ngăn cô lại vừa buồn bã nói với Tư Nguyên: “Lập Đông đi rồi!”

Lúc đầu, Tư Nguyên không hiểu, ngạc nhiên hồi lâu, cô mới nhận ra đi là không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng... sao có thể như thế?

Lòng cô đau quặn, chân mềm nhũn, ngã xuống nền nhà, Phương Châu vội vàng đỡ lấy cô.

“Lập Đông chỉ tạm thời đi nước ngoài, nghỉ ngơi một thời gian, anh ấy không thể không quay lại!” Tư Nguyên nói, cảm thấy người mình nhẹ bỗng, cô cố gắng mở to mắt, cô không nhìn rõ gì nữa, một màn sương trắng khiến mắt cô mờ đi.

Phương Châu đỡ Tư Nguyên ngồi dựa vào ghế sofa để cô nghỉ một lát, anh cũng không tiện rời đi, nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

Cuối cùng tinh thần của Tư Nguyên cũng ổn định hơn, Phương Châu nói tiếp: “Theo di chúc của Lập Đông, cậu ấy để lại căn nhà ở Greenville đại học Giao thông và cổ phần ở Song Nguyệt cho cô.”

“Còn nữa,” Phương Châu lấy từ trong túi ra một chiếc túi lụa nhỏ màu đỏ, Tư Nguyên mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương giản dị.

“Lập Đông nói, đây là của mẹ cậu ấy tặng cho con dâu...” Phương Châu chậm rãi nói.

Tư Nguyên ôm mặt, cô cười lớn, “Tôi cần những thứ này làm gì? Tôi không cần, anh nói với anh ấy, tôi không cần! Anh nói với anh ấy đi, nói đi! Tôi không cần!”

Phương Châu không biết phải làm gì, đành gọi Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đến đọc di chúc của Chu Lập Đông.

“Lập Đông lập di chúc lúc nào?” Mắt Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi đỏ hoe, họ cũng chỉ biết tin này trước Tư Nguyên một lát mà thôi.

“Vào tháng Bảy, lúc cậu ấy vừa làm phẫu thuật, chỉ có Đường Di và cậu ấy biết ca phẫu thuật này không thành công.” Phương Châu thở dài nói.

Tỉnh Thành ngạc nhiên không nói được lời nào, Tư Nguyên ngồi bên nghe thấy thế, cảm thấy lòng mình đau như dao cắt, cô thét lên một tiếng rồi ngất đi, ba người vội vàng đưa cô về nhà.

Trước sự ra đi của Chu Lập Đông, Tỉnh Thành và Hoắc Yến Phi vô cùng đau lòng, buồn bã suốt nhiều ngày, hai người mới nhớ ra, trước khi rời Bắc Kinh, Lập Đông đã dặn họ làm một việc.

Trung tuần tháng Mười, cổ phiếu của Cửu Đỉnh bắt đầu tăng giá mạnh, không biết đã tăng bao nhiêu lần, Tỉnh Thành nhận ra thời cơ bán tất cả cổ phiếu, thu được một khoản lợi nhuận nhiều gấp hơn mười lần.

Theo yêu cầu của Chu Lập Đông, anh chia số tiền kiếm được thành ba phần, mỗi phần lên đến hơn chục triệu, anh bảo Tư Nguyên báo thông tin tài khoản, Tư Nguyên không có động tĩnh.

Hôm đó, Tư Nguyên lại đến đại học Giao thông, đi bộ trong khuôn viên trường rồi đến giúp Chu Lập Đông dọn nhà, giống như anh chỉ tạm thời đi nước ngoài, nhờ cô giúp anh trông coi.

Tư Nguyên lau tất cả đồ đạc trong nhà, dùng vải trắng phủ lên giường và ghế sofa, ngắt tất cả cầu dao, cả căn phòng chìm trong yên tĩnh và đau thương.

Rời khỏi Greenville đại học Giao thông, lần cuối cùng cô nhìn lại toà nhà Tư Nguyên rồi bước nhanh chân bỏ đi, cô hẹn gặp hội Tỉnh Thành.

Gặp Tỉnh Thành ở quán cà phê, Tư Nguyên đưa cho anh chiếc nhẫn kim cương trong lòng bàn tay, “Em xin lỗi, Tỉnh Thành!”

Tỉnh Thành lắc đầu nhưng không nhận, “Em giữ lấy, hy vọng có một ngày, em sẽ nghĩ đến nó rồi đeo nó!”

Tư Nguyên hơi mấp máy môi, dường như muốn cười nhưng không có cách nào thể hiện thái độ đó trên nét mặt.

Ông Châu ngồi bên cạnh nói: “Tư Nguyên, cô chỉ về thăm Cấp Nhĩ Tân, sẽ nhanh chóng quay lại đây đúng không?”

Tư Nguyên không trả lời, trong lòng cô không có câu trả lời.

Tổ Kế nói: “Hác Tư Nguyên, nếu cậu không quay lại thì sẽ có lỗi với mình!”

Ngày Tư Nguyên rời khỏi Bắc Kinh, chỉ có một mình cô kéo hành lý, bước đi nặng nề và chậm rãi. Cô không để Tỉnh Thành, Hoắc Yến Phi, Tổ Kế và ông Châu đi tiễn vì cô không muốn bất kỳ ai lo lắng cho mình.

Từ Cáp Nhĩ Tân đến Tây An, đã tháng Mười một, nhìn thấy những chiếc lá bay bay trên tường của thành cổ, trong lòng Tư Nguyên cảm thấy mát mát, cô nghĩ, lá cây ngân hạnh dưới toà nhà Tư Nguyên có lẽ đã vàng rồi?

Tư Nguyên bỗng cảm thấy ấm áp, những ngày này cô thường xuyên có cảm giác ấm áp.

Cô ngẩng đầu, ánh nắng mùa thu đang dịu dàng vuốt ve cô, Tư Nguyên nở một nụ cười, nhớ đến một đoạn trong thư cô viết gửi Tỉnh Thành:

...

Có lẽ anh không tin, nhưng em có thể cảm thấy anh ấy luôn ở bên em, chúc phúc cho em, bảo vệ cho em...

Đã sắp lập đông rồi, nhưng vì anh ấy, em thường cảm thấy ấm áp và yên bình đến kỳ lạ.

Em rất cảm ơn anh, em nghĩ, ngày mai sẽ có rất nhiều cơ hội, vì thế, em chúc phúc cho anh, và cũng chúc phúc cho chính mình...

Lời cuối sách của Tiểu Khả

Câu chuyện của Lập Đông và Tư Nguyên bắt nguồn từ một số người bạn, có thể nói là được xuất phát từ một câu chuyện có thật, trong quá trình viết tôi đã giảm bớt và thêm vào một số chi tiết theo ý muốn của mình.

Hình tượng nhân vật Chu Lập Đông có thật, được Tử Quy nhắc đến.

Anh ấy nói, bạn học của anh ấy thời đại học là Chu Lập Đông rất ưu tú, năng lực hoạt động xã hội rất tốt, làm chủ tịch ban chấp hành hội sinh viên; Tử Quy còn nói, Lập Đông là một nhân tài, tuấn tú nho nhã, đẹp trai hiếm có; Tử Quy cũng kể, Lập Đông văn phong nho nhã, lúc diễn thuyết có thể xuất khẩu thành chương...

Một người như vậy rất hấp dẫn tôi, tôi hỏi: “Một người thiên bẩm như thế, không phải anh cũng yêu anh ấy chứ...?”

Tử Quy cười, tỏ vẻ như “muốn chết thì nói trước”. Tôi gơ tay đầu hàng, “Phải rồi, em có thể gặp một nhân vật nổi tiếng như thế không?”

Không ngờ, Tử Quy thở dài, “Số phận cậu ấy không ra sao.” Về việc không ra sao như thế nào, lúc đó tôi không hỏi.

Sau đó, tôi cùng Tử Quy tham gia hội đồng niên, ăn ở Cửu Đầu Điếu ngoài cổng phía tây của đại học Giao thông (lúc đó đại học Giao thông Bắc Kinh có tên là đại học Giao thông Bắc Phương, khu vực bên ngoài cổng phía tây chưa bị di dời), mọi người gọi món gạo nếp hạt sen, một người bạn học của anh ấy thở dài: “Hồi đó, món này bọn mình gọi mỗi người hai đĩa, bởi vì có người thích ăn.”

Người nói câu này chính là nhân vật Hoắc Yến Phi trong truyện.

Hôm đó mọi người uống nhiều rượu nên hơi say, Hoắc công tử kể rất nhiều chuyện vui thời đại học, nhắc đến toà nhà học nghiên cứu sinh bây giờ là ký túc xá nam anh học hồi trước, lúc đó, anh ở tầng hai, nhìn thấy tầng dưới có người hôn nhau nên lấy một chậu nước lạnh hắt xuống, rơi đúng vào Chu Lập Đông và bạn gái cậu ấy, lúc đó, Chu Lập Đông đã cho anh một trận.

Có người khác nhắc đến Chu Lập Đông nên tôi thầm nhớ đến cái tên này.

Hoắc công tử nhắc đến đại học Giao thông là nói thao thao bất tuyệt, từ chuyện đánh nhau đến chuyện tham gia đội bóng chuyền, từ chuyện đấu trí với trưởng khoa đến chuyện phá hoại căng tin, tóm lại, dường như không có chuyện gì anh ấy không làm.

Tôi chăm chú lắng nghe từ đầu đến cuối, hy vọng anh nhắc đến Chu Lập Đông nhưng không thấy. Sau đó tôi muốn hỏi nhưng mãi nghe anh kể chuyện ăn trộm dưa hấu nên quên.

Nguyên nhân của chuyện ăn trộm dưa hấu là vì ông bán dưa trả thiếu cho Tỉnh Thành năm xu tiền thừa, nói thẳng ra là muốn kiếm ít tiền, nhưng đầu óc của Hoắc công tử tính toán rất nhanh, nhận ra nhầm lẫn

của ông ta nên cãi nhau, ông chủ hàng đã bán dưa hấu nhiều năm, kiến thức nhiều, làm sao Hoắc công tử có thể cãi lại được?

Hoắc Yến Phi bị thua nên bảo Tỉnh Thành về ký túc xá gọi thêm người, sau đó tất cả các nam sinh cùng khoá đều đến, mọi người giả vờ muốn mua dưa hấu, có người ở phía trước chọn dưa, có người ở phía sau trộm mang về ký túc, cùng nhau hợp tác, chẳng mấy chốc gần hết đồng dưa, ông chủ hàng dưa lo lắng, phải nói tử tế với Hoắc công tử, mọi người mới buông tha.

Theo lời kể của Hoắc công tử, lần đó số dưa ăn trộm được cả lớp ăn mấy ngày không hết.

Câu chuyện vui của Hoắc công tử khiến mọi người cười đau bụng. Anh nói, đây không phải chuyện cười, chuyện Chu Lập Đông làm mới thú vị!

Chu Lập Đông?

Tôi đang muốn hiểu thêm về nhân vật xuất sắc khiến Tử Quy ca ngợi này, vội vàng giục Hoắc công tử kể.

Anh cười nói: “Việc gì tôi phải kể? Tôi gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy đến đây kể.”

Anh rút điện thoại ra định ấn số, liền bị Tỉnh Thành ngăn lại: “Chu Lập Đông đang bị bệnh, cậu gọi cậu ấy làm gì?”

Về việc Chu Lập Đông bị bệnh gì, những người ở đó đều không nói.

Tóm lại, hôm đó, tôi đợi rất lâu nhưng cuối cùng vẫn không gặp được người này.

Quan hệ giữa Tỉnh Thành và Tử Quy không tồi, chuyện của Tỉnh Thành đều do Tử Quy kể.

Đương nhiên, tranh thủ lúc gặp, tôi cũng muốn Tỉnh Thành chứng thực những chuyện này, anh ấy yên lặng không nói.

Tỉnh Thành là một người như vậy, anh ấy không hay nói chuyện, nhưng lúc quen rồi, anh ấy lại nói rất nhiều.

Tỉnh Thành họ Tạ, Tạ Tỉnh Thành, tôi không nhắc đến điều này trong truyện, có lẽ mọi người đều nghĩ anh ấy họ Tỉnh. Nhưng trên đời này đúng là có người họ Tỉnh. Tôi thấy cái tên Tỉnh Thành rất đẹp, nhưng Tử Quy không đồng ý, có lẽ anh ấy nghĩ tên của mình mới đẹp nhất, một người yêu bản thân mình nhiều như thế nên tôi cũng không buồn tranh cãi với anh ấy.

Tiếp tục nói đến câu chuyện đằng sau Hạnh phúc ước hẹn.

Sau khi đi họp hội đồng niên cùng Tử Quy nửa năm, bỗng nhiên Tỉnh Thành gọi điện cho Tử Quy, thông báo Chu Lập Đông vừa phẫu thuật xong, bạn học muốn đi thăm, hỏi anh ấy có muốn đi cùng không? Thời gian đó, Tử Quy rất bận nhưng vì thân thiết nên anh ấy vẫn đi, đương nhiên tôi cũng đi cùng.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Chu Lập Đông, anh vừa phẫu thuật cắt một phần dạ dày không lâu, nước da xanh tái và tiêu tụy, không nhìn ra được vẻ phong độ tuấn tú từng có.

Ấn tượng đầu tiên của Chu Lập Đông với tôi là anh hay cười, dù bị ốm nhưng anh vẫn mỉm cười khiến người khác cảm thấy rất thoải mái.

Lúc đó, ở bệnh viện còn có vị hôn thê của anh, dáng người cô không cao, cũng không xinh đẹp nhưng có phong cách đại tiểu thư, cô thích ra lệnh cho các y tá khiến mọi người xung quanh đều muốn tránh xa.

Dường như cô ta rất thành kiến với Tỉnh Thành và Hoắc công tử, thờ ơ chào họ, đối với Tử Quy và tôi, cô có vẻ hoà khí hơn nhưng cũng chỉ nói vài câu khách sáo.

Sau đó, Chu Lập Đông nói: “Em có việc thì về đi, không phải bận tâm.”

Vị hôn thê của anh rất giận dữ, cuối cùng nhìn chúng tôi rồi đẩy cửa bỏ đi.

Đối với sự mất lịch sự của cô ta, dường như những người khác đã quen nhưng tôi cảm thấy rất lạ, một thời gian sau vẫn còn giữ ấn tượng sâu sắc.

Vì thế, trong Hạnh phúc ước hẹn, những lời miêu tả Thẩm Lợi có nhiều ác cảm.

Ra khỏi bệnh viện, đột nhiên Hoắc công tử nói một câu: “Nếu không có một vị hôn thê như thế, có lẽ Lập Đông sẽ không có kết cục như thế này!”

Tạ Tĩnh Thành và Tử Quy yên lặng không nói gì, tôi hỏi: “Kết cục gì?”

“Bị ung thư dạ dày!” Hoắc công tử thở dài rồi nói tiếp: “Cô nói xem con người có số mệnh không?”

Hoắc công tử không phải là người hay suy tư, vì sao lại nói những lời này? Tôi vẫn chưa kịp trả lời, Tạ Tĩnh Thành nói: “Hôm nào chúng ta lên chùa Đàm Chá giúp cậu ấy thăm vài nén nhang.”

Sau đó, họ có đi thắp hương hay không, tôi cũng không biết, thời gian đó tôi và Tử Quy đều rất bận nên không để tâm.

Sau đó khoảng hai tháng, tôi bị hỏng xe, không có cách nào về nhà nên đến công ty của Tĩnh Thành đi nhờ xe anh ấy.

Công ty anh ấy cách nhà tôi khoảng hai mươi phút đi xe, trên đường thấy buồn chán nên nói chuyện phiếm, sau đó, không biết ai nhắc đến chủ đề Chu Lập Đông trước, Tiểu Tạ kể hết chuyện của Chu Lập Đông cho tôi nghe, đương nhiên chỉ kể sơ qua, bắt đầu từ lúc vào đại học.

Nhà của Chu Lập Đông ở nông thôn, điều kiện gia đình bình thường, lúc học đại học, có một người bạn gái rồi chia tay sau khi tốt nghiệp, sau đó, anh đi làm cho một doanh nghiệp tư nhân, bây giờ giàu có thì không may mắc bệnh.

Tôi không thích những người hay thay đổi tình cảm như thế, cho dù anh ấy có ưu tú hơn nữa.

Tôi hỏi Tạ Tĩnh Thành: “Vì sao anh ấy chia tay với bạn gái thời đại học?”

“Có lẽ, không hợp nhau.” Tĩnh Thành hàm hồ nói.

Sau đó, tôi kể câu chuyện nói với Tĩnh Thành cho Tử Quy nghe, Tử Quy chứng thực những chuyện này, chỉ có điều hình như cô gái đó đã từng là bạn gái của Tĩnh Thành nhưng bị Chu Lập Đông chặn ngang. Chẳng trách lúc nói đến bạn gái của Chu Lập Đông, Tiểu Tạ lại ngập ngừng như thế, hoá ra là vì bên trong còn có tình cảm cá nhân muốn giấu.

Lúc đó, tôi đang viết tiểu thuyết Gió đêm đăng trên www.jjwxc.net/ là những câu chuyện do mình tự nghĩ ra, mặc dù cũng có vài độc giả theo dõi nhưng cũng không được chào đón nhiệt tình.

Tử Quy luôn phản đối việc tôi viết văn, anh ấy nói tôi quá hao tâm tổn sức, sức khỏe của tôi vốn đã không tốt, cả ngày ôm lấy máy tính không vận động, không có lợi cho sức khỏe nên tôi ngừng viết.

Sau đó mọi người đến đại học Giao thông chơi cầu lông, Tạ Tĩnh Thành dẫn theo một cô gái rất xinh đẹp đến mức những người đàn ông có mặt ở đó đều phải ngắm nhìn, tôi hỏi Tử Quy: “Đây là ai?”

Con người háo sắc này nhìn người đó hồi lâu rồi nhún vai nói: “Không biết!”

Tôi trầm nghĩ: Không biết mà anh ấy nhìn kỹ thế!

Vẫn là Hoắc công tử nhanh nhẹn hỏi Tĩnh Thành: “Có phải là tiểu tài nữ không?”

Tiểu Tạ thật thà thừa nhận: “Cô ấy vừa bay về đây thăm Lập Đông, nhân tiện đến đại học Giao thông.”

Có lẽ không cần nói cô gái này là nhân vật nào trong truyện!

Lúc Chu Lập Đông lâm bệnh nặng, cô ấy vẫn đến thăm là bằng chứng đủ để hiểu rõ vấn đề.

Tháng Mười năm đó, trời rất lạnh, sau khi Chu Lập Đông ra viện, anh nhanh chóng kết hôn cùng vị hôn thê nhiều tiền đó.

Nghe nói, bạn bè không có ai tham gia hôn lễ.

Tử Quy nhận được thiệp mời nhưng không đi, vì năm đó lúc trời vào thu, tôi bị sốt cao suốt nửa tháng, đi chữa đông y, tây y nhưng không có hiệu quả. Thời gian này, Tử Quy luôn ở bên chăm sóc tôi, đương nhiên không có thời gian đi dự tiệc.

Với việc vì sao Tạ Tĩnh Thành và Hoắc Yến Phi không đi, tôi không hiểu được, có lẽ, họ cũng có việc bận rộn không thể không làm.

Thật sự lúc bắt đầu có ý tưởng viết cuốn tiểu thuyết này là vào lập đông, hôm đó, tôi muốn đi ăn bánh chảo, Tử Quy muốn ăn cá, tôi nói với anh ấy: “Trời đã lập đông, phải thuận theo thời tiết.”

Anh không hiểu ý của tôi, hỏi tôi trời đã lập đông, phải thuận theo thời tiết là như thế nào? Tôi phải giảng giải hồi lâu anh mới hiểu, sau đó tôi nhớ ra, “Lập Đông, Lập Đông?” Thời điểm này không phải là có tên giống tên bạn học của anh – Chu Lập Đông sao?

Lúc ăn xong quay về, tôi nói với Tử Quy: “Em muốn viết một tác phẩm, một câu chuyện về bạn học của anh, anh thấy sao?”

Anh chau mày lắc đầu: “Không ra sao!”

Tôi tiếp tục năn nỉ: “Chỉ viết một câu chuyện ngắn, em sẽ không mệt đâu!”

Anh miễn cưỡng đồng ý nhưng đưa ra điều kiện là giám sát tôi viết.

Vậy là lập đông năm 2007, tôi bắt đầu chấp bút, viết câu chuyện về Chu Lập Đông.

Tôi viết truyện này rất chậm, vừa viết vừa nghĩ. Hơn nữa, tôi thay đổi cách viết nhẹ nhàng gây cười trước đây.

Lần đầu tiên tôi chăm chú viết về tính cách con người.

Từ nhân vật Chu Lập Đông, tôi muốn khai thác dự vọng của con người, lòng tham lam... rồi nghĩ đến việc diễn tả sự đau thương và bất lực của anh.

Con người này, tôi đã tạo cho anh rất nhiều mâu thuẫn, một mặt tính toán lợi ích, mặt khác mệt mỏi với cuộc sống, thậm chí còn có lúc căm ghét chính bản thân mình.

Anh nghĩ trăm phương ngàn kế để có được những điều mình chưa có – tiền bạc, cuối cùng lại cảm thấy mất mát và trống rỗng, trong lòng anh không ngừng có hy vọng mới, khi có được mọi thứ, anh mới nhận ra mình không có gì, vì thế, anh lại quay lại theo đuổi những điều trước đây mình đã từ bỏ.

Một người như thế trong tiểu thuyết sẽ không được yêu thích, vì thế, khi truyện được đăng trên trang web www.jjwxc.net/, rất nhiều độc giả bắt đầu đả kích anh: bỉ ổi, vô sỉ... Còn có nhiều người ném đá lên đầu tôi. Thấy mọi người bình luận, tôi rất cẩn trọng, nghĩ mọi người không thích tôi nữa.

Sau đó, Tử Quy chân thành nói: “Mọi người chỉ không thích nhân vật mà em tạo ra! Người như vậy rất đáng hận, cũng rất đáng thương!”

Về nhân vật Hác Tư Nguyên trong truyện, như trên đã nói, chúng tôi chỉ có duyên gặp nhau một lần, để có thể sáng tạo hình tượng của cô một cách chân thật, tôi đã mượn tính cách của một người bạn, vừa dịu dàng nội tâm, vừa cá tính mạnh mẽ, có một chút kiêu ngạo và một chút thận trọng.

Một người như thế sẽ khiến Chu Lập Đông không thể theo đuổi lại từ đầu, vì thế, câu chuyện này luôn luôn là bi kịch.

Về vấn đề vì sao để kết cục là cái chết của Chu Lập Đông? Tôi giải thích rằng, trong hiện thực mặc dù anh trượt ngã, xu nịnh nhưng mãi mãi không bao giờ có được điều mình mong muốn, sống không vui vẻ, chết đi là một sự giải thoát.

Ngoài ra còn có một người, Hác Tư Nguyên, mặc dù cô không quên được Chu Lập Đông, nhưng dù thế nào cũng không thể tha thứ cho anh, trừ khi anh chết để cô tin tình yêu của anh đối với cô không bao giờ mất, cảm giác nặng nề trong lòng cô mới biến mất.

Không thể không nói rằng, tính cách con người là điều không thể lý giải.

Trong quá trình viết truyện, tôi nhận được không ít tin nhắn của độc giả, mọi người hỏi bối cảnh của câu chuyện này, có người đoán là ở đại học Giao thông Thượng Hải, có người đoán là đại học Giao thông Tây An.

Thật ra, lúc đầu tôi đã viết rất rõ, là đại học Giao thông Bắc Kinh, trường trung học 105 ở cổng phía tây, nhà hàng của ông Tống, khuôn viên ở cổng phía nam, thậm chí là toà nhà Tư Nguyên, hội trường Thiên Hựu, sân vận động, hồ nước... đều có thật. Còn có hàng cây ngân hạnh dưới toà nhà Tư Nguyên, vào giữa thu, lá vàng đẹp đến loá mắt.

Nhưng chi tiết đẹp dễ như thế vì sao phải không thể không vô căn cứ?

Nói lại, tôi cũng ở đại học Giao thông nhiều năm, tận mắt chứng kiến biết bao mưa gió diễn ra ở đó, viết lại những ấn tượng nhiều năm về trước có lẽ vì muốn giữ lại những ký ức hoàn hảo!

Tử Quy không thích tôi dành thời gian và tinh lực vào việc viết văn, anh nghĩ tôi viết một câu chuyện cũng chỉ dài vài nghìn chữ, viết xong là xong, không ngờ sau đó thấy tôi ngồi trước máy tính trầm tư suy nghĩ, liền hỏi: “Em làm gì thế?”

Tôi sợ anh phản đối việc tôi tiếp tục viết nên giả vờ như không có chuyện gì vào web, nói với anh: “Lên mạng, chơi điện tử.”

Lúc đó, anh bĩu môi, giận dữ nói: “Em đừng ngồi gõ máy tính suốt cả ngày, nếu không, bị ốm nữa anh sẽ không quan tâm đến em.”

Nhưng sau đó, anh bận rộn đến mức không có thời gian để ý đến tôi nên tôi lại viết trộm, nửa sau của Hạnh phúc ước hẹn được viết trong hoàn cảnh đó.

Lúc đó, có chuyện khiến tôi rất vui, đó là việc xuất bản cuốn Ký sự vui, khi xuất bản tên tiểu thuyết đổi thành Vứt bỏ anh là điều dũng cảm nhất, cuốn sách được biên tập rất công phu, tôi rất biết ơn anh, tôi nghĩ ngờ không biết kiếp trước có phải mình làm nhiều việc tốt không nên kiếp này may mắn như thế, lần đầu tiên ra sách đã có sự giúp đỡ của người khác.

Cầm cuốn sách tôi rất vui, lúc đưa cho Tử Quy xem, anh không có phản ứng gì, một lúc lâu sau mới nói: “Hoá ra gần đây em chơi những thứ này.”

Tâm trạng hưng phấn của tôi bị nguội lạnh.

Nhưng dù thế nào tôi vẫn kiên quyết hoàn thành bản thảo Hạnh phúc ước hẹn (lúc đầu được đặt tên là Trời đã lập đông), mặc dù hơi gấp, mặc dù khó tránh khỏi sai sót, nhưng tôi đã dụng tâm viết từng chữ nên vô cùng trân trọng.

Có lẽ lúc viết quá nhập tâm nên lúc hoàn thành Hạnh phúc ước hẹn, tôi bị thương tổn, rất dễ rơi vào tâm trạng buồn bã, tôi phải tĩnh dưỡng ba tháng. Thời gian đó ngoài viết, tôi không làm gì khác, đây là lần đầu tiên tôi nhập tâm như thế kể từ khi cầm bút.

Chớp mắt đã sắp đến lập đông, Tử Quy nói, nếu tôi còn tiếp tục viết tiểu thuyết, nếu không thu máy tính, bọc giá sách... anh sẽ trốn trong phòng sách và phá hai cuốn tiểu thuyết Vứt bỏ anh là điều dũng cảm nhất và Cầm ơn anh, khiến em yêu Bắc Kinh mùa đông này (lúc đầu có tên là Mỗi năm có dư).

Tôi biết, anh chỉ đang uy hiếp tôi, nhưng tôi cũng không thể không để tâm đến cảm xúc của anh, vì thế, sau này tôi sẽ cố gắng viết ít!

Tiểu Khả

Ngày 10 tháng 8 năm 2009

Ngoại truyện 1

Yêu thêm lần nữa, có lẽ nên là một người khác

– Miu –

Yêu lại = Yêu thêm một lần nữa?

Yêu thêm lần nữa với một người?

Hay yêu một người khác?

Đọc xong câu chuyện này, điều khiến tôi suy nghĩ không phải là tình tiết của truyện mà là khái niệm “yêu thêm lần nữa”.

Trên chuyến xe dài của đời người, bạn sẽ gặp nhiều người khác nhau, có người lên xe, có người xuống xe.

Người bạn gặp đầu tiên có lẽ là người đã cầm tay bạn đi dưới bóng râm của hàng cây trong trường học; tuy nhiên, năm tháng cuối cùng cũng khiến cho bạn mất anh ấy.

Mất đi bàn tay đã từng nghĩ sẽ mãi mãi dắt tay mình.

Lúc nào, vì sao lại đánh mất? Có lẽ bạn không còn nhớ rõ nữa.

Tranh cãi luôn làm tổn thương đến tình cảm, nghi ngờ và buồn chán là kẻ giết chết tình yên.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, bạn vẫn có một tình yêu khác. Mặc dù đã từng bị tổn thương, mặc dù đã từng nghĩ mình sẽ không thể vượt qua những giây phút tiếp theo, nhưng cuối cùng bạn vẫn bước đi bên cạnh một người mới, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời lúc bình minh.

Người mới ấy liệu có tốt hơn người cũ không?

Bạn có thể nói bạn trai hiện tại của bạn chắc chắn tốt hơn người yêu cũ không? Thật ra không nhất thiết phải như thế.

Nhưng hầu hết mọi người đều muốn bước lên phía trước.

Mua một thứ đồ mới dễ hơn sửa chữa đồ cũ rất nhiều.

Tuy nhiên, nhân vật chính trong truyện này là Hác Tư Nguyên và Chu Lập Đông không giống như vậy.

Có thể thấy họ vô cùng yêu nhau.

Thật ra, có lúc chúng ta không chỉ yêu thương một người mà còn dành nhiều năm tháng cho người ấy.

Họ không thể không nhớ đến nhau, rất nhiều lần mơ thấy hàng cây ngân hạnh dưới toà nhà của đại học Giao thông đã chứng minh sự thật đó, trong những ngày tháng tươi đẹp quen nhau, hình ảnh của người kia trong họ là những thời khắc tốt đẹp nhất.

Không thể không nói, điều đó thật sự cần dũng khí rất lớn. Bởi những vết thương trong quá khứ mãi mãi nằm ở đó, không thể biến mất, chỉ có thể từ từ tích tụ tạo thành một rào cản ngăn cách rộng lớn.

Lập Đông yêu Tư Nguyên nhiều như thế, từ bỏ tiền đồ mở rộng trước mắt vì cô, và anh cũng gặp một người gốc gác giống hệt anh – Tư Nguyên.

Câu chuyện này rất hiếm gặp trong cuộc sống hiện đại, vì thế nó khiến cho người ta phải thở dài.

Nhưng nếu là tôi, tôi sẽ lựa chọn Tỉnh Thành.

Yêu thêm lần nữa nên yêu một người khác.

Anh ấy có thể không tốt hơn người trước nhưng mới mẻ và dễ dàng đến với nhau.

Một đôi tình nhân cũ, hiểu rõ điểm yếu của nhau, khi người kia không kịp làm điều gì đó, nước chảy hoa trôi.

Có lẽ suy nghĩ của tôi cũng giống như hầu hết mọi người trong cuộc sống hiện tại, vì thế mãi mãi không thể trở thành nhân vật nữ chính.

Nhưng, vẫn cần có tiểu thuyết, ngày tháng vẫn trôi qua. Nếu không thể sống hạnh phúc với người này, hãy đổi người khác, có thể sẽ có hạnh phúc.

BY THE WAY, chúc tất cả các độc giả đều hạnh phúc.

Ngoại truyện 2

Đây là thời đại tình yêu bị coi là vật hy sinh sao?

– Người sao hoá –

Câu chuyện này khiến tôi xúc động bởi sự chân thực của nó.

Nhân vật nam chính không phải thánh nhân, là một người bình thường giống như chúng ta không có đặc điểm nào “kinh thiên động địa” giống như trong tiểu thuyết tình yêu khác, hy sinh tất cả đến mức làm tổn thương tinh thần của mình vì nhân vật nữ chính (giống như các nhân vật nam chính thường bị tàn tật hiện nay...).

Anh đã từng làm những chuyện bỉ ổi, giống như bất kỳ người đàn ông nào bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục tiêu, khi có một cô gái họ Hác bước tới và đưa tay về phía anh, trong cuộc đấu tranh giữa lựa chọn tiền đồ và tình yêu, cuối cùng anh đã chọn tiền đồ.

Điều này khiến người ta phải thở dài. Tuy nhiên cũng không thể trách anh, xã hội này vẫn xảy ra những chuyện như thế, đối với một thanh niên ưu tú đến từ nông thôn, có dã tâm là một chuyện thường tình.

Muốn mua nhà mua xe, Bắc Kinh đã trở thành một trong những thành phố có giá sinh hoạt cao nhất thế giới theo đánh giá bình chọn của Tuần báo thời đại, điều gì cũng cần có nền tảng kinh tế...

Cũng như Byron từng nói: Đối với đàn ông, tình yêu chỉ là một phần của cuộc sống. Nhưng đối với phụ nữ, đó là toàn bộ cuộc sống.

Tư Nguyên của chúng ta đã bình tĩnh chấp nhận một hiện thực, không tranh cãi, không giằng co. Cô hiểu tất cả đều vô nghĩa, nếu anh đã quyết định, đó sẽ là kết cục.

Có một câu nói rất phổ biến: Khi một người đàn ông không còn yêu người phụ nữ của anh ấy, cô ấy khóc lóc là sai lầm, yên lặng là sai lầm, sống là sai lầm, chết cũng là sai lầm.

Đây là một sự lựa chọn thông minh, khóc lóc hay thất cổ tự tử chỉ khiến cho mình càng thêm sầu.

Tuy nhiên, cô không ngờ nhiều năm sau họ trùng phùng, anh có tất cả mọi thứ, chỉ thiếu duy nhất cô.

Dường như chúng ta nhìn thấy một tia nắng mặt trời. Tuy nhiên Tư Nguyên bị tổn thương quá sâu sắc (nếu là người khác liệu có thể tha thứ không?) không thể chấp nhận anh thêm một lần nữa.

Đúng, khi người khác lừa bạn một lần, bạn có thể tin anh ta nữa không?

Cô vẫn yêu anh, nhưng sợ rằng sẽ bị tổn thương thêm lần nữa.

Còn anh có thể làm gì để lấy lại trái tim của cô?

Đây là một chi tiết rất thật, thật đến mức không còn giống một cuốn tiểu thuyết tình yêu nữa.

Kết truyện là một kết thúc tàn khốc mà được lý tưởng hoá – nhân vật nam chính chết để mãi có được nỗi nhớ và tình yêu của nhân vật nữ.

Nếu anh sống lại thì thế nào?

Tư Nguyên vẫn không thể chấp nhận anh, anh vẫn không thể có cô.

Có lẽ thấy cô và người bạn tốt nhất của mình xây dựng một mái ấm hạnh phúc mới là chuyện đáng sợ hơn cả cái chết.

Vì thế, tôi không cảm thấy đây là một bi kịch, đối với một câu chuyện tình yêu, đây là một kết cục hoàn mỹ. Anh có được điều mình mong muốn, cuối cùng cô cũng hiểu anh yêu cô nhiều như thế nào.

Chỉ có một nhân vật phản diện là Thẩm Lợi, cô yêu anh như thế, cho dù biết anh mắc bệnh nhưng vẫn muốn có được anh, nhưng cuối cùng tất cả vẫn chỉ là hư không.

Có lẽ tình yêu là như thế. Ích kỷ hách dịch hoàn toàn là điều không đáng nói đến.

Ngoại truyện 3

Lúc đó chúng ta vẫn còn trẻ, nhưng bây giờ chúng ta đã không còn trẻ nữa.

– Bước chân quần quýt –

Trong đời người, luôn có những khoảng thời gian như thế, đối với bạn, nó rất vui vẻ.

Vì sao người ta nói “khoái lạc”, chính là vì nó trôi qua rất nhanh.

Đối với những người ở lứa tuổi 8X chúng ta, bảy mươi phần trăm số người nói rằng quãng thời gian vui vẻ nhất là thời đại học.

Quãng thời gian đó chứa đựng rất nhiều những tình cảm, vui buồn, những câu chuyện tình, những giờ trốn học lên mạng...

Lúc đó chúng ta thật trẻ trung, trẻ trung đến mức cần một mối tình.

Bởi quá dụng tâm nên thường không có được một kết thúc tốt đẹp.

Cũng giống như nhân vật chính Hắc Tư Nguyên và Chu Lập Đông trong Hạnh phúc ước hẹn, một đôi trai tài gái sắc cũng không tránh được kết cục chia tay.

Ngày tốt nghiệp cũng là ngày họ mất đi tình yêu.

Nhớ lại những chuyến tàu ngày tốt nghiệp đã chứng kiến không biết bao nhiêu nước mắt và những cảm giác không cam tâm.

Đã từng yêu nhau sâu sắc mà bây giờ đã không còn chung đường.

Mỗi người đến với những chân trời khác nhau.

Rất nhiều năm sau thì sao?

Khi những người trẻ tuổi đó đã đặt chân lên con đường tiền đồ thêu hoa gấm, có được một cuộc sống thuộc về mình, những mối tình bị từ bỏ bỗng nhiên trở thành ánh trăng sáng rọi bên đầu giường.

Chu Lập Đông đã có được danh lợi nhưng vẫn không hài lòng.

Anh muốn tìm Tư Nguyên, đồng thời cũng muốn tìm lại con người mình năm ấy.

Tuy nhiên, có bao nhiêu mối tình có thể bắt đầu lại từ đầu?

Thật ra, trong cuộc sống ngoài hiện thực, những tình yêu ấy sẽ không bao giờ quay lại. Bởi vì xã hội ngày càng hiện thực và tàn khốc hơn.

Vì vậy chúng ta luôn mong muốn có được những kết thúc tốt đẹp trong tiểu thuyết. Nếu Chu Lập Đông có đủ sức mạnh để giữ lại bàn tay của Tư Nguyên thì dường như giấc mộng của chúng ta sẽ biến thành hiện thực.

Đúng, liệu có ai trong chúng ta chưa từng có những mối tình khiến ta phải nuối tiếc?

Tuy nhiên, cuối truyện, Lập Đông ra đi. Thật may mắn, anh có được tình yêu mãi mãi của Tư Nguyên. Anh đã từng làm tổn thương cô, nhưng cuối cùng vẫn yêu cô, yêu suốt cả cuộc đời.

Cuối cùng, mỗi người đều có được điều mình mong muốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-uoc-hen>